105E JAARGANG NUMMER 6 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • JUNI 2005

Liahona

OMSLAGARTIKEL:
Moeders in spe voorbereiden, p. 16

Je vergasten aan de Schriften, p. 22

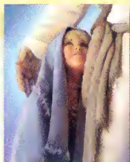
Wat zijn vastengaven?, p. K10

105E JAARGANG NUMMER 6 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • JUNI 2005

Liahona

OP DE OMSLAG
Foto: Steve Bunderson, geënsceneerd. Kopiëren niet toegestaan.

OMSLAG VAN DE KINDERVRIEND
Jay Bryant Ward, *Onder zijn vleugels*, uit de Visions of Faith Collection van Mill Pond Press, Inc., Venice (Florida). Kopiëren niet toegestaan.

ZIE 'OP HET MIDDEN VAN DE AARDE', p. 26

VOOR DE VOLWASSENEN

ZIE 'VERHEUG U IN DE HERSTELLING VAN DE TEMPEL-VERORDENINGEN EN -VERBONDEN', p. 25

VOOR JONGEREN

DE KINDERVRIEND: VOOR DE KINDEREN

Juni 2005 105e jaargang Nummer 6
LIAHONA 25986-120
Officiele Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Vertaling:
CPB Vertaalbureau
Heschepad 1, NL-5341 GS Oss
Telefaon: 0412-690490; Fax: 0412-690266

Nieuwsredactie:
Nieuwsredacteur: Frans Heijdemann
Grovestins 64
NL-7608 HN Almelo
Telefoon: 0546 865984
Kopij liefst op diskette, af per e-mail naar nieuws@liahona.nl.

Abonnementenadministratie:
Klantenservice distributiecentrum Frankfurt
Tel. 00800 32324357
Fax 0049 6172 492860

Abonnementsprijs:
EUR 16,00. Het jaarabonnement kan elk gewenst mament ingaan. Bij voarkeur bestellen via uw unit. Bij rechtstreeks bestellen uw creditcardnummer vermelden.

Bijdragen:
Stuur manuscripten en vragen aan:
Liahona, Roam 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA; of per e-mail naar: **cur-liahona-imag@ldschurch.org.**

De *Liahona* (een woord uit het Boek van Mormon dat 'kompas' of 'aanwijzer' betekent) wordt gepubliceerd in het Albanees, Armeens, Bulgaars, Cambodjaans, Cebuano, Chinees, Deens, Duits, Engels, Ests, Fijisch, Fins, Frans, Grieks, Haïtiaans, Hindi, Hongaars, Indonesisch, Italiaans, Japans, Kiribati, Koreaans, Kraatisch, Lets, Litouws, Malagassisch, Marshalleilands, Mongools, Nederlands, Noors, Oekraïens, Paols, Partugees, Roemeens, Russisch, Samaraans, Samoaans, Singalees, Sloveens, Spaans, Tagalog, Tahitiaans, Tamil, Telugu, Thai, Tongaans, Tsjechisch, Urdu, Vietnamees, IJslands en Zweeds. (Frequentie verschilt per taal.)

Uitgever:

U kunt de *Liahona* in vele talen terugvinden op het internet ander **www.lds.org.** Engelstalige lectuur staat onder 'Gospel Library'. Voor andere talen, klik op de wereldkaart.

For Readers in the United States and Canada:
June 2005 Vol. 105 No. 6. LIAHONA (USPS 311-480) Dutch (ISSN 1522-9173) is published monthly by The Church af Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $16.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at additianal mailing offices. Sixty days' notice required for change of address. Include address label fram a recent issue; ald and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscriptian help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Bax 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Ideeën voor de gezinsavond

'Moeilijke beslissingen', p. 8: vraag de gezinsleden te denken aan de moeilijkste beslissing die ze ooit hebben genomen. Vertel het verhaal van ouderling Richard G. Scott over zijn baan. Welke invloed had de lofzang op zijn keuze? Vraag het gezin naar hun ervaringen met de hulp die ze van de Heer hebben gehad als ze een moeilijke beslissing te nemen hadden.

'President, ik ben klaar voor mijn zendingsgesprek!' p. 12: welke raad kreeg Vova om zich voor te bereiden op zijn zending? Lees Alma 57:19–21, 25–27 en vergelijk Vova en zijn vrienden met het voorbeeld van de jonge strijders. Hoe kunnen de gezinsleden Vova's voorbeeld volgen?

'Gezegend door het woord van wijsheid', p. 32: stel vast wat ouderling Masayuki Nakano heeft gedaan om het woord van wijsheid na te leven en toch zijn baan te houden. Wat kunnen de gezinsleden voor zichzelf en elkaar doen om het woord van wijsheid na te kunnen leven?

'De gezinsavond als zendingsmiddel', p. 34: behandel een paar anekdotes uit het artikel die aansluiten op de interesses en behoeften van het gezin. Bedenk hoe u van uw gezinsavonden een zendingsmiddel kunt maken en ga aan de slag.

'Jouw boeiende geschiedenis', p. K2: lees de eerste drie alinea's van dit artikel; laat de gezinsleden om de beurt een verhaal over een voorouder of een familielid vertellen. Overweeg die verhalen op te nemen. Geef uw getuigenis met gebruik van de laatste twee alinea's van dit artikel.

'Over hekken springen', p. K8: vraag de gezinsleden aan een tijd te denken dat ze ongehoorzaam aan de Heer waren. Wat waren de gevolgen? Vertel het verhaal over Smokey. Vergelijk de gevolgen van gehoorzaamheid met de gevolgen van ongehoorzaamheid.

ONDERWERPEN IN DEZE UITGAVE

Vrede in onze Verlosser

PRESIDENT THOMAS S. MONSON
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Jaren geleden bezocht ik met mijn vrouw en kinderen een populair attractiepark. Bij een attractie namen we plaats in een boot, waarmee we even later bijna verticaal een waterval afdenderden, wat aan de passagiers heel wat angstkreten ontlokte. Net voor de duik, zag ik aan een van de muren een bordje hangen met daarop een grote waarheid: 'Je kunt niet ontkomen aan je problemen... zo ver kun je niet wegvluchten!'

Die woorden zijn me bijgebleven. Ze gelden niet alleen voor die bootreis, maar ook voor onze levensreis.

Het leven is een leerschool, een proeftijd. We leren van onze ellende en overleven ons hartzeer.

Denken we na over wat ons allemaal kan overkomen — een ernstige ziekte, een ongeluk, de dood en massa's andere problemen — dan slaat Job de spijker op de kop: 'De mens wordt tot moeite geboren'.[1] Job was 'vroom en oprecht, godvrezend en wijkende van het kwaad.'[2] Vroom in zijn levenswandel, voorspoedig, welvarend, stond Job opeens oog in oog met een beproeving die menig ander eronder had gekregen. Beroofd van zijn bezittingen, bespot door zijn vrienden, ziek, ontredderd door het verlies van zijn kinderen, gaf zijn vrouw hem de raad: 'Zeg God vaarwel en sterf!'[3] Hij weerstond die verleiding en verklaarde vanuit het diepst van zijn edele ziel: 'Zie, mijn Getuige is in de hemel, mijn Pleitbezorger in den hoge.'[4] 'Ik weet: mijn redder leeft.'[5] Job behield het geloof.

We kunnen veilig aannemen dat er nooit iemand heeft geleefd die volkomen vrij is geweest van lijden en beproeving en die geen rampspoed heeft gekend, noch is er ooit een periode in de geschiedenis geweest waarin zich geen beroering, verval en ellende heeft voorgedaan.

Als het leven een wrede wending neemt, zijn we al gauw geneigd om ons af te vragen: 'Waarom overkomt mij dat?' Vaak maken we onszelf de hardste verwijten, zelfs als we het niet hadden kunnen voorkomen. Soms lijkt er geen licht op te doemen aan het eind van de tunnel, lijkt er geen dageraad aan te breken. We voelen ons ingesloten door de pijn van een gebroken hart, de teleurstelling van verbrijzelde dromen, en de vertwijfeling van vervaagde hoop. Ook uit onze mond klinkt de bijbelse smeking: 'Is er geen balsem in

Evenals Job vanouds worden we hemelwaarts geheven door die goddelijke zekerheid en prachtige belofte: 'Ik zal u niet begeven en u niet verlaten.'

ILLUSTRATIE SAM LAWLOR, RECHTS: FOTO BUSATH PHOTOGRAPHY

De ervaring van Elia met de weduwe uit Sarefat illustreert de waarheid dat wanneer God spreekt en zijn kinderen gehoorzamen, die kinderen het altijd bij het juiste eind hebben.

Gilead'?[6] We voelen ons verlaten, gebroken en alleen.

In een van de psalmen staat een zekerheid waar ik alle wanhopigen op wil wijzen: 'Des avonds vernacht het geween, tegen de morgen is er gejuich.'[7]

Als we ooit de neiging hebben om ons door de klappen van het leven uit te laten tellen, laten we dan bedenken dat anderen ook hun problemen hebben gehad, dat zij hebben volgehouden en uiteindelijk gewonnen.

Voor iedereen lijkt er een torenhoge stapel problemen klaar te liggen. We verwachten vaak instantoplossingen en vergeten vaak dat het juist geduld is, die hemelse deugd, dat we moeten leren.

Komt een van de volgende problemen u bekend voor?

- Een kind met een handicap
- Een dierbare die overlijdt
- Werkeloosheid
- Ouderdomsverschijnselen
- Een afgedwaalde zoon of dochter
- Mentale en psychische ziekte
- Ongelukken
- Echtscheiding
- Mishandeling
- Buitensporige schulden

Er komt geen eind aan de lijst. In de wereld van vandaag voelt men zich bij tijden ver verwijderd — zelfs afgezonderd — van de Schenker van elke goede gave. We maken ons zorgen dat we er alleen voorstaan en vragen: 'Hoe kunnen we dit aan?' Wat maximale troost schenkt is het evangelie.

We worden van ons ziekbed, van het kussen nat van de tranen, hemelwaarts geheven door die goddelijke zekerheid en prachtige belofte: 'Ik zal u niet begeven en u niet verlaten.'[8]

Die troost is van onschatbare waarde voor onze reis over de levensweg, met zijn vele bochten en splitsingen. Zelden komt die zekerheid tot ons door middel van een lichtflits of een luide stem. De taal van de Geest is eerder aangenaam, rustig, hartverheffend en zielverzachtend.

Bij moeilijkheden moeten we niet de Heer in twijfel trekken, we kunnen er beter aan denken dat de wijsheid van God niet gemakkelijk door stervelingen begrepen wordt; en de grootste les die we kunnen leren is dat wanneer God spreekt en de mens gehoorzaamt, die mens het altijd bij het juiste eind heeft.

De ervaring van de Tisbiet Elia illustreert deze waarheid. Middenin een nijpende hongersnood, droogte en de wanhoop die honger, lijden en misschien zelfs de dood met zich meebrachten, 'kwam het woord des Heren tot hem: Maak u gereed, ga naar Sarefat, (...) en houd daar verblijf. Zie, Ik heb daar een weduwe geboden u te verzorgen.'[9]

Elia trok de Heer niet in twijfel. 'Daarop maakte hij zich gereed en ging naar Sarefat. Toen hij bij de stadspoort kwam, zie, daar was

een weduwe bezig hout te sprokkelen. Hij riep haar toe en zeide: Haal mij toch in een kruik een weinig water, opdat ik drinke.

'Toen zij het ging halen, riep hij haar na en zeide: Breng mij ook een bete broods mee.

'Daarop zeide zij: Zo waar de Here, uw God, leeft, ik heb geen broodkoek, maar enkel een handvol meel in de pot en een weinig olie in de kruik. En zie, ik ben bezig een paar stukken hout te sprokkelen. Dan wil ik het thuis voor mij en mijn zoon gaan bereiden, en als wij het gegeten hebben, moeten wij maar sterven.

'Doch Elia zeide tot haar: Vrees niet, ga het thuis bereiden, zoals gij gezegd hebt, doch bereid mij daarvan eerst een kleine koek en breng mij die hier; voor u en uw zoon kunt gij het later bereiden.

'Want zo zegt de Here, de God van Israël: Het meel in de pot zal niet opraken, en de olie in de kruik zal niet ontbreken tot op de dag, waarop de Here regen op de aardbodem geven zal.'[10]

Zij trok de onwaarschijnlijke belofte niet in twijfel. 'Daarop ging zij heen en deed, zoals Elia gezegd had, en een tijdlang at zij, evenals hij, en haar huis.

'Het meel in de pot raakte niet op, en de olie in de kruik ontbrak niet, naar het woord des Heren, dat Hij door de dienst van Elia gesproken had.'[11]

Laten we nu door de bladzijden van de geschiedenis heen bladeren naar die bijzondere nacht toen de herders bij hun kudden lagen en de heilige aankondiging hoorden: 'Weest niet bevreesd, want zie, ik verkondig u grote blijdschap, die heel het volk zal ten deel vallen.

'U is heden de Heiland geboren, namelijk Christus, de Here, in de stad van David.'[12]

Met de geboorte van het Kind in Betlehem kwam er een grote begiftiging, een macht die sterker was dan wapens, een rijkdom die blijvender was dan de munten van Caesar. De sinds lang voorzegde belofte was in vervulling gegaan, het Christuskind was geboren.

De heilige kroniek openbaart dat de jonge 'Jezus [toenam] in wijsheid en grootte en genade bij God en mensen.'[13] Later in het verslag staat er terloops dat 'Hij is rondgegaan, weldoende'.[14]

Uit Nazaret en van eeuwen her komen zijn voortreffelijke voorbeeld, zijn welkome woorden en zijn goddelijke daden. Ze inspireren tot het geduld om beproeving te doorstaan, tot de kracht om verdriet te dragen, tot de moed om de dood onder ogen te zien, en tot het vertrouwen om het leven aan te kunnen. Onze behoefte aan goddelijke leiding is nog nooit zo nijpend geweest nu de wereld steeds chaotischer, problematischer en onzekerder wordt.

De lessen uit Nazaret, Kapernaüm, Jeruzalem en Galilea overstijgen afstand, tijd en onbegrip en schenken licht en een uitweg aan het angstige hart.

De hof van Getsemane en de heuvel Golgota zouden volgen.

In de Bijbel lezen we: 'Toen ging Jezus met hen naar een plaats, genaamd Getsemane, en Hij zeide tot de discipelen: Zet u hier neder, terwijl Ik heenga om daar te bidden.

'En Hij nam Petrus en [Jakobus en Johannes] mede en Hij begon bedroefd en beangst te worden.

'Toen zeide Hij tot hen: Mijn ziel is zeer bedroefd, tot stervens toe; blijft hier en waakt met Mij.

'En Hij ging een weinig verder (...) en bad, zeggende':[15]

'Vader, indien Gij wilt, neem deze beker van Mij weg; doch niet mijn wil, maar de uwe geschiede!

'En Hem verscheen een engel uit de hemel om Hem kracht te geven.

'En Hij werd dodelijk beangst en bad des te vuriger. En zijn zweet werd als bloeddruppels, die op de aarde vielen.'[16]

Hoe groot was zijn lijden, zijn kwelling, zijn offer om verzoening te doen voor de zonden van de wereld!

Ter lering schreef de dichter:

Als de aarde in de gouden kinderjaren
slechts vrolijke gezangen lijkt te baren,
als de ziel blij is en het hart licht
en zon niet voor schaduw zwicht,
beseffen we het niet, maar ligt er
ergens onder de avondhemel her
een hof met vrij entree —
De hof van Getsemane (...)

Langs donk're lanen, over vreemde stromen
overbrugd met verbrijzelde dromen,
achter de jaren met mist omhuld,
voorbij de fontein met onze tranen gevuld,
daar ligt die hof. Probeer zoveel u wilt,
u kunt hem niet ontlopen, da's tijd verspild,
want elk pad, elke baan, steeg of allee
doorkruist wel ergens uw Getsemane.[17]

Ouderling David O. McKay schreef: 'En terwijl ik dat deed, werden die drie kleine grafzerken monumenten, niet alleen voor de baby's die eronder slapen, maar ook voor het geloof en de toewijding van een moeder aan de eeuwige beginselen ten waarheid en leven.'

De aardse bediening van de Verlosser van de wereld zou spoedig ten einde komen. Vóór Hem lagen het kruis van Golgota en de ontaarde daden van onverlaten die dorsten naar het bloed van de Zoon van God. Zijn goddelijke reactie was een eenvoudige maar veelzeggende bede: 'Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.'[18]

Het einde diende zich aan: 'Vader, in uw handen beveel Ik mijn geest. En toen Hij dat gezegd had,'[19] stierf de grote Verlosser. Hij werd in een graf gelegd. Hij herrees op de morgen van de derde dag. Zijn discipelen hebben Hem gezien. Die historische gebeurtenis is verleden tijd, maar de woorden die Hij toen sprak, hebben hun weg gevonden door de poorten van de tijd en brengen onze ziel nog steeds de troost, de zekerheid, de balsem, de belofte: 'Hij is hier niet, (...) Hij is opgewekt.'[20] De opstanding is voor iedereen werkelijkheid geworden.

Enige tijd geleden ontving ik een brief van Laurence M. Hilton, waaruit veel geloof spreekt. Ik wil u vertellen wat er in die brief stond over persoonlijk leed en onwrikbaar geloof.

In 1892 gingen Thomas en Sarah Hilton, de grootouders van Laurence, naar Samoa, waar Thomas werd aangesteld als zendingspresident. Ze brachten een dochtertje mee; en zij kregen nog twee zoons tijdens hun zending. Helaas stierven alle drie kinderen op Samoa. In 1895 keerden de Hiltons zonder kinderen van hun zending terug.

David O. McKay was een vriend van de familie en hun verlies raakte hem diep. In 1921, toen ouderling McKay als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen een wereldreis maakte langs de kerkleden in veel landen, deed hij ook Samoa aan. Voordat hij op reis ging, had hij zuster Hilton beloofd, die inmiddels weduwe was, een bezoek te brengen aan de graven van haar drie kinderen. Dit is wat ouderling McKay haar na afloop vanaf Samoa schreef:

'Geachte zuster Hilton,

'In de middag van woensdag 18 mei 1921 stonden vijf personen, net toen de zon de toppen van de hoge kokosnootbomen raakte, met gebogen hoofd voor de kleine begraafplaats Fagali'i. (...) We waren daar, zoals je je zult herinneren, omdat ik je die belofte voor ons vertrek had gedaan.

'De graven en zerken bevinden zich in goede staat. (...) Ik schrijf je wat ik daar toen heb overgeschreven toen ik mij (...) buiten de stenen muur die om de plek staat, bevond.

'Janette Hilton
Geb.: 10 september 1891
Gest.: 4 juni 1892
"Rust zacht, lieve Jennie"

'George Emmett Hilton
Geb.: 12 oktober 1894
Gest.: 19 oktober 1894
"Vredig is uw sluimer"

'Thomas Harold Hilton
Geb.: 21 september 1892
Gest.: 17 maart 1894
"Rust op de heuvelflank, rust"

'Toen ik naar die drie kleine graven keek, probeerde ik mij voor te stellen waar je hier in het oude Samoa als jonge moeder doorheen bent gegaan. En terwijl ik dat deed, werden die drie kleine grafzerken monumenten, niet alleen voor de baby's die eronder slapen, maar ook voor het geloof en de toewijding van een moeder aan de eeuwige beginselen ten waarheid en leven. Jouw drie kleintjes, zuster Hilton, in hun stilzwijgen welbespraakt en doeltreffend, hebben jouw nobele zendingswerk voortgezet dat jij bijna dertig jaar geleden bent begonnen, en dat blijven ze doen zo lang bereidwillige handen zorg besteden aan hun laatste rustplaats.

'Liefdevolle handen sloten hun stervende ogen;
Liefdevolle handen legden hun lichaampjes ter ruste;
Vreemde handen verzorgden hun graven;
Geëerd door vreemden, betreurd door vreemden.

'Tofa Soifua,
'David O. McKay'

Deze ontroerende brief brengt op het rouwende hart 'de vrede [over], die alle verstand te boven gaat.'[21]

Onze hemelse Vader leeft. Jezus Christus is onze Heiland en Verlosser. Hij heeft de profeet Joseph geleid. Hij leidt nu onze profeet, president Gordon B. Hinckley. Van deze waarheid getuig ik.

Ik bid dat wij in onze smart volharden, onze lasten dragen en onze angsten onder ogen zien — zoals de Heiland heeft gedaan. Ik weet dat Hij leeft. ■

NOTEN

1. Job 5:7.
2. Job 1:1.
3. Job 2:9.
4. Job 16:19.
5. Job 19:25, naar de NBV.
6. Jeremia 8:22.
7. Psalmen 30:5.
8. Jozua 1:5.
9. 1 Koningen 17:8–9.
10. 1 Koningen 17:10–14.
11. 1 Koningen 17:15–16.
12. Lucas 2:10–11.
13. Lucas 2:52.
14. Handelingen 10:38.
15. Matteüs 26:36–39.
16. Lucas 22:42–44.
17. Naar Ella Wheeler Wilcox, 'Gethsemane'. In: Al Bryant, samensteller, *Sourcebook of Poetry*, 3 delen (1968). Deel 2, p. 435.
18. Lucas 23:34.
19. Lucas 23:46.
20. Matteüs 28:6.
21. Filippenzen 4:7.

VOOR DE HUISONDERWIJZERS

Neem dit artikel eerst na gebed door. Breng het vervolgens zo dat iedereen mee wil doen met de bespreking. Enkele voorbeelden:

1. Neem het lijstje met problemen door. Nodig het gezin uit de lijst aan te vullen. Lees daarna de eerste drie alinea's van het artikel voor en vraag daarna: 'Hoe kunnen we staande blijven?' Neem samen een of meer teksten of verhalen door die president Monson behandelt, om antwoord op deze vraag te krijgen.

2. Vraag vier mensen om de tekst van de verteller, de Heer, Elia en de weduwe in 1 Koningen 17:8–16 voor te lezen. Wat kunnen we volgens president Monson uit dit verhaal leren? Vertel een ervaring waaruit blijkt dat gehoorzaamheid u gemoedsrust heeft gebracht.

3. Lees samen het verhaal over de familie Hilton en de brief van ouderling David O. McKay. Vraag het gezin ervaringen te vertellen die aangeven hoe de Heiland hen geholpen heeft om met problemen om te gaan en vrede te vinden.

MOEILIJKE

Beslis nu om altijd het juiste te doen en accepteer de gevolgen. De gevolgen zullen jou altijd ten goede komen.

OUDERLING RICHARD G. SCOTT
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Als je in je verdere leven inspiratie en leiding van de Heer wil ontvangen, zul je je nu voor moeten nemen dat je zult doen wat de Heer van je verlangt, zelfs als dat voor je gevoel moeilijk is en een groot offer inhoudt. Ik weet uit ervaring dat een juiste beslissing op het kritieke moment je hele verdere leven tot zegen zal zijn. Ik wil niets anders dan je laten inzien dat je wel degelijk de juiste beslissingen kan nemen. Ik heb die ervaring zelf gehad en ik heb er veel van geleerd.

De Heer begon me te zegenen

Nadat ik was afgestudeerd, op zending was geweest en was getrouwd, verhuisden mijn vrouw en ik naar het oosten van de Verenigde Staten, waar ik werk vond. Na een reeks van onverwachte ontwikkelingen had ik een sollicitatiegesprek voor een baan als technicus in een nieuwe en interessante beroepstak: kernreactoren voor onderzeeërs ontwerpen en bouwen. Nu ik erop terugkijk is het eigenlijk een groot wonder dat ik die baan toen gekregen heb. Er waren genoeg sollicitanten met meer ervaring. Ik had gewoon hulp van de Heer gekregen.

Dat maakt duidelijk dat de Heer ons leven zal zegenen als we zijn influisteringen volgen en doen wat de profeten zeggen. We moeten moed en geloof oefenen en het goede kiezen, zelfs als veel anderen dat niet doen.

Toen ik er al elf fantastische jaren in die baan op had zitten, was ik op een avond in vergadering met ingenieurs die een essentieel onderdeel voor kernreactoren aan het ontwikkelen waren. Mijn secretaresse kwam binnen en zei: 'Ik heb iemand aan de telefoon die zegt dat als ik u zijn naam zeg, u hem te woord zult staan.'

Ik zei: 'Wat is zijn naam?'

Ze zei: 'Harold B. Lee.'

Ik zei: 'Hij heeft gelijk.' Ik stond hem te woord. Ouderling Lee, die later president van de kerk is geworden, vroeg mij of ik die avond naar hem toe kon komen. Hij was in New York City en ik was in Washington D.C. Ik nam het vliegtuig en we hadden een gesprek waarin hij mij riep als zendingspresident.

Het hoofd van de afdeling waarop ik werkte was admiraal Hyman Rickover, een hardwerkende, veeleisende man. Ik kende hem goed genoeg, dus ging ik hem persoonlijk vertellen dat ik een roeping had ontvangen. Toen ik de zendingsoproep aan hem uitlegde en dat ik er mijn baan voor oplegde, raakte hij over zijn toeren. Hij zei dingen die niet voor herhaling vatbaar zijn, sloeg het postvakje op zijn bureau stuk, en uit de woordenstroom die volgde werden twee zaken duidelijk:

'Scott, wat je doet in dit defensieprogramma

ILLUSTRATIE ROGER MOTZKUS

BESLISSINGEN

is zo belangrijk dat we een jaar nodig hebben om een vervanger te vinden, het is dus uitgesloten dat je kunt vertrekken. Ten tweede, als je gaat ben je een landverrader.'

Ik zei: 'Ik kan mijn vervanger in de twee resterende maanden opleiden, er is dan geen enkel risico voor het land.'

Het gesprek viel stil en zijn laatste woorden waren: 'Ik zal nooit meer een woord met je wisselen. Ik wil je nooit meer zien. Je bent uitgerangeerd, niet alleen hier, maar je kunt de hele kernindustrie wel vergeten.'

Ik antwoordde: 'Admiraal, u kunt mij de toegang tot het kantoor ontzeggen, maar tenzij u mij ervan weerhoudt, ga ik deze opdracht aan een ander overdragen.'

Zijn woord gestand, sprak de admiraal vanaf die dag niet meer met me. Als er belangrijke beslissingen te nemen waren, stuurde hij een bode, of ik liet mijn antwoord door een derde overbrengen. Hij wees mijn taak aan een ander toe, en die leidde ik op.

Mijn moeilijke beslissing

Ik vond het niet moeilijk om weg te gaan; ik wist dat ik door de Heer als zendingspresident was geroepen. Maar ik wist dat mijn beslissing ook anderen zou treffen. In het gebied rond Idaho Falls (Idaho) woonden veel leden van de kerk die een baan hadden in de kernindustrie. Ik wilde hen geen schade berokkenen. Ik wist niet wat ik moest doen. Ik bleef mij

afvragen: 'Komt dit op zijn pootjes terecht, of zal er iemand ten onrechte zijn baan kwijtraken?'

Terwijl ik erover bad en nadacht, moest ik denken aan de lofzang 'Strijd voor het recht'. Een regel uit die lofzang bleef in mijn hoofd spelen: 'Strijd voor het recht, wees trouw steeds en moedig.' Ook andere regels uit de lofzang sterkten mij, zoals: 'Zijn macht is met u, dus strijd voor het recht!' (Lofzang 161.)

Op mijn laatste dag op kantoor vroeg ik een gesprek aan met de admiraal. Zijn secretaresse hapte naar adem. Ik stapte zijn kantoor in met een boek-van-mormon in mijn hand. Hij keek me aan en zei: 'Ga zitten, Scott, wat is er toch met je? Ik heb van alles geprobeerd om je van gedachte te laten veranderen. Wat is er met je aan de hand?' Er volgde een uitermate interessant, kalm gesprek. Er werd nu meer geluisterd.

Hij zei dat hij het Boek van Mormon zou lezen. Toen gebeurde er iets wat ik niet voor mogelijk had gehouden. Hij voegde eraan toe: 'Bel me maar als je terug van zending bent. Dan zorg ik dat er een baan voor je is.'

Jouw moeilijke beslissingen

Je zult je hele leven voor problemen komen te staan en moeilijke beslissingen te nemen hebben. Als jongeman is je eerste moeilijke beslissing wellicht of je wel of niet op zending moet gaan. Dat is niet echt een vraag. De Heer heeft aangegeven dat een zending een eer en een plicht is. Daarvoor zul je zo goed moeten leven dat je op zending kunt, je zult de leringen van de Heer moeten begrijpen, in het bijzonder de boodschap van de herstelling, en moeten beseffen dat je velen tot zegen kunt zijn als je jezelf verliest in de dienst van de Heer.

Als zendingspresident heb ik gezien hoe jonge mannen en vrouwen de kans kregen om enorme groei door te maken terwijl zij anderen rijkelijk tot zegen waren. De zendelingen wie het werk gemakkelijk afging, hadden de Schriften bestudeerd en zich de evangelieboodschap eigen gemaakt.

Doordat zendelingen de moeilijke beslissing namen om zaken op te geven die voor tieners belangrijk zijn, kregen zij van de Heer de kans om te dienen en, later, een geschikte

huwelijkspartner. Zij groeiden uit tot uitstekende dienstknechten van God, doordat zij gedisciplineerd waren, hard werkten en op de Heer vertrouwden. Een belangrijk aantal van hen hebben leidinggevende posities in de kerk vervuld en behoren tot de top in hun beroep.

Het komt jou ten goede

Beslis nu om altijd het juiste te doen en accepteer de gevolgen. De gevolgen zullen jou altijd ten goede komen. Je zult erachter komen dat het op lange termijn eenvoudiger is om op te komen voor het goede, hoewel het aanvankelijk niet gemakkelijk hoeft te zijn. Als je die houding eenmaal hebt aangenomen, wordt de rest een stuk eenvoudiger.

Ik heb er nooit spijt van gehad dat ik voor het juiste heb gekozen — zelfs als ik zware kritiek over mij heen kreeg. Als die waarheid eenmaal tot je doordringt, zul je er achter komen dat je, doordat je gehoorzaam bent, de inspiratie ontvangt om te weten wat juist is en dat vervolgens te doen.

Met alle liefde die ik in mijn hart voel, vraag ik je om ervoor te kiezen de normen van de Heer na te leven. Leid een dusdanig leven dat de Heilige Geest je voortdurend tot het goede kan inspireren. Ik getuig dat het gevolg daarvan zal zijn dat je rechtschapen dromen of iets nog beters aan jou toebehoren.

Je Vader in de hemel en zijn geliefde Zoon houden van je. Ze willen je meer dan jij je nu kunt voorstellen, gelukkig zien. Zij zullen je helpen om dat geluk te verwezenlijken, mits jij standvastig al het mogelijk doet om de geboden te onderhouden. ■

Gedeeltelijk overgenomen uit het artikel 'Het goede doen', Liahona, *maart 2001, pp. 10–17.*

EEN ZENDING, EEN KEUZE

ISAÍ LIMÓN TORRES

Toen ik klein was vroegen mijn ouders en jeugdwerkleerkrachten wel eens of ik op zending wilde als ik daar de leeftijd voor had. Ik heb altijd ja gezegd. Toen ik 12 jaar was, werd ik tot diaken geordend. Mijn leiders zeiden dat ik al over zeven jaar op zending zou gaan. Dat leek nog heel ver weg.

Toen ik tot leraar geordend was, werd ik er steeds vaker aan herinnerd dat mijn zending dichterbij kwam. En toen ik priester was, gebeurde dat nog vaker. Ik begon mij zorgen te maken, omdat ik er nog maar drie jaar vanaf was.

Het idee van een zending stond me aan, want een paar van mijn broers waren mij voorgegaan. Maar de gedachte dat ik twee jaar in een ander deel van de wereld ver weg van mijn familie zou zijn, beangstigde mij. Ik besefte dat ik bang was om op zending te gaan, omdat ik niet echt stond te trappelen om te gaan.

Ik vertelde mijn zus, Francisca, over mijn probleem. Ze kwam naast me zitten en zei: 'Isaí, ik begrijp wat je bedoelt en ik wil er twee dingen over kwijt. Ten eerste dat een zending de tijd is dat mensen de Geest altijd bij zich hebben als zij hun oog alleen op de eer van God hebben gericht. Ten tweede dat je de Heer moet vragen of Hij je het verlangen wil geven om op zending te gaan. De Heer zal je helpen.'

Ik volgde haar advies op en begon te bidden om een groter zendingsverlangen.

6 april 2000 was een cruciale dag voor mij, omdat dat de dag was dat mijn huisonderwijscollega op zending ging. Ik ging naar de luchthaven om afscheid van hem te nemen. Toen hij op het vliegtuig stapte, stelde ik me voor hoe het zou zijn als ik dat deed. En ik voelde me helemaal niet bang, ik ervoer een vredig gevoel. Voor mij was dat gevoel het antwoord op mijn gebeden. Zo wist ik dat de Heer wilde dat ik op zending ging. Vanaf die dag had ik sterk het verlangen om op zending te gaan als ik negentien was.

Ik werd toegewezen aan het zendingsgebied San Jose (Californië, VS), en ik ben nog maar net terug van zending. Mijn tijd daar was de beste tijd van mijn leven. Ja, ik was een heel eind van mijn familie vandaan, maar als ik het moeilijk had of hulp nodig had, was de Geest van de Heer er om mij te troosten en te helpen. Ik heb mijn hemelse Vader en Jezus Christus beter leren kennen en liefhebben. Ik kon met zekerheid zeggen dat het Boek van Mormon waar is. Mijn getuigenis van de levende profeten en de herstelling werd sterker. Ik leerde de mensen onder wie ik diende, liefhebben. En ik leerde dat de gave van talen echt bestaat, omdat ik vrij vlug Engels leerde spreken.

Datgene waarvan ik dacht dat het een groot offer was, werd de grootste zegen van mijn leven. ■

Isaí Limón Torres is lid van de wijk Matamoros 1, ring Matamoros (Mexico).

PRESIDENT, IK BEN KLAAR VOOR MIJN ZENDINGSGESPREK!

Toen ik als zendingspresident werkzaam was, gebeurde er iets opzienbarends. Er klopte een jonge diaken op mijn deur die mij zei dat hij langs kwam om zijn zendingsformulieren in te vullen.

WILLIAM D. OSWALD
Tweede raadgever in het algemeen zondagsschoolpresidium

Op zekere zondag toen ik als zendingspresident in Wladiwostok (Rusland) werkzaam was, gebeurde er iets opzienbarends. Ik was in mijn werkkamer om nog wat materiaal op te halen toen Vladimir, een dertienjarige die door zijn vrienden Vova wordt genoemd, op de deur klopte. Vova is diaken in de gemeente Wladiwostok 1. Hij vroeg of hij me kon spreken. Hij werd vergezeld door zuster Olga Vjatsjeslavna Drjagoenova. Deze zuster spreekt goed Engels, vandaar dat de jongen haar gevraagd had om als tolk op te treden. Vova spreekt geen Engels en ik spreek maar een klein beetje Russisch.

Vova was kort na zijn geboorte te vondeling gelegd, omdat hij met een gespleten gehemelte was geboren. Deze aangeboren afwijking was sindsdien gedeeltelijk verholpen, maar had een litteken achtergelaten. Hij was geadopteerd door een geweldige vrouw die hem opvoedde als was hij haar bloedeigen zoon. De jongen is altijd blij. Hij heeft een brede glimlach en een blij gelaat als hij het avondmaal ronddient. Hij draagt de mantel van diaken net zo goed als welke diaken ook. Hij geeft geregeld een kort maar fijn getuigenis van de waarheid van het evangelie. Hij is alles wat een diaken maar kan zijn.

Tijdens ons gesprek sprak Vova Russisch en zuster Olga tolkte. Ze zei mij dat Vova gekomen was om zijn zendingsformulieren in te vullen. Hij wilde op zending. Ik vroeg zonder ook maar een spier te vertrekken: 'En hoe oud is hij?'

Zij legde hem de vraag voor. Hij antwoordde: 'Bijna 14.'

Stoïcijns vroeg ik verder: 'Begrijpt hij dat hij negentien moest zijn om op zending te kunnen gaan?'

Zij antwoordde: 'Dat weet hij, maar hij zou niet willen dat hij ze te laat inleverde.'

Ik verzekerde hen dat er nog genoeg tijd was, voordat we zijn zendingsformulieren naar Moskou zouden opsturen, van waar ze naar Salt Lake City zouden gaan. Zowel de gemeentepresident als ik zou niet vergeten om hem op tijd zijn formulieren te laten invullen. Ik liep naar de muur waaraan de foto's van de zendelingen in het zendingsgebied Wladiwostok hingen, 44 in totaal. Ik zei tegen Vova dat ik bang was dat de

ILLUSTRATIE STEVE KROPP

Wat zou er gebeuren als er over vijf jaar, wanneer deze jonge diaken klaar is om op zending te gaan, nog eens tweeduizend Russische diakenen zich net zo aan het voorbereiden zijn als hij?

zendingsformulieren waarschijnlijk terug zouden komen als bleek dat ik een 13-jarige jongen voor een zending had voorgedragen.

Weet je wat, zei ik toen tegen hem, nu je toch in mijn kantoor bent, lijkt het me goed als ik jou de vragen stel die als je negentien bent aan je gesteld zullen worden, zodat we weten of je nu waardig bent om straks op zending te gaan. Daarna legde ik alle vragen van het normengesprek aan Vova voor alsof hij een van mijn voltijdzendelingen was, maar liet ik tactvol de jongen-meisjevragen weg, omdat ik hem daar te jong voor vond. Bovendien wilde ik zuster Olga niet in verlegenheid brengen.

Vova beantwoordde al mijn vragen uitstekend en met de wijsheid van een jongen twee keer zijn leeftijd. Achteraf bezien denk ik dat hij waarschijnlijk een van de zendelingen naar de gespreksvragen heeft gevraagd die hij van de zendingspresident kon verwachten. Ik zei Vova dat hij elk half jaar terug kon komen en dan zouden we het aanbevelingsgesprek herhalen.

Toen vroeg hij enigszins bezorgd wat hij een half jaar van nu tegen mij moest zeggen om me te laten weten dat hij klaar was voor nog een gesprek. Ik zei tegen hem, bij monde van zuster Olga, dat het tijd was dat hij Engelse les ging nemen. Toen zei ik langzaam: 'Dit is wat je tegen me moet zeggen: "President, ik ben klaar voor mijn zendingsgesprek."'

Hij herhaalde deze belangrijke woorden drie keer.

Toen ik het gesprek wilde beëindigen, vroeg Vova aan zuster Olga om mij nog een laatste vraag te stellen. 'President,' zei hij, 'welke adviezen heeft u voor mij waarmee ik mij op mijn zending kan voorbereiden?'

Daar werd ik enigszins door verrast. Maar weinigen van mijn zendelingen zouden de wijsheid hebben om zo'n terzake doende vraag te stellen. Ik dacht er even over na en zei hem toen drie dingen te doen: ten eerste adviseerde ik hem om dagelijks in de Schriften te lezen. Ten tweede drukte ik hem op het hart elke morgen en avond tot zijn hemelse vader te bidden. Ten derde raadde ik hem aan Engels te leren.

Ik beken dat ik de laatste suggestie een beetje uit eigenbelang deed, omdat ik heel graag met hem in het Engels wilde spreken om zo te weten te komen wat er in zijn hart leefde. Ik gaf in overweging de gratis Engelse lessen van de zendelingen te volgen, maar hij zei dat zijn moeder het nooit goed zou vinden dat hij in het donker over straat ging. We kwamen overeen dat hij op school extra zijn best zou doen op zijn Engels.

Toen ik later de diakenen in de vestibule van de kerk zag staan, vroeg ik Vova of hij de zin wilde herhalen waarmee hij mij om een volgend gesprek kon vragen. Dat deed hij buitengewoon goed. Toen kwam ik er tot mij grote verrassing achter dat alle andere diakenen in de gemeente ook die magische woorden uit het hoofd hadden geleerd. Ieder keek mij strak aan terwijl zij een voor een 'President, ik ben klaar voor mijn zendingsgesprek' herhaalden.

O de kracht van het voorbeeld! De vreugde van iemand die bereid is zijn mond open te doen en aan een ander door te geven wat hij geleerd heeft, was iets wat ik al mijn zendelingen probeerde te laten ervaren! Die Russische diakenen waren op de weg naar volmaking.

Toen ik weer achter mijn bureau zat, vroeg ik mij af wat er gedaan kon worden om het zendingswerk uit te breiden in dat reusachtige Rusland als er over vijf jaar, wanneer Vova 19 jaar is en klaar is om op zending te gaan, nog eens tweeduizend jonge Russische diakenen zich net als Vova aan het voorbereiden zijn. Het antwoord staat volgens mij in Alma 57. Daar lezen we over de profeet Helaman die tweeduizend jongemannen had en die wonderen kon verrichten met deze jongens vol geloof en toewijding die dat van hun moeders hadden geleerd (zie vers 21).

Denk je eens in hoe blij de zendingspresident zal zijn die Vova als een van zijn jonge zendelingen krijgt. ■

GRATIS FILTER

ZELFDISCIPLINE — DE ENIGE ZEKERE MANIER OM TE VOORKOMEN DAT JE HET KWAAD NADOET DAT JE ZIET, HOORT OF DENKT. (ZIE MOSIAH 4:30.)

FOTO JOHN LUKE, GEËNSCENEERD

Moeders in spe voorbereiden

SUSAN W. TANNER
Algemeen jongevrouwenpresidente

Een paar jaar geleden vroegen mijn man en ik aan onze kinderen wat hen het meest had aangesproken in de algemene conferentie. Onze toen 16-jarige dochter was opgetogen. Zij zei: ‘Ik vond het top! Ik luister graag naar geïnspireerde, intelligente profeten en leiders die het moederschap bevestigen.’ Toen vertelde ze ons dat dit een van haar frustraties was: ‘Ik hoor het van niemand anders — niet in het seminarie, niet in de jongevrouwen, en zeer zeker niet op school; behalve thuis eigenlijk nergens.’

Ik weet niet of haar ervaring veel lijkt op die van andere jongevrouwen, maar ik vermoed het wel. Ik weet dat het een tijdje niet in de mode was om als vrouw enthousiast te zijn over het moederschap of als jonge vrouw te zeggen dat je moeder wilde worden.

Dat werd mij nog niet zo heel lang geleden duidelijk toen ik met een groep van zo’n twintig lauwermeisjes sprak die ik nooit eerder had gezien. Ik vroeg hun wat hun doelen waren. De eerste paar zeiden dat ze wilden gaan studeren of zelfs promoveren; sommige anderen zeiden dat ze op zending wilden — alle lofwaardige doelstellingen. Ten slotte zei een meisje voorzichtig dat ze moeder wilde worden. Daarna noemden andere meisjes nog wat andere doelen. Toen nog een ander meisje het moederschap noemde, gingen de meisjes die nog geen beurt hadden gehad, daarin mee. Maar het was behoorlijk moedig van die eerste twee meisjes om toe te geven dat ze moeder wilden worden. En dit was nog wel in een veilige omgeving.

We moeten de jongevrouwen zo inspireren dat ze een geweldige vrouw en huismoeder willen zijn.

Behalve dat een meisje spot ten deel kan vallen als ze dit doel toegeeft, kan ze ook het gevoel krijgen dat ze een fiasco is. Ze weet dat dit doel niet geheel en al van haar afhangt, wat haar kwetsbaar maakt als ze haar doel noemt. Ook is het een doelstelling die veel onzelfzuchtigheid vergt; wellicht zal ze er veel aantrekkelijker doelen voor moeten laten schieten. Ik ben mij ervan bewust dat er veel op onze jongevrouwen afkomt, maar toch heb ik het gevoel dat ik in eeuwige beginselen moet onderwijzen.

Ik zou een lans willen breken voor het moederschap en willen spreken over de nieuwste zinsnede in het jongevrouwenthema: bereid zijn om het gezin te versterken. Ik wil vijf zaken bespreken die wij als ouders en leidinggevenden moeten doen voor onze jongevrouwen.

1. We moeten jongevrouwen leren hoe ze het gezin waartoe ze nu behoren, kunnen versterken.

Alle gezinnen, van het beste tot het meest problematische, kunnen versterking gebruiken. Ouderling Robert D. Hales van het

We moeten jongevrouwen aanmoedigen hun ouderlijk gezin van dienst te zijn en hun band met de andere gezinsleden hechter te maken.

Quorum der Twaalf Apostelen heeft gezegd: 'Als wij denken dat andere gezinnen geen moeilijkheden hebben, dan kennen we ze niet goed genoeg.'[1] We moeten meisjes aanmoedigen om naar hun moeder en vader toe te gaan, niet alleen om hulp te krijgen, maar ook om hulp aan te bieden.

Verschillende leden van het algemeen JV-bestuur zijn opgegroeid in gezinnen met ouders die minderactief in de kerk waren. Een van hen had een wijze jongevrouwenleidster, die haar de raad gaf mee te gaan als het gezin op zondag ging recreëren, maar haar eigen normen hoog te houden. Als ze dus naar een zwembad gingen, ging ze mee om bij haar ouders te kunnen zijn, maar ze ging zelf niet zwemmen. Daardoor kon ze een goede relatie opbouwen met haar ouders.

Ik ken een jongevrouw die tot haar verdriet zag hoe haar broer met de verkeerde vrienden optrok. Na op een avond vurig voor hem gebeden te hebben, gaf ze gehoor aan de ingeving om hem te gaan ophalen van een feestje. Ze ging een eindje met hem rijden en praatte met hem over wie hij was en over zijn rol in het ouderlijk gezin en zijn rol in het gezin van onze hemelse Vader en over zijn verantwoordelijkheid om die rollen eer aan te doen. Hij wist zijn leven weer op de rails te krijgen, deels door de liefderijke zorg van zijn zuster.

We moeten jongevrouwen duidelijk maken dat de huiselijke vaardigheden eerbaar zijn en dat die hun geestelijk zowel als praktisch tot zegen kunnen zijn. Als een huis gezellig wordt ingericht, brengt dat een sfeer met zich mee die de invloed van de Geest ten goede komt.

Jongeren voelen zich vaak eenzaam of buitengesloten, hetzij sociaal of geestelijk. Vriendschap en een hechte band met broers en zussen zijn de beste remedie. Een tiener werd op haar school buiten de groep gehouden. Haar broers en zussen verzachtten haar pijn door haar bij hun activiteiten te betrekken en haar een extra dosis liefde te geven.

Dit zijn allemaal voorbeelden van jongevrouwen die hun thuis sterker maakten. In het gezin dienen is een vorm van verbondsbetrachting, en verbondsbetrachting brengt de beloofde zegen van de Geest in ons leven. Daar ligt onze taak: we moeten onze jongevrouwen laten inzien dat ze moeten beginnen in het gezin waar ze nu deel van uitmaken, wat voor gezin dat ook is, om dat gezin te versterken.

2. We moeten onze jongevrouwen vaardigheden meegeven, zowel praktisch als geestelijk, waarmee ze hun toekomstige gezin tot zegen kunnen zijn.

Ik geloof dat één manier om onze meisjes geestelijk te wapenen is hun vaardigheden of talenten te laten ontwikkelen. We weten dat bij de Heer alles geestelijk is (zie LV 29:34).

De huiselijke vaardigheden dreigen verloren te gaan. Daar maak ik mij zorgen over. Als de huismoeder uit onze maatschappij verdwijnt, creëren we een emotionele thuisloosheid die veel weg heeft van de zichtbare thuisloosheid, met soortgelijke problemen als wanhoop, drugs, onzedelijkheid en gebrek aan eigenwaarde. In een publicatie met als titel *The Family in America* schrijft Bryce Christensen dat het aantal thuislozen op straat 'bij lange na niet aangeeft wat de omvang is van de thuisloosheid in Amerika. Want sinds wanneer slaat het woord thuis alleen op onderdak of thuisloosheid alleen op het gebrek aan onderdak? (...) Thuis [slaat] niet alleen op onderdak, maar ook op emotionele betrokkenheid, veiligheid en verbondenheid. Het woord thuis houdt meer in dan een dak boven het hoofd en een warme haard, het is een plek die wordt geheiligd door een hechte huwelijksband, ouderschap en gezinsplichten; een plek die offers en toewijding vergt, maar die ook liefdevolle zorg en geborgenheid biedt.'[2]

Daarom moeten we onderwijzen in huiselijke vaardigheden, met inbegrip van praktische zaken zoals koken, naaien, budgetteren en een gezellig thuis scheppen. We moeten jongevrouwen duidelijk maken dat de huiselijke vaardigheden eerbaar zijn en hun geestelijk zowel als stoffelijk tot zegen kunnen zijn. Als je een gezellig thuis weet te scheppen, zullen de gezinsleden daar graag vertoeven en een bijdrage leveren aan de soort sfeer die de Geest uitnodigt.

De zondagse les, de doordeweekse activiteit en het programma Persoonlijke vooruitgang zijn alle zeer geschikt om deze noodzakelijke lessen te geven. Ik denk aan mijn eigen ervaringen als adviseuse lauwermeisjes. De jongevrouwen onder mijn hoede hadden nog een jaar te gaan voordat ze op eigen benen kwamen te staan. Ik vroeg ze wat ze wilden leren om staande te kunnen blijven. Uit wat zij opnoemden — budgetteren, solliciteren, koken (en niet alleen koekjes) enzovoort — planden wij onze doordeweekse activiteiten. Wegblijven van de activiteit was niet meer aan de orde, ze leerden nu vaardigheden waar jongevrouwen later in hun leven iets aan hadden. Ik zag dat ze behalve deze praktische vaardigheden tegelijkertijd ook geestelijke vaardigheden aan het ontwikkelen waren. De band tussen de jongevrouwen verbeterde aanzienlijk. Moeders zeiden mij dat

de geestelijke teneur thuis was verbeterd doordat de jongevrouwen de geleerde vaardigheden in praktijk brachten.

Dat is wat wij als ouders en leidsters moeten doen. We moeten onze jongevrouwen praktische en geestelijke vaardigheden leren, waarmee ze hun toekomstige gezin tot zegen kunnen zijn.

3. We moeten de jongevrouwen zo inspireren dat ze een geweldige vrouw en huismoeder willen zijn.

De twee belangrijke hulpmiddelen die we hebben om onze jongevrouwen te inspireren zijn ons voorbeeld en onze welgemeende woorden.

Ik ken veel inspirerende JV-leidsters die heel goede voorbeelden waren van het moederschap. Ik herinner mij het indrukwekkende voorbeeld van mijn adviseuse lauwermeisjes, die getrouw haar kinderen grootbracht in de kerk ondanks een minderactieve echtgenoot. Ik ken een jongevrouw van wie de ouders niet actief in de kerk waren. Ze was plooibaar en ontvankelijk voor onderwijs en leerde veel van het voorbeeld van haar leidsters. Ze leerde hoe ze moest vasten en hoe ze gezinsavond moest houden door met haar leidsters aan deze activiteiten mee te doen.

Maar mijn eigen moeder heeft mij toch wel het beste voorbeeld gegeven van de geneugten van huiselijkheid en het moederschap. Ze vertelde mij dagelijks hoe gezegend ze zich voelde dat ze een huismoeder was, en daarna liet ze dat in elke handeling duidelijk blijken. Ze zong als ze de was vouwde; ze genoot van de frisse geur van een gereinigde badkamer; ze leerde mij lezen en schrijven, naaien en koken, liefhebben en dienen. Daar ze de Geest en zijn vruchten van liefde, blijdschap, vrede, zachtmoedigheid, lankmoedigheid en matigheid uitstraalde, voelde ik dat en wilde ik hetzelfde in mijn leven (zie Galaten 5:22–23). Ik heb nog dagelijks profijt van haar voorbeeld.

Ik wil u laten weten dat ik heel blij ben dat ik vrouw en huismoeder ben. We dienen vaak blijk te geven van die blijdschap met woorden, daden en een glimlach.

Door ons voorbeeld en onze welgemeende woorden kunnen we de jongevrouwen laten zien dat wij vreugde scheppen in onze rol van echtgenote en huismoeder.

4. We moeten de jongevrouwen de moed inspreken om een maatschappij te trotseren waarin het gezin en de gezinswaarden worden onteerd.

Het is verontrustend dat Satan het gezin steeds openlijker aanvalt. Alternatieve samenlevingsvormen, abortus, samenwonen, echtscheiding, onzedelijkheid en huiselijk geweld grijpen om zich heen.

Hoewel ik verontrust ben, ben ik niet bang. Angst is het tegenovergestelde van geloof. Paulus schreef aan Timoteüs: ‘Want God heeft ons niet gegeven een geest van lafhartigheid, maar van kracht, van liefde en van bezonnenheid’ (2 Timoteüs 1:7).

Ik heb geloof in Jezus Christus en in zijn op aarde herstelde evangelie. Ik put kracht uit de waarheden van het evangelie die bondig zijn weergegeven in de proclamatie over het gezin. Daarin wordt stelling genomen tegen de zaken die ik net noemde en nog andere. Bijvoorbeeld:

Alternatieve samenlevingsvormen: ‘Het geslacht is een essentieel kenmerk van iemands voorsterfelijke, sterfelijke en eeuwige identiteit en bestemming. (...)

'Wij verklaren ook dat God geboden heeft dat het heilige voortplantingsvermogen alleen gebruikt mag worden tussen een man en een vrouw die wettig met elkaar gehuwd zijn.'

Abortus: 'Wij bevestigen de heiligheid van het leven en het belang ervan in Gods eeuwige plan.'

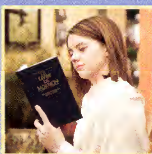
Samenwonen: 'Het huwelijk van man en vrouw is van essentieel belang in zijn eeuwige plan.'

Echtscheiding: 'Man en vrouw hebben de plechtige taak om van elkaar en van hun kinderen te houden, en voor elkaar en hun kinderen te zorgen.'

Onzedelijkheid: 'Wij waarschuwen degenen die het verbond van huwelijkstrouw schenden (...) dat zij op een dag aan God rekenschap moeten afleggen.'

Huiselijk geweld: 'Wij waarschuwen degenen die (...) hun partner of kinderen [mishandelen] (...) dat zij op een dag aan God rekenschap moeten afleggen.'[3]

Ik weet mij niet alleen gesterkt door deze waarheden, ik voel mij ook geliefd door een wijze en alwetende Vader in de hemel, die ons gezegend heeft met profeten en apostelen tot leiding van deze kerk. Als onze jongevrouwen zijn liefde voelen, als zij de waarheden van het evangelie in hun hart krijgen gegrift, zullen ze geen angst kennen. Met een sterk getuigenis van het evangelie en goed onderbouwde kennis van de eeuwige leerstellingen zullen onze jongevrouwen de moed hebben om een wereld waarin het gezin wordt onteerd, onder ogen te zien.

Met een sterk getuigenis van het evangelie en goed onderbouwde kennis van de eeuwige leerstellingen zullen onze jongevrouwen de moed hebben om een wereld waarin het gezin wordt onteerd, onder ogen te zien.

5. We moeten de jongevrouwen de eeuwige verantwoordelijkheid en het voorrecht van het moederschap duidelijk maken en ze laten voelen dat ieder van hen een thuis zal stichten en kinderen zal beïnvloeden, ongeacht of ze in dit leven kinderen zullen hebben.

President Spencer W. Kimball (1895–1985) heeft gesproken over de invloed van sterke vrouwen Gods op de wereld: 'Een groot deel van de groei die de kerk in de laatste dagen doormaakt, komt doordat vele goede vrouwen in de wereld (in wie vaak veel innerlijke spiritualiteit schuilt) in groten getale lid van de kerk worden. Dat zal plaatsvinden omdat de vrouwen van de kerk rechtschapen en welbespraakt door het leven gaan en omdat zij — in positieve zin — als anders gezien worden dan de vrouwen van de wereld.'[4]

We zijn onmiskenbaar anders in positieve zin, omdat we weten wie wij in eeuwige zin zijn. De taken van moeder en zorgdrager zijn door God aan de vrouw toegewezen.

Mijn nicht Carrie was een lichtend voorbeeld van een alleenstaande zuster. Ze was gelukkig, milddadig, liefdevol en een zegen voor iedereen met wie ze omging. Ze is bij een auto-ongeluk omgekomen toen ze achter in de dertig was, maar de laatste goede daad die ze voor haar ontijdige dood deed, was plakboeken maken voor al haar nichtjes en neefjes. Zij vervulde haar zending in die mate dat dat binnen haar grenzen lag.

Nu richt ik mij tot u, geweldige JV-leidsters. Ik hoop dat de Geest u zal laten weten hoe u de zaken kunt vereenvoudigen — daar bedoel ik mee dat u uw kostbare tijd aan de belangrijke zaken besteedt. Onderwijs in beginselen en leerstellingen. Schenk liefde. Wees een goed voorbeeld. Zorg dat uw onderwijs aanspreekt en houdt het zo eenvoudig mogelijk.

Hoewel wat wij als leidsters doen met de jongevrouwen nu van wezenlijk belang is voor het heil van de wereld, is wat wij doen met onze eeuwige roepingen van nog groter belang. Ook wij dragen de mantel van onze roeping als echtgenote en huismoeder. We behoren de Heer aan te roepen, zodat we zijn Geest bij ons hebben in deze eeuwige taken. Ons gezin zou wel eens onze enige en laatste toevluchtsoord kunnen zijn, zoals onze profeten hebben geprofeteerd. Ik dring er bij u op aan om voorbeeldige leidsters te zijn, maar daarbij niet uw eigen gezinstaken te verwaarlozen.

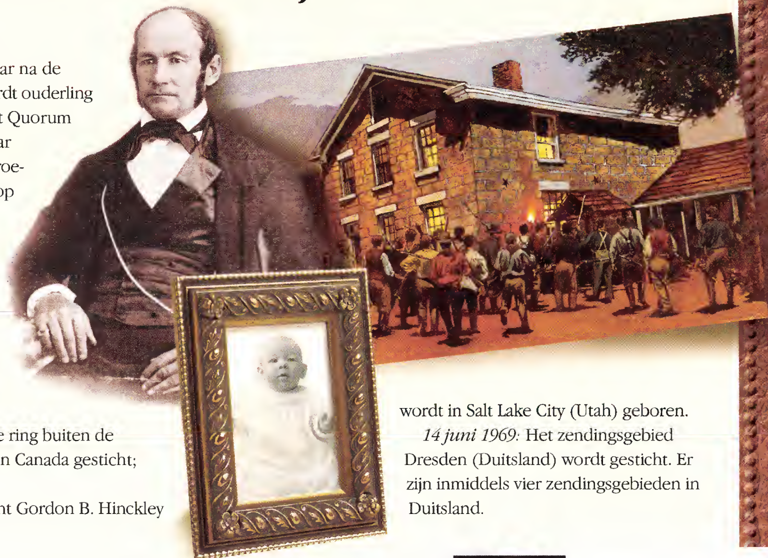
Hoe belangrijk is onze ouderlijke taak! Hoe belangrijk is onze taak als leidster! Hoe belangrijk is het dat we de toekomstige rechtvaardige vrouwen Gods opleiden! Ik weet dat dit werk waarbij wij betrokken zijn, zijn werk is. Ik zeg u dat het heel bijzonder is dat wij in de dienst van God zijn. ■

Aangepast overgenomen uit een toespraak die zuster Tanner tijdens het open huis van de jongevrouwenorganisatie heeft gehouden.

NOTEN

1. 'Welke herinnering zullen onze kinderen aan ons hebben', *De Ster,* januari 1994, p. 9.
2. 'HomeLess America: What the Disappearance of the American Homemaker Really Means', *The Family in America,* januari 2003, www.profam.org/pub/fia/xfia_1701.htm.
3. 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld', *Liahona,* oktober 2004, p. 49.
4. 'The Role of Righteous Women', *Ensign,* november 1979, p. 103–104.

Wist je?

Het gebeurde in juni

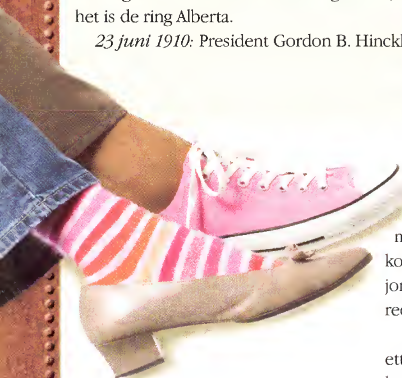
4 juni 1837: Zeven jaar na de stichting van de kerk wordt ouderling Heber C. Kimball van het Quorum der Twaalf Apostelen naar Engeland op zending geroepen. Hij is de eerste die op een overzeese zending wordt geroepen.

27 juni 1844: De profeet Joseph Smith en zijn broer Hyrum worden in de gevangenis van Carthage door een bende om het leven gebracht.

9 juni 1895: De eerste ring buiten de Verenigde Staten wordt in Canada gesticht; het is de ring Alberta.

23 juni 1910: President Gordon B. Hinckley wordt in Salt Lake City (Utah) geboren.

14 juni 1969: Het zendingsgebied Dresden (Duitsland) wordt gesticht. Er zijn inmiddels vier zendingsgebieden in Duitsland.

Moeders en dochters wisselen van plaats

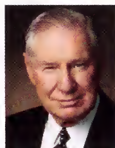
Hoe zou je het vinden als je een dag de plaats van je moeder mocht innemen? Dat is wat de jongevrouwen van Manurewa en Pukekohe in Nieuw-Zeeland hebben gedaan in het kader van een debat waarin de rollen werden omgedraaid.

In deze rolwisseling beargumenteerden de moeders dat meisjes van twaalf jaar en ouder zelf konden uitmaken wat ze deden. De jongevrouwen daarentegen bepleitten redelijke regels.

Er waren ook moeder-dochterduetten, gevolgd door presentaties over het moederschap van zowel de jongevrouwen als hun moeders.

Heather Maloney, burgemeester van Franklin (Nieuw-Zeeland) was een van de juryleden voor het debat. Zij prees de moeders en dochters voor hun moed om in het openbaar te spreken en dankte de meisjes voor hun hoge normen en waarden en voor het respect dat zij hun moeders betoonden.

LEIDERSCHAPSTIP

'Een veelomvattend voorbeeld van leiderschap werd door de Heiland zelf gegeven: "En Hij zeide tot hen: Komt achter Mij" (Matteüs 4:19). Een leider kan niet van anderen verwachten wat hij zelf niet wil doen. Onze veiligste koers is het voorbeeld van de Heiland te volgen, en onze zekerheid is gehoorzaamheid aan zijn profeet, de president van de kerk.'

President James E. Faust, tweede raadgever in het Eerste Presidium, 'These I Will Make My Leaders', *Ensign*, november 1980, p. 35.

VAN BOVENAF: FOTO VAN HEBER C. KIMBALL; WILLIAM MAUGHAN, *BENDE BIJ DE GAVANGENIS TE CARTHAGE*; FOTO VAN DE JONGE GORDON B. HINCKLEY; CHRISTINA SMITH, FOTO VAN VOETEN; FOTO VAN JAMES E. FAUST, BUSATH PHOTOGRAPHY

Vraag & antwoord

'Ik probeer elke dag in de Schriften te lezen, maar ik leer er niet echt veel van. Hoe kan ik meer uit mijn schriftstudie halen?'

LIAHONA

Top dat je al in de Schriften leest. Als je van de Schriften echter meer wil maken dan een tussendoortje en er meer geestelijke voeding uit wil halen dan kunnen de volgende tips helpen.

Ten eerste, 'vergast [je] aan de woorden van Christus' (2 Nephi 32:3). Voordat je je vergast aan je feestdis doe je er goed aan om de Heer eerst in gebed te danken voor de Schriften en de Geest uit te nodigen om je onderricht te geven en tot je te getuigen. Tast dan flink toe. Je hoeft niet bij 1 Nephi te beginnen. Je kunt bijvoorbeeld in 3 Nephi 11 beginnen en daar lezen over het bezoek van de Heiland aan de Nephieten. Of begin bij Leer en Verbonden 133 en lees hoe je je op de wederkomst kunt voorbereiden. Of sla de Gids bij de Schriften op om naar keuze een onderwerp te bestuderen, zoals hoop of bekering.

Ten tweede, als je voor het eerst een hoofdstuk leest, kan het helpen als je eerst bekend raakt met de grote lijnen van het verhaal. Zie wie en waar de mensen zijn en waar ze het over hebben. Lees het hoofdstuk dan nogmaals en ga op zoek naar evangelieleringen. Let op lessen die je kunt toepassen op jouw problemen, vragen en interesses. Wat kun je bijvoorbeeld leren over hoe je jezelf beschermt tegen het kwaad wanneer je de veldslagen tussen de Nephieten en Lamanieten leest?

Ten derde kun je studeren met een blocnote bij de hand en de vragen die je hebt opschrijven: Wie spreekt er hier? Tegen wie? Waarom? Waar? Wanneer? Schrijf je getuigenis op, of de inzichten die je krijgt, vragen, interessante onderwerpen enzovoort.

Ten vierde, als je op een vers stuit dat je niet begrijpt, houd het dan niet voor gezien. Bid om inzicht. Leg het vers voor aan je ouders, kerkleiders of seminarieleerkracht. Gebruik de hulpmiddelen in de Schriften — vooral de Gids bij de Schriften. Ook de voetnoten kunnen nuttig zijn, omdat je vaak wordt doorverwezen naar andere verzen of omdat er een uitleg staat. En *Trouw aan het geloof*, verkrijgbaar bij de distributiecentra van de kerk, is een handig boekje waarmee je op onderwerp kunt studeren.

Ten slotte, houd elke dag wat tijd vrij voor schriftstudie. Huiswerk en een spannend boek komen pas na je eerste prioriteit — je studie van het woord Gods. Dagelijkse schriftstudie

Dagelijkse schriftstudie leidt tot de vredige invloed van de Geest en vele andere zegeningen.

Vergast je elke dag een bepaalde tijd aan het woord Gods.

Bestudeer een onderwerp dat je aanspreekt, stel vragen, denk na over wat je leert en zoek de voetnoten op.

Bid voordat je leest.

Pas de leringen toe in je leven en breng het geleerde in praktijk.

FOTO JOHN LUKE, GEENSCENEERD

zal je troost schenken, je inspireren en je zegenen met gemoedsrust. De Geest zal in je leven komen en je de kracht geven om verleiding te weerstaan. Je zult betere beslissingen leren nemen, omdat het je duidelijk wordt hoe de Heer over bepaalde kwesties denkt. En je zult er waarheden door leren, en die zal de Geest je in herinnering brengen als je ze het hardst nodig hebt.

Zie je schriftstudie als een afspraak met de profeten. De ene dag ontmoet je bevelhebber Moroni. De volgende dag ontmoet je Mozes. Laat de profeten niet wachten. Ze hebben je zoveel te vertellen.

LEZERS

We behoren eerst te bidden en te vragen of de Geest van onze hemelse Vader bij ons zal zijn tijdens onze studie. Dan zullen we meer leren en begrijpen.

Litia A. Tuaniu (18), wijk Mesepa 2, ring Pago Pago Mapusaga (Samoa)

Vraag de Heer voordat je aan je schriftstudie begint of Hij je begrip wilt geven. Als het je nog moeilijk afgaat kun je iemand om hulp vragen, bijvoorbeeld je bisschop of zondagsschoolpresident. Ook zijn er seminarie- en instituutsboeken, waarin de Schriften hoofdstuk voor hoofdstuk worden uitgelegd. Het belangrijkste is evenwel dat je doorgaat met lezen.

Guillaume Delattre (18), wijk Moeskroen, ring Rijsel (Frankrijk)

Ik haal het meeste uit mijn dagelijkse schriftstudie, doordat ik een specifiek onderwerp doorneem dat ik niet helemaal begrijp en dat vragen oproept. Op die

manier kan ik wat ik leer gelijk op mijn leven betrekken.

Camron Lee (17), wijk Meadowlark 1, ring Spanish Fork-Oost (Utah, VS)

Schriftstudie is pas schriftstudie als je begrijpt wat je leest, als je nadenkt over wat je leest en als je toepast wat je hebt geleerd. Het geleerde in praktijk brengen is ons meer van nut dan slechts lezen.

Felix Ewusi (17), wijk Abura, ring Cape Coast (Ghana)

Ik haal meer uit mijn studie als ik ijverig zoek, erover nadenk en van tevoren bid. Ik vraag de Geest mij meer inzicht te geven. Door de Heilige Geest komen we de waarheid van alle dingen te weten (zie Moroni 10:5).

Sonny Nelson C. Yap jr. (16), gemeente City, district Ozamiz (Filipijnen)

Ik gebruik het cursusmateriaal van het seminarie bij mijn schriftstudie. Daarin wordt de politieke situatie uitgelegd, komen bepaalde zaken aan de orde, alsmede interessante details. Mijn studie komt er beter door uit de verf.

Ramon Alexandre de Oliveira (16), wijk Jardim Taboão, ring São Paulo-Taboão (Brazilië)

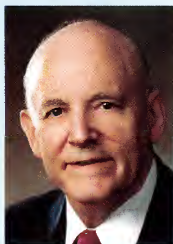

Toen ik in de Schriften begon te lezen, begreep ik er niet veel van. Mijn ouders raadden mij aan om minstens een hoofdstuk te lezen en erover te bidden. Als ik over de inhoud van het hoofdstuk heb nagedacht, probeer ik die toe te passen op situaties die zich voordoen.

Jekaterina Tjoefanova (12), gemeente Sjachty, zendingsgebied Rostov-na-Donoe (Rusland)

Lees elke dag. Bid voordat je begint met lezen, zodat je de Geest al bij je hebt en je daardoor de Schriften beter zult begrijpen. Mijn seminarieleerkracht zegt het zo: 'Als je de voetnoten niet raadpleegt, lees je alleen, je studeert niet.'

Julie Dunford (15), wijk Nazareth, ring Scranton (Pennsylvania, VS)

'Het is beter om dagelijks een bepaalde tijd te besteden aan schriftstudie dan je ten doel te stellen elke dag een paar hoofdstukken te lezen. Soms zien we dan dat die tijd aan maar één vers wordt besteed.'

President Howard W. Hunter (1907–1995), 'Reading the Scriptures', *Ensign*, november 1979, p. 64.

Ik begrijp het niet altijd, maar ik blijf lezen en herlezen. Ik bid voor en na mijn studie om de Heer te vragen of Hij mij begrip wil schenken en de kracht om het in praktijk te brengen. Ik probeer wat ik leer met anderen te bespreken.

Marília Rodrigues de Oliveira (18), wijk Bandeirantes, ring Belo Horizonte (Brazilië)

Voor ik op zending ging, vond ik het moeilijk om tijd vrij te maken voor schriftstudie, totdat ik mij zelf ten doel stelde om hoe dan ook elke avond minstens een half uur tot een uur te lezen. Goede studiegewoonten zijn mijn zending uitermate ten goede gekomen.

Ouderling Taylor Housley (21), zendingsgebied Brasília (Brazilië)

Waar ik veel baat bij heb is dat ik lees met een vraag in gedachte en daarna het antwoord dat ik vind, overdenk. Vervolgens schrijf ik op wat ik voel, sluit met gebed en pas het antwoord toe in mijn leven.

Caley Porter (17), wijk Rose 2, ring Blackfoot (Idaho, VS)

De antwoorden van zowel de lezers als de Liahona *gelden als leidraad en niet als officiële uitspraak over de leerstellingen van de kerk.*

WAT VIND JIJ?

Jongeren: stuur je antwoord, met je naam, geboortedatum, adres, wijk en ring (of gemeente en district), en een foto, naar:

Questions and Answers 7/05
50 East North Temple Street, Floor 24
Salt Lake City, UT 84150-3220, USA

Of per e-mail naar:

cur-liahona-imag@ldschurch.org

Graag vóór 15 juli 2005 reageren.

VRAAG

'Wat is de beste manier om met een vriend die naar een andere kerk gaat over het Boek van Mormon te beginnen?' ■

Kerknieuws

Ouderling Kerr aangesteld als commissaris van onderwijs

Chad Phares, kerkelijke tijdschriften

Ouderling W. Rolfe Kerr van de Zeventig is in januari door het Eerste Presidium geroepen als commissaris van onderwijs. Hij volgt ouderling Henry B. Eyring van het Quorum der Twaalf Apostelen op, die twee keer commissaris van onderwijs is geweest en de functie in totaal 17 jaar heeft vervuld.

Ouderling W. Rolfe Kerr

Onder leiding van de onderwijsraad van de kerk houdt ouderling Kerr toezicht op alle kerkelijke onderwijsinstellingen (CES), waaronder die voor hoger onderwijs van de kerk: Brigham Young University, BYU–Idaho, BYU–Hawaï en LDS Business College; de programma's van seminarie en instituut; en enkele scholen voor basisonderwijs en voortgezet onderwijs.

'Hoewel dit een zware taak is, sluit die op een natuurlijke manier prettig aan bij mijn carrière,' zegt ouderling Kerr.

Ouderling Kerr, in 1996 geroepen als algemeen autoriteit, heeft veel ervaring op onderwijsgebied. Hij is werkzaam geweest als commissaris van hoger onderwijs in Utah, vicepresident van Brigham Young University en president van Dixie College in Utah. Hij heeft ook bestuurlijke functies bekleed aan de University of Utah, de Utah State University, en de Weber State University in Utah.

Ouderling Kerr merkt op dat de Schriften, maar ook alle profeten in deze bedeling, de leden aanmoedigen om een goede opleiding te volgen. 'Ons onderwijs moet geestelijk en stoffelijk zijn, leerstellig en academisch. Ons onderwijsaanbod moet gevarieerd, maar ook evenwichtig zijn.' De kerkelijke onderwijsinstellingen richten zich zowel op de academische als de geestelijke aspecten van een opleiding.

Op de schouders van reuzen

Als commissaris van onderwijs vindt ouderling W. Rolfe Kerr van de Zeventig dat hij 'op de schouders van reuzen staat'. De volgende broeders zijn hem in soortgelijke functies voorgegaan:

Karl G. Maeser 1888–1901
Superintendent van de scholen van de kerk

Joseph M. Tanner 1901–1905
Superintendent van de scholen van de kerk

Horace H. Cummings 1906–1920
Commissaris van de scholen van de kerk

David O. McKay 1920–1921
Commissaris van onderwijs

John A. Widtsoe 1921–1924
Commissaris van onderwijs

Joseph F. Merrill 1928–1933
Commissaris van onderwijs

John A. Widtsoe 1934–1936
Commissaris van onderwijs

Franklin L. West 1936–1953
Commissaris van onderwijs

Ernest L. Wilkinson 1953–1970
Bestuurder/president van het gezamenlijke schoolsysteem van de kerk

Neal A. Maxwell 1970–1976
Commissaris van onderwijs

Jeffrey R. Holland 1976–1980
Commissaris van onderwijs

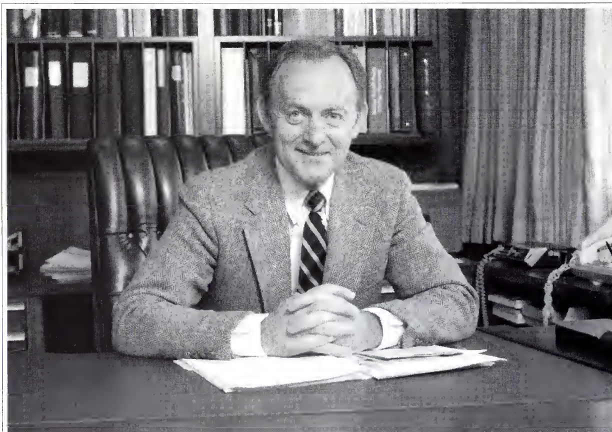
Henry B. Eyring 1980–1986
Commissaris van onderwijs

J. Elliot Cameron 1986–1989
Commissaris van onderwijss

Henry B. Eyring 1992–2004
Commissaris van onderwijs

W. Rolfe Kerr 2005–
Commissaris van onderwijs

FOTO MARK PHILBRICK, WELWILLEND TER BESCHIKKING GESTELD DOOR DE BRIGHAM YOUNG UNIVERSITY

In het begin van de jaren 1980 werkte ouderling Kerr als vice-president van de Brigham Young University.

Kerkelijk onderwijs over de hele wereld

Universiteiten en hogescholen van de kerk	56.000 studenten
Basisscholen en voortgezet onderwijs	9.000 leerlingen
Seminarie en instituut	735.000 cursisten
Vervolgonderwijs	450.000 leden
Aantal landen	140
Vrijwilligers	35.000 leden

Als hij 2 Nephi 9:29 – 'Geleerd zijn is goed indien zij naar de raadgevingen Gods luisteren' – heeft geciteerd, zegt ouderling Kerr: 'We zullen betere ouders, huwelijkspartners, burgers en leden van de kerk zijn als we ons ontwikkelen.'

Hoewel de kerkelijke onderwijsinstellingen voornamelijk voor jongvolwassen leden van de kerk zijn, nemen er wereldwijd zo'n twaalfduizend mensen aan het instituut deel die geen lid zijn. Het programma is dus niet alleen een doelmatige methode om de heiligen te vervolmaken, maar ook een middel tot zendingswerk.

De kerkelijke onderwijsinstellingen proberen zo soepel mogelijk in te spelen op de groei van de kerk. Een van de grootste uitdagingen is om in de landen waar de kerk groeit de programma's van CES op te starten. (Zie het kader 'De kerkelijke onderwijsinstellingen over de hele wereld.')

Ouderling Kerr: 'Met zo'n veelomvattend programma is toezicht houden op het kerkelijk onderwijs geen sinecure.'

Hij is evenwel blij met zijn benoeming omdat hij zo de kans krijgt om met de jonge mensen van de kerk te werken. 'Ik draag zowel het onderwijs als de jeugd een warm hart toe. Mijn carrière is voornamelijk gericht geweest op de leeftijdsgroepen die onder de kerkelijke onderwijsinstellingen vallen.'

De kerkelijke onderwijsinstellingen hebben een warm plekje in zijn hart omdat ouderling Kerr als jongeman de programma's van de kerkelijke onderwijsinstellingen heeft gevolgd. Hij heeft een diploma van het seminarie en het instituut en hij erkent hoezeer die instellingen hem tot zegen zijn geweest. 'Toen ik naar de Utah State University ging, volgde ik ieder semester minimaal één instituutsklas. En dat was een formidabele zegen.'

FOTO ADAM C. OLSON

Vaitiare Timo en Karere Teiho uit de wijk Mahina, in de ring Arue (Tahiti), nemen aan het seminarie deel.

Ouderling Kerr maakt duidelijk dat dezelfde zegeningen die hij als instituutscursist ontving, voor alle getrouwe seminariecursisten ter beschikking staan.

'We merken dat gezinnen aanzienlijk gezegend worden als de jonge mensen aan het seminarie deelnemen. Sommigen besluiten om niet deel te nemen, omdat ze het een te zwaar offer vinden, maar op lange termijn offer je met niet deelnemen nog veel meer op.' ■

Kerk ontvangt onderscheiding van het Amerikaanse Rode Kruis

Leden van het Eerste Presidium overhandigden op 4 februari een cheque van één miljoen dollar aan Marsha J. Evans, president van het Amerikaanse Rode Kruis. Het geld is bestemd voor een inentingscampagne in Afrika tegen mazelen, waardoor zo'n 1,2 miljoen levens gered kunnen worden.

Uit dank voor de bijdrage, die deel uitmaakt van een toezegging van de kerk van totaal drie miljoen dollar, heeft het Rode Kruis de kerk de hoogste onderscheiding voor donateurs gegeven, de onderscheiding 'American Red Cross Circle of Humanitarians'.

Tijdens een persconferentie overhandigde Evans aan bisschop H. David Burton een ingelijst artikel uit de *New York Times* waarin het Rode Kruis zijn belangrijkste donateurs bedankt.

'Dankzij bijdragen van openbare en filantropische instellingen als De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, kan het Rode Kruis via dit initiatief mensenlevens redden', zegt Evans.

FOTO MET DANK AAN DE AFDELING PUBLIC RELATIONS VAN DE KERK

Bisschop H. David Burton neemt een onderscheiding van het Amerikaanse Rode Kruis in ontvangst. De kerk kreeg deze onderscheiding vanwege haar financiële steun aan de inentingscampagnes van die organisatie in Afrika.

In de Afrikaanse landen die het meest door de mazelen geplaagd worden, sterft een op de honderd kinderen aan deze ziekte. De initiatiefnemers hopen door de campagne deze ziekte in Afrika uit te roeien.

Bisschop Burton zegt dat de kerk aan het initiatief deelneemt omdat er veel mensen mee geholpen zijn en de kerk veel leden telt in Afrika. Hij zegt dat deelname aan het initiatief 'veel van onze plaatselijke leden de kans geeft om vrijwilligerswerk te verrichten en aan het project deel te nemen.'

Dokter Mark Grabowsky, gezondheidsadviseur van het Amerikaanse Rode Kruis, schat dat ongeveer negentig procent van alle Afrikaanse kinderen ingeënt moet worden om de ziekte in Afrika uit te roeien. Tussen nu en 2006 moeten ongeveer tweehonderd miljoen kinderen in Afrika tegen mazelen zijn ingeënt.

De kerk werkt sinds 1986 met het Rode Kruis samen en kan zo in eigen land of in het buitenland hulp verlenen.

Bisschop Burton: 'We hebben een lang en goed samenwerkingsverband met het Amerikaanse Rode Kruis en die samenwerking houden we graag in stand.'

De kerk en het Amerikaanse Rode Kruis hebben in augustus, september en oktober 2004 ook samengewerkt in gebieden in de Verenigde Staten die door orkanen waren getroffen. ■

Honderden leden dakloos na overstromingen in Guyana en de Verenigde Staten

Het Zuid-Amerikaanse land Guyana en delen van de Noord-Amerikaanse staten Arizona, Nevada en Utah zijn geteisterd door hevige overstromingen, waarbij 260 huizen van leden zijn verwoest of beschadigd. De kerk verleent daar hulp.

Kerk biedt duizenden hulp in overstroomde gebieden in Guyana

Nadat er in Guyana in januari in drie weken tijd ruim honderd centimeter regen was gevallen met zware overstromingen als gevolg, kwam de hulp van de kerk snel op gang. Er was binnen 24 uur al een zending voedsel, medicijnen en water op weg, nadat de Guyaanse regering daar officieel om had verzocht.

'Een van de redenen dat ze ons om hulp verzochten, is dat wij bekendstaan om onze snelle reactie', zegt Garry Flake, hoofd humanitaire noodhulp van de kerk.

Na die eerste zending heeft de kerk ook drie containers vol kleding naar het land gestuurd.

Zeventig procent van de goederen was bestemd voor algemeen gebruik, en dertig procent voor de leden van de kerk. De kerk verleende de leden ook onmiddellijk hulp uit het vastengavenfonds.

Ruim de helft van de 750 duizend inwoners van het land zijn door de overstromingen getroffen, en ten minste zes mensen zijn overleden. Geen van de 1.600 heiligen der laatste dagen in het land zijn gewond geraakt of overleden, maar 120 kerkleden zagen hun huis wel in de golven verdwijnen.

FOTO MET DANK AAN ASSOCIATED PRESS

Honderdduizenden Guyanen zochten na de zware overstromingen die meer dan de helft van de bevolking troffen, naar onderdak en voedsel.

Een kerkgebouw, het enige gebouw dat de kerk in het land bezit, liep waterschade op en was enkele dagen niet bereikbaar. Een gehuurd kerkgebouw liep grotendeels onder met grote schade tot gevolg. Beide kerkgebouwen liggen in de omgeving van Georgetown. Op sommige plekken in de gebouwen stond het water ruim een meter hoog.

In de hoofdstad Georgetown werden minstens 120 duizend mensen door de overstroming getroffen. De schatting is dat ruim veertig procent van de slachtoffers kinderen zijn.

Volgens broeder Flake blijft de kerk de situatie in het land op de voet volgen. Als er meer hulpgoederen nodig zijn, zal de kerk die sturen.

Church News *heeft bijgedragen aan dit artikel.*

Kerk biedt hulp na overstroming en aardverschuiving

De hevige regenval en zware overstromingen in Arizona, Californië, Nevada en het zuiden van Utah hebben ruim tweehonderd huizen verwoest of beschadigd. De leden in die gebieden werken hard om hun leven weer op te pakken en hun huis op orde te brengen of anderen daarbij te helpen.

In Arizona, Nevada en Utah hadden leden verspreid over zeven ringen te kampen met de gevolgen van de overstromingen. Zo raakten 25 gezinnen hun huis kwijt. Nog eens 117 gezinnen hadden aanzienlijke schade aan hun huis. Hoewel er

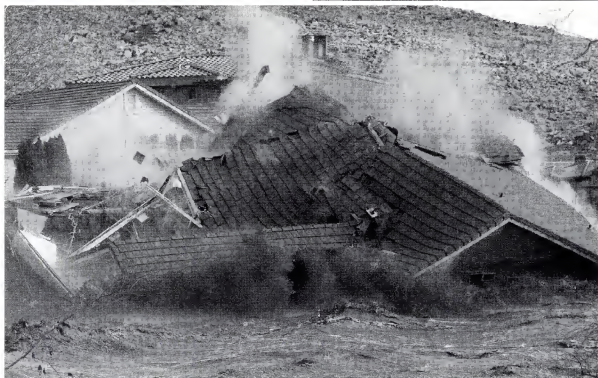

FOTO SCOTT G. WINTERTON

Een huis in St. George (Utah) stort in ten gevolge van het watergeweld van een rivier die buiten zijn oevers is getreden.

geen slachtoffers zijn gevallen, heeft het water vooral in het zuiden van Utah veel landbouwgrond verwoest.

De ring Green Valley in St. George werd het zwaarst getroffen. In die ring alleen al werden 18 huizen van leden verwoest en 36 beschadigd. In de ring Mesquite (Nevada) werden 4 huizen verwoest en 28 beschadigd.

In La Conchita (Californië) werden door aardverschuivingen tien mensen gedood en meer dan dertig huizen vernield. De leden aldaar hebben hulp verleend en de plaatselijke instanties bijgestaan.

Hulpacties van de kerk in Utah, Arizona en Nevada kwamen na de overstromingen snel op gang. De kerk maakte gebruik van het volgende driestappenplan bij haar hulpactie.

De eerste stap bestond uit zustershulpverenigingen en groepen priesterschapsdragers die de nodige hulp boden toen het water begon te stijgen. Zij probeerden onder andere onderdak te vinden voor mensen die door de overstroming niet naar huis konden komen.

De tweede stap bestond uit bijdragen van de kerk aan de afdelingen van het Rode Kruis in Nevada en Utah. Veel van onze kerkgebouwen dienden als opvangcentrum van het Rode Kruis. Veel leden van de kerk hielden toezicht op de werkzaamheden in de opvangcentra.

De derde stap bestond uit het distribueren van voedsel en hygiënische artikelen uit het voorraadhuis voor de bisschoppen in St. George (Utah) naar centrale keukens en opvangcentra in de gemeenschap. En schoonmaakploegen werden voorzien van kruiwagens en schoppen.

Voor sommige mensen werd de opgelopen schade iets draaglijker gemaakt door het vrijwilligerswerk van anderen. 'Er is enorm veel werk verzet door vrijwilligers', zegt Garry Flake, hoofd humanitaire-hulpacties van de kerk.

De seminariecursisten van scholen in St. George hielpen mee schoonmaken in en om de huizen die waren ondergelopen of schade hadden opgelopen. ■

In het nieuws

Noors eeuwfeest op Temple Square

Honderden mensen van Scandinavische afkomst zijn op 15 januari in de Assembly Hall op Temple Square bij elkaar gekomen om het eeuwfeest van de onafhankelijkheid van Noorwegen te vieren.

De viering bestond uit een toespraak van de Noorse hoogwaardigheidsbekleder Bendik Rugaas, een muzikaal optreden van het International Children's Choir en een eerbetoon aan Noorwegen door ouderling Ronald T. Halverson van de Zeventig.

Ouderling Halverson sprak over het geloof van de ruim dertigduizend Scandinavische leden van de kerk die gedurende de tweede helft van de negentiende eeuw naar Utah emigreerden. 'Er was meer dan een uitnodiging voor nodig; er was een bijzondere motivatie en indoctrinatie voor nodig. Er was een geestelijke overtuiging voor nodig – niet alleen om hierheen te komen, maar ook om het in deze barre woestenij vol te houden', zei hij.

Na zijn toespraak overhandigde ouderling Halverson een boek aan de heer Rugaas over de beproevingen van de Noorse en Deense heiligen die met de zevende handkargroep over de vlakten getrokken waren.

'Het geeft u een indruk van de ontberingen en de opofferingen waar ze mee te maken kregen', zei

De kerk renoveert de Bibliotheek voor familiegeschiedenis

De kerk vierde eind januari de renovatie van een van de grootste bibliotheken voor familiegeschiedenis in de wereld. Er zijn enorme verbeteringen in de Bibliotheek voor familiegeschiedenis in Salt Lake City aangebracht.

In de bibliotheek, een van de tien meest bezochte attracties in de staat Utah, werden van 22 tot 28 januari open dagen gehouden. Er werd hulp op genealogisch gebied geboden, er werden lessen over familiegeschiedenis gegeven, er waren gastsprekers en er werd gratis software uitgedeeld.

Hoewel de Bibliotheek voor familiegeschiedenis al door velen beschouwd werd als de beste bibliotheek voor familiegeschiedenis in de wereld, heeft de kerk ze toch gerenoveerd om de technologie te verbeteren en het comfort van de bezoekers te vergroten.

Vóór de renovatie moesten mensen die naar gepubliceerde familiehistorische werken zochten naar het Joseph Smith Memorial Building toe. Nu zijn alle tachtigduizend gepubliceerde familiegeschiedenissen en biografieën op de begane grond van de bibliotheek te vinden.

De kerk heeft een beeldtelefoon geïnstalleerd zodat dove onderzoekers wereldwijd contact kunnen opnemen met dove onderzoekers in de bibliotheek. Er zijn ook dertig nieuwe computers aangeschaft zodat de bibliotheek nu meer dan tweehonderd computers ter beschikking heeft voor bezoekers die familiehistorisch onderzoek willen doen of het internet willen raadplegen.

'Onze gasten zijn altijd blij als ze merken dat veel populaire genealogische websites waar elders voor betaald moet worden via de computers van de bibliotheek gratis toegankelijk zijn', zegt Ray Wright, directeur van de Bibliotheek voor familiegeschiedenis.

'Door de verbeteringen is de bibliotheek gebruiksvriendelijker geworden. We zijn nu beter in staat om jong en oud, beginner en gevorderde te bedienen. We willen dat onze gasten, ongeacht hun ervaring, kennis of taal, hier een succesvolle ervaring zullen hebben. We willen dat ze enthousiast vertrekken en graag terugkomen.'

Tijdens de open dagen, die samenvielen met het 110-jarig bestaan van de Genealogical Society of Utah, verzorgden de medewerkers van de bibliotheek dertig presentaties over familiehistorisch onderzoek. De presentaties waren gericht op onderzoek door jongeren, op etnisch onderzoek, en op het gebruik van het internet, van TempleReady™ en van Personal Ancestral File®.

Meer informatie over de Bibliotheek voor familiegeschiedenis vindt u op **www.familysearch.org.** ■

De bezoekers van de onlangs gerenoveerde Bibliotheek voor familiegeschiedenis kunnen nu gebruik maken van de verbeterde computerfaciliteiten.

ouderling Halverson tegen de heer Rugaas. ‘Het is geen volledige geschiedenis, maar een geschiedenis die u helpt begrijpen waarom onze voorouders hierheen kwamen en de toewijding die ze moesten opbrengen om Zion te vestigen.’

De heer Rugaas, die de eerste nationale bibliothecaris van Noorwegen was, sprak zijn dank uit voor het boek.

Tijdens zijn vierdaagse bezoek kreeg hij ook een rondleiding door de Bibliotheek voor familiegeschiedenis, sprak hij studenten aan de Brigham Young University toe en zag hij de pioniersfilm *Legacy*.

‘Ik ben bijzonder aangegrepen door de film *Legacy*’, zei hij.

Het was hem ook opgevallen dat veel aanwezigen in traditionele Noorse klederdracht waren gekleed. ‘Als ik zo om me heen kijk en al die truien zie, kan ik teruggaan en zeggen dat het wel leek of ik de jaarlijkse bijeenkomst van de Noorse handwerkvereniging heb bezocht’, grapte de heer Rugaas.

Open dagen Taiwanees ringgebouw slaan aan bij de plaatselijke bevolking

Ruim achthonderd mensen, onder wie politici, onderzoekers en anderen hebben eind vorig jaar de open dagen bijgewoond van het ringgebouw van de ring Chung Hsing (Taiwan). De leden van de ring konden met de plaatselijke bevolking over hun geloofsovertuiging praten.

De leden van de ring hebben veel tijd besteed aan de planning en voorbereiding van de open dagen. Er werd een rondleiding geboden langs tien posten in het ringgebouw. Op iedere post werd een verschillend aspect van het evangelie, de kerk of het leven van heiligen der laatste dagen behandeld.

De rondleiding begon in de kapel, waar de betekenis en opzet van de avondmaalsdienst werd uitgelegd.

In de ZHV-kamer spraken de leden met de bezoekers over de rol van de zustershulpvereniging, legden zij uit waarom het belangrijk is om een voedselvoorraad te hebben en lieten ze een noodrantsoen voor 72 uur zien.

De leden informeerden de bezoekers over de gezinsavond met sketches waaruit bleek wat de gezinsavond inhoudt en hoe de sfeer in het gezin erdoor verbeterd kan worden.

Leden lieten de bezoekers ook het centrum voor familiegeschiedenis van de ring zien en legden de rol van Elia uit om het hart van de vaderen tot de kinderen terug te voeren en het hart van de kinderen tot hun vaderen. (Zie Maleachi 4:6.) Veel gasten hadden interesse in familiehistorisch werk.

Ook de regeringsvertegenwoordiger van het district Chang Hua kreeg een rondleiding door het gebouw. Zij zei dat zij onder de indruk was van de intelligentie en de welsprekendheid van de jongeren in de ring. Voordat zij vertrok, poseerde zij voor het gebouw voor een foto met de kinderen van het jeugdwerk.

De leden van de ring voelden zich gezegend omdat ze in hun stad zoveel goodwill hadden gekweekt voor de kerk. ■

Schema wereldwijde instructiebijeenkomsten voor leidinggevenden veranderd

De wereldwijde instructiebijeenkomsten voor leidinggevenden die sinds 2003 in januari en juni via satelliet zijn uitgezonden, worden volgens een brief van het Eerste Presidium nu ieder jaar in februari gehouden.

In plaats van de training van 18 juni 2005 moedigt het Eerste Presidium de priesterschapsleiders aan om het materiaal van voorgaande wereldwijde satellietuitzendingen te gebruiken voor instructies aan priesterschap en hulporganisaties.

Voorgaande toespraken uit wereldwijde instructiebijeenkomsten gingen onder meer over zendingswerk, de taken van de bisschop, het leiden van de hulporganisaties, en de taken van de ringpresident en de patriarch. ■

Extra ideeën voor de participatieperiode, juni 2005

Jeugdwerkleidsters kunnen de volgende ideeën gebruiken als aanvulling op de participatieperiode in deze uitgave van de Liahona. *Voor de les, de instructies en de activiteit die overeenkomen met deze ideeën, raadpleegt u 'Ik volg Hem in geloof' op pp. K4 en K5 van* De Kindervriend *in deze uitgave.*

1. Hang een plaat van de Heiland bovenaan het bord. Laat de kinderen in hun Schriften meelezen terwijl u de beginselen in Alma 32:27–43 samenvat. Bespreek hoe belangrijk het is om het woord van God — dat met een zaadje wordt vergeleken — in ons hart te planten en met geloof te verzorgen. Teken een zaadje op het bord en vraag: 'Hoe verzorgen we het zaadje?' Laat de oudere kinderen bladzijde 4 en 5 van hun boekje *Geloof in God* opslaan, en de basisvereisten bestuderen voor hun Onderscheiding Geloof in God. Kies liederen of lofzangen uit waarin ieder beginsel van de basisvereisten wordt behandeld. Speel een korte muzikale aanwijzing om een van de basisvereisten te vinden waarmee we het zaadje met geloof kunnen verzorgen. Laat het kind dat vaststelt waar de aanwijzing voor staat naar het bord komen en stengels, blaadjes of takken aan de 'groeiende' plant tekenen. Terwijl het kind tekent, gooit u naar twee of drie kinderen een bonenzakje en laat u hen opstaan en om de beurt vertellen wat hij of zij deze week kan doen om het zaadje aan de hand van die vereiste met geloof te verzorgen. Zing de liedjes of de lofzangen. Doe dat voor alle zes vereisten. Laat het laatste kind dat op het bord tekent, de kostbare 'vrucht' tekenen. Wijs de kinderen op de belofte van de 'vrucht' in Alma 32:42. Vat het verslag van Lehi's visioen in 1 Nephi 8:10–18 samen. Vergelijk de teksten over de 'vrucht' in 1 Nephi met die in Alma. Geef uw getuigenis dat we, als we consequent het evangelie naleven, uiteindelijk in staat zullen zijn om van de vrucht van de boom des levens te eten.

Voor jonge kinderen: In plaats van het boekje *Geloof in God*, behandelt u dezelfde beginselen van gebed, schriftstudie enzovoort aan de hand van platen uit de Evangelieplaten.

2. Door hun geloof in Christus hebben hedendaagse profeten en profeten vanouds het werk van God verricht, ondanks hevig verzet. Onze hemelse Vader zegent de mensen die met geloof zijn geboden onderhouden. Hang de volgende platen uit de Evangelieplaten op het bord, en wees voorbereid om in het kort de bijbehorende verhalen te vertellen (of laat de kinderen u daarbij helpen): 102 — Bouw van de ark (verhaal achterop de plaat), 303 — Nephi bedwingt zijn opstandige broers (verhaal achterop de plaat), 416 — Het Boek van Mormon wordt vertaald (verhaal uit het lesboek *Jeugdwerk 5*, les 5), 507 — Brigham Young (verhaal over de trektocht over de vlakten uit het lesboek *Jeugdwerk 5*, lessen 40 en 41), 520 — Gordon B. Hinckley (verhaal over de Accratempel (Ghana) in de *Liahona* van juli 2000, pp. 30–32, en oktober 2004, pp. 13–15). Benadruk dat deze profeten werden gezegend vanwege hun geloof in Jezus Christus.

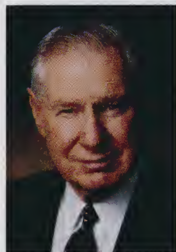
3. *Zangoefening:* Om 'Ik volg Hem in geloof' te leren (*Liahona*, februari 2003, p. F16), begint u met de melodie. Zing de lofzang voor de kinderen. Laat ze opstaan en 'in geloof volgen' door op hun plaats te marcheren op de vierkwartsmaat terwijl u het lied opnieuw zingt. Laat de kinderen de melodie neuriën terwijl ze staan en marcheren. Hang een plaat van de Heiland omgekeerd op het bord. Hang er platen overheen uit de Evangelieplaten of andere jeugdwerkplaten die het beginsel in iedere zinsnede van het lied illustreren. Kies vier platen voor ieder couplet, zoals plaat 617 (Onderzoek de

VOOR DE KINDEREN • DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • JUNI 2005

De Kindervriend

Jouw boeiende geschiedenis

President Faust zegt dat zoeken naar je voorouders een van de interessantste puzzels kan zijn.

PRESIDENT JAMES E. FAUST
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Stel u een weesmeisje van zes voor dat over de vlakten van Amerika trekt. Ze heet Elsie Ann. Haar moeder overleed toen Elsie Ann twee was. Haar vader hertrouwde, waardoor ze een tijdje een stiefmoeder had. Haar vader overleed in Winter Quarters toen ze vijf was. Haar stiefmoeder hertrouwde en verhuisde, en liet het weesje achter bij Peter en Selina Robison, verwanten van haar stiefmoeder. Elsie Ann vertrok in juli 1849 met de Robisons uit Winter Quarters naar het westen. Ongetwijfeld verlangde ze nog naar de liefde van haar eigen moeder. Soms vroeg ze zelfs: 'Waar is mijn moeder?' Elsie Ann was mijn overgrootmoeder.

Mijn grootouders hebben veel invloed op mij gehad. Hoewel ze al jaren dood zijn, voel ik nog steeds hun liefde voor mij. Mijn ene grootvader, James Akerley Faust, stierf voor mijn geboorte. Ik ken hem alleen uit de verhalen die mijn grootmoeder en mijn ouders over hem vertelden. Ik voel me echter sterk verbonden met hem, omdat ik ten dele ben wat hij was. Zo was hij onder andere cowboy, boer en postmeester in een plaatsje ergens in midden Utah. Op een keer is grootvader in de winter naar Idaho gereisd, waar hij een kennis trof die het erg moeilijk had. Het was koud en opa's vriend had geen jas. Opa deed zijn jas uit en gaf die aan hem.

Ik moedig je aan om meer over jezelf te weten te komen door je voorouders te leren kennen. Het waren echte, levende mensen met problemen, hoop en dromen, net als wij. De deugden die zij bezaten, kunnen ook onze deugden zijn, hun kracht kan onze kracht zijn, en in zekere zin kunnen hun moeilijkheden ook onze moeilijkheden zijn. Misschien hebben we iets van hun karakter. Een tijdje geleden zag ik dat een van mijn achterkleinzoons, een peuter nog, een interessante manier van lopen had. Mijn vrouw zei: 'Hij loopt net als jij!' Ik vraag me nu af van wie ik die eigenschap geërfd heb.

Ieder van ons heeft een boeiende familiegeschiedenis. Zoeken naar je voorouders kan een van de interessantste puzzels zijn. Het kan boeiender zijn dan een film of een computerspelletje.

Omdat dit werk heel geestelijk is, kunnen we hulp verwachten van de andere zijde van de sluier. We voelen dat onze familieleden wachten totdat we hen vinden en hun tempelverordeningen gedaan kunnen worden. Het is christelijk dienstbetoon omdat wij voor hen doen wat ze niet zelf kunnen. ●

Naar een toespraak, gebouden tijdens de algemene oktoberconferentie van 2003.

Door mijn geloof in Jezus Christus zal ik

____

____

____________________.

‘Ga op uw knieën en bid. Sta dan op en doe zijn wil, en heb vertrouwen en geloof in Hem, en God zal u zegenen.’ (Liahona, mei 2001, p. 16.)

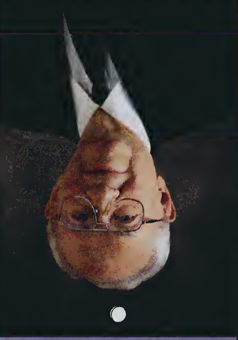
Plakken

VOORBEELD

Noot: *Als u deze pagina’s niet uit dit tijdschrift wilt verwijderen, kunt u deze activiteit kopiëren, overtrekken, of van het internet afdrukken via* **www.lds.org.** *Klik voor het Engels op ‘Gospel Library’. Klik voor andere talen op de wereldkaart.*

‘En Christus heeft gezegd: Indien gij geloof in Mij hebt, zult gij macht hebben om alles te doen wat Ik raadzaam acht’ (Moroni 7:33).

‘[Ik] knielde [...] neer en begon de verlangens van mijn hart tot God op te zenden’ (Geschiedenis van Joseph Smith 1:15–19).

‘Ik zal heengaan en de dingen doen die de Heer heeft geboden’ (1 Nephi 3:7).

‘En Noach deed naar alles wat de Here hem geboden had’ (Genesis 7:5).

‘En Christus heeft gezegd: Indien gij geloof in Mij hebt, zult gij macht hebben om alles te doen wat Ik raadzaam acht’ (Moroni 7:33).

Ik volg Hem in geloof

'Wij geloven dat de eerste beginselen en verordeningen van het evangelie zijn: ten eerste, geloof in de Heer Jezus Christus; ten tweede, bekering; ten derde, doop door onderdompeling tot vergeving van zonden; ten vierde, handoplegging voor de gave van de Heilige Geest' (Geloofsartikelen 1:4).

MARGARET LIFFERTH

Wat betekent het om geloof te hebben? Geloof is een vertrouwen in dingen die je niet ziet, maar die wel waar zijn (zie Alma 32:21). Het eerste beginsel van het evangelie is geloof in de Heer Jezus Christus. Ook al hebben we Jezus niet gezien, we kunnen wel geloven dat Hij leeft en dat Hij ons liefheeft.

Ons geloof in Jezus Christus zal groeien als we over Hem lezen. In het Nieuwe Testament lezen we over de tijd die Hij op aarde doorgebracht heeft. We kunnen lezen over Jezus die een blinde geneest en een storm stilt. We lezen in het Nieuwe Testament dat Hij heeft geleden voor onze zonden, dat Hij is gestorven, en dat Hij op de derde dag is opgestaan.

In het Boek van Mormon staat dat Jezus Christus na zijn opstanding de mensen in Amerika heeft bezocht. Velen zagen Jezus en raakten Hem aan. Hij bediende het avondmaal, genas de zieken en organiseerde zijn kerk.

In de Parel van grote waarde vinden we het verhaal van het eerste visioen van Joseph Smith. Joseph Smith had geloof dat zijn hemelse Vader zijn gebed zou beantwoorden. Onze hemelse Vader en Jezus Christus verschenen aan Joseph Smith.

In de Leer en Verbonden lezen we het getuigenis van Joseph Smith: 'Dit [is] het getuigenis, het laatste van alle, dat wij van Hem geven: dat Hij leeft! Want wij zagen Hem, ja, ter rechterhand Gods' (LV 76:22–23). Lezen we het getuigenis van mensen die Hem kenden, dan groeit ons geloof en kunnen wij ook getuigen dat Jezus Christus leeft, en dat Hij ons kent en liefheeft.

Geloof in Jezus Christus: mobile

Haal pagina K4 uit de *Liahona* en plak hem op stevig papier. Knip langs de doorgetrokken strepen. Vorm het lange paneel tot een doos door langs de stippellijnen te vouwen en de rand vast te plakken. Teken jezelf, of plak een foto van jezelf, op het blanco paneel en schrijf op de blanco regels iets wat je gaat doen. Vouw de vijf kleine panelen langs de stippellijnen zodat de plaatjes en de teksten aan de buitenkant staan. Maak gaatjes op de aangegeven plaatsen. Maak aan de bovenkant van het doosje touwtjes vast. Knoop de afbeelding van jezelf aan de touwtjes die aan de bovenkant van het doosje zitten, zodat hij in het midden komt te hangen. Knoop de vier overgebleven plaatjes aan de onderkant van het doosje. (Zie afbeelding.)

Ideeën voor de participatieperiode

1. Teken een groot schild naar het voorbeeld van het schild voorin de KGW-lesboeken. Knip het in zeven puzzelstukken en schrijf op elk stuk een van de volgende schriftverwijzingen: Abraham 3:27 (Christus gekozen als Heiland), Jakob 4:9 (Schepper), Johannes 20:31 (Zoon van God), 3 Nephi 27:21 (Voorbeeld), Johannes 11:25 (heeft onze opstanding mogelijk gemaakt), Alma 34:8 (verzoening gebracht voor onze zonden), LV 110:2–8 (Hij leeft, en Hij leidt zijn profeet). Leer de kinderen het vierde geloofsartikel en leg uit dat geloof in Jezus Christus het eerste beginsel van het evangelie is. Deel de kinderen op in zeven groepen en geef elke groep een puzzelstuk. Vraag elke groep wat we uit de schrifttekst leren over Jezus Christus. Laat uit elke groep een kind het stuk brengen en de puzzel in elkaar zetten. Vraag: 'Hoe kan ons geloof in Jezus Christus een schild voor ons zijn?' Bespreek LV 27:15–17.

2. Hang de volgende platen ondersteboven: Evangelieplaten 304 (Lehi en zijn volk komen in het beloofde land aan), 308 (Abinadi voor koning Noach), 310 (Ammon verdedigt de kudde van koning Lamoni), 313 (Tweeduizend jeugdige strijders), 314 (De Lamaniet Samuel op de muur) en 321 (De bekering van Alma de jonge). Laat een kind een plaat kiezen en 'Wie ben ik?' spelen door de volgende vragen met ja of nee te beantwoorden. De kinderen moeten vragen stellen beginnend met 'Heeft je geloof in Christus...' (bijvoorbeeld 'Heeft je geloof in Christus je geholpen om de kudden van de koning te beschermen?'). Speel door tot elke profeet is geïdentificeerd. ●

GARY L. KAPP, *DRIE NEPHIETEN*; HARRY ANDERSON, *NOACH WORDT BIJ HET PREDIKEN BESPOT*; MICHAEL JARVIS NELSON, *DE KAPOTTE BOOG VAN NEPHI*; KENNETH RILEY, *HET EERSTE VISIOEN*

UIT HET LEVEN VAN PRESIDENT DAVID O. McKAY

Davids varken

Op een dag moest ouderling McKay net naar de trein, toen hij zag dat Caesar was uitgebroken en wegliep.

Nee, dat mag niet. We houden je wel even in de kippenren. Ik zal je kot wel repareren als ik terug ben.

Maar ouderling McKay vergat de rest van de familie te vertellen waar Caesar was, zodat niemand hem water kon geven.

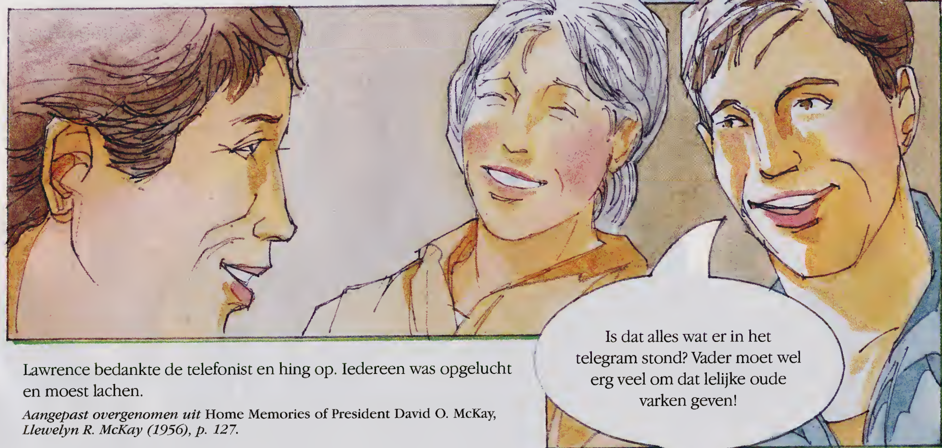
ILLUSTRATIES MIKE EAGLE

Om twee uur 's ochtends ging de telefoon bij de familie McKay.

Lawrence, zoon van ouderling McKay, schreef snel de woorden op die de telefonist aan hem voorlas: 'Caesar in kippenren. Water geven!'

Caesar in chicken coop! Water him!

Lawrence bedankte de telefonist en hing op. Iedereen was opgelucht en moest lachen.

Aangepast overgenomen uit Home Memories of President David O. McKay, *Llewelyn R. McKay (1956), p. 127.*

Over hekken springen

'Kinderen, gehoorzaamt uw ouders in alles, want dit is welbehagelijk in de Here' (Kolossenzen 3:20).

Uit een interview dat Callie Buys had met ouderling Daryl H. Garn van de Zeventig, momenteel werkzaam in het presidium van het gebied Azië.

Toen ik als jongen op een boerderijtje in Fielding (Utah) woonde, wilde ik een paard hebben. Toen ik oud genoeg was om ervoor te zorgen, kocht mijn vader een groot, zwart paard voor me. Ik noemde hem Smokey.

Ik was gek op Smokey en ik zorgde zo goed voor hem als ik kon. Op een ochtend ging ik naar buiten om hem te voeren, maar hij was niet in het paardenkamp. Ik ging op zoek en vond hem in de hooiberg, die door een omheining van het paardenkamp was afgesloten. Hij had flink rommel gemaakt — hij had het hooi vertrapt en het onbruikbaar gemaakt. Alle hekken waren dicht; Smokey was blijkbaar over het hek gesprongen. Er zat hooi in zijn voederbak, dus hij had geen reden om naar de hooiberg te gaan.

Enkele dagen later was Smokey weer weg. Dit keer vond ik hem in de wei. Al gauw begon hij ook uit het paardenkamp en de wei te springen. Ik fietste het hele dorp door om hem te zoeken. Soms reden mijn vader en ik heel wat kilometers om hem te zoeken en terug te brengen.

Vader besloot om kluisters voor Smokey te kopen. Dat zijn een soort handboeien voor paarden om te voorkomen dat ze weglopen. 'Dat zal Smokey wel tegenhouden', zei vader.

Het hield hem niet eens op. Over hekken springen werd een spelletje voor hem, en ik vond hem niet erg leuk meer. Hij was wild. Ik kon hem niet vangen en ik kon hem vaak ook niet berijden. Uiteindelijk

Ouderling en zuster Garn en hun familie.

ILLUSTRATIE ROBERT A. MCKAY

zei vader: ‘We zullen Smokey een lesje leren.’ We bonden een zware ketting aan Smokeys kluisters, zodat hij overal waar hij heenging een zware ketting van twee en een halve meter tussen zijn benen meesleepte. We dachten dat dát hem wel zou tegenhouden.

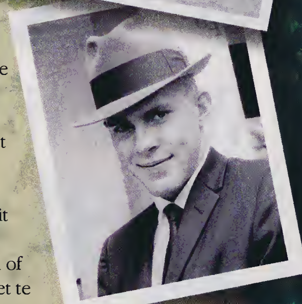
Maar die avond probeerde Smokey weer over het hek te springen. De ketting bleef steken en hij struikelde. Hij viel in de afrastering en bleef in het prikkeldraad hangen. We haalden hem eruit en belden de veearts, die hem kwam oplappen.

Mijn huisonderwijzer, die ik oom Claude noemde, was een echte paardenkenner. Hij had een idee voor Smokey, en dus ruilde hij een grijs paard met mij voor Smokey. Oom Claude deed aan harddraverij, en hij meende dat hij, als hij Smokey zou koppelen aan een paard dat goed was in de harddraverij, Smokey zijn slechte gewoontes wel kon afleren en ze wat wedstrijden konden winnen. Dus zette oom Claude Smokey in, en ze oefenden enkele keren. Smokey leek het goed te doen — tot de wedstrijd. Plotseling week hij af naar rechts en probeerde over het hek langs de renbaan te springen. Oom Claude kwam daarbij bijna om en Smokey raakte zo ernstig gewond dat men hem in moest laten slapen.

Ik heb sindsdien vaak aan mijn oude paard gedacht. Hij had geen goede reden om over het hek te springen, die eerste keer dat hij in de hooiberg belandde. Hij was net als sommige jonge mensen die besluiten dat ze ongehoorzaam willen zijn. Springen we eenmaal over dat eerste hek, dan wordt het makkelijker om over andere hekken te springen — de geboden en de evangeliebeginselen te overtreden — en dan kunnen we ons leven al snel verknoeien door ongehoorzaamheid.

Het is belangrijk om je vader en je moeder te eren en gehoorzaam te doen wat ze je vragen. Hun regels zijn vaak het eerste hek. Het is een droeve dag in iemands leven als hij of zij besluit om zijn of haar ouders, de evangeliebeginselen of onze hemelse Vader niet te gehoorzamen. Als je al jong besluit om gehoorzaam te zijn, word je veel gelukkiger. ●

Van boven naar beneden: Hij speelt basketbal als student. Op zending. Paardrijden (zestien jaar).

Wat zijn vastengaven?

'Voorwaar, dat is vasten en gebed, of met andere woorden: vreugde en gebed' (LV 59:14).

KIMBERLY WEBB
Kerkelijke tijdschriften

1

Vastenzondag is de eerste zondag van de maand. Het is een bijzondere dag waarop we ons verootmoedigen voor de Heer door te vasten, te bidden en naar de vasten-en-getuigenisdienst te gaan.

2

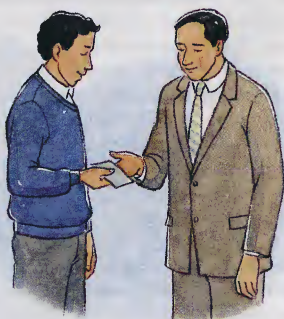
Op vastenzondag slaan de leden van de kerk twee maaltijden over en drinken of eten niet in die periode. Kinderen kunnen worden aangemoedigd om te vasten als ze oud genoeg zijn.

3

De leden geven het geld dat ze anders aan eten voor twee maaltijden zouden hebben besteed om de armen te helpen. Dat geld noemen we een vastengave.

4

De leden kunnen hun vastengaven aan een lid van de bisschap of het gemeentepresidium geven. De bisschop of gemeentepresident gebruikt het geld om mensen in zijn wijk of gemeente te helpen die in nood zijn.

ILLUSTRATIE PHYLLIS POLLEMA-CAHILL

5

Het geld van de vastengaven kan gebruikt worden om mensen die honger hebben eten te geven.

6

Of om voor zieke mensen te zorgen.

7

Maar hoe het geld van de vastengaven ook wordt uitgegeven, het wordt altijd gebruikt om voor kinderen van onze hemelse Vader te zorgen. ●

ILLUSTRATIE PHYLLIS POLLEMA-CAHILL

Geloof in Jezus Christus

Twee blinde mannen kwamen bij Jezus Christus en vroegen Hem om hen te genezen. Jezus vroeg of zij geloofden dat Hij hun gezichtsvermogen kon teruggeven. De mannen zeiden 'Ja, Here.' Toen raakte Jezus hun ogen aan en zei: 'U geschiede naar uw geloof.' Toen ze hun ogen open deden, konden ze zien. (Zie Matteüs 9:27–30.)

Kleur de plaat over deze gebeurtenis. Je kunt de plaat gebruiken om tijdens de gezinsavond of het jeugdwerk een toespraakje te houden over geloof. ●

ILLUSTRATIE GEÏNSPIREERD DOOR *TWEE BLINDEN GENEZEN IN KAPERNAUM* VAN JAMES J. TISSOT

Begroet de zendelingen

ROBERT PETERSON

We praten graag met de zendelingen. We willen ook op zending als we groter zijn! Help ons om de volgende voorwerpen te vinden: een bel, een kaars, een kam, een adelaarskop, een ijsje, een mes, een opschep-lepel, een boomblad, een kwast, een ring, een slak en een tandenborstel. Kleur daarna de plaat. ●

Roep God ter bescherming aan (zie 3 Nephi 4:30).

Het huis in de ORKAAN

MELODY WARNICK
Gebaseerd op een voorval in het leven van de auteur

Tegen de tijd dat oma's auto bij het huis van Ana Luisa aankwam, huilde de wind en liet de palmbomen schudden. 'Pak je spullen, meisjes, en ga naar binnen', zei oma. 'Ik zoek wat stenen om achter de banden van de auto te leggen.'

'Waarom?' vroeg Rebecca.

'Hopelijk waait de auto dan niet weg', zei oma.

Rebecca en Sarah keken elkaar met grote ogen aan.

Ze herinnerden zich de vorige orkaan niet die acht jaar eerder Puerto Rico had bereikt, want Sarah was twee en Rebecca nog maar één. Maar ze wisten dat de rivier Arecibo hun woonwijk onder water had gezet en dat er veel huizen verwoest waren. Nu was orkaan Georges onderweg en nieuwslezers waarschuwden dat deze orkaan wel eens erger zou kunnen zijn.

'Zo, meisjes, zijn jullie klaar voor orkaan Georges?' vroeg Ana Luisa toen ze binnenkwam.

'Broeder Soto is vanmorgen langsgekomen en heeft platen voor alle ramen getimmerd. Oma zegt dat we moeten bidden dat alles goed komt', zei Sarah.

'Dat klopt', zei Ana Luisa. 'Onze hemelse Vader zal over ons waken.'

Ana Luisa was een vriendin uit hun nieuwe kerk. Hoewel de meisjes ongerust waren, gingen ze zich wat beter voelen door de troostende woorden van Ana Luisa en de

ILLUSTRATIE TADD R. PETERSON

bekende geur van rijst en bonen in haar gezellige woning.

De zendelingzusters, die oma en de meisjes nog maar drie maanden geleden het evangelie hadden geleerd, brachten ook de nacht door bij Ana Luisa. 'Het wordt echt leuk', zei zuster Lewis, een van de zendelinges. 'Net een feestje, maar dan met erg slecht weer.'

Een tijd lang was het inderdaad net een feestje. Ze hadden een warme maaltijd, aten wat koekjes en luisterden naar de radio. Af en toe hoorden ze buiten een harde knal. Rebecca en Sarah vroegen zich af of oma's auto toch nog was weggewaaid, maar het was te donker om dat te zien.

Later knipperden de lichten en gingen toen uit. Terwijl Rebecca in het licht van haar zaklamp een gek gezicht trok, zei oma: 'Dit is waarschijnlijk een goede tijd om naar bed te gaan.'

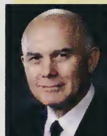
Toen ze hun pyjama hadden aangedaan, riep oma Sarah en Rebecca terug naar de woonkamer. 'Laten we samen bidden', zei oma. Zuster Lewis vroeg hun hemelse Vader om hen allen te beschermen tijdens de orkaan en ook het huis van Rebecca en Sarah te beschermen. Toen de meisjes zuster Lewis hoorden bidden, werden ze wat rustiger.

* * *

Toen Sarah de volgende ochtend de metalen

ILLUSTRATIE TADD R. PETERSON PETERSON

'De bescherming die de getrouwen is beloofd (...) is nu nog net zo geldig als in de tijd van de Bijbel.'

Ouderling Dallin H. Oaks van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'Bible Stories and Personal Protection', *Ensign,* november 1992, p. 39.

raamlamellen opendeed, zag de straat waar Ana Luisa woonde eruit alsof zij bij een andere planeet hoorde. Oma's auto was er nog, maar er waren wat bomen omgevallen en er lagen stukken golfplaat van andere huizen op Ana Luisa's grasveld. Er waggelden duiven over de stoep die door het vele regenwater te zwaar waren om te vliegen. 'Als Ana Luisa's straat er al zo uitziet, hoe zou onze straat er dan uitzien?' vroeg Sarah zenuwachtig aan Rebecca.

Oma was die ochtend al vroeg weggereden om naar hun huis te gaan kijken. Rond lunchtijd kwam ze eindelijk terug. 'De hele buurt staat onder water', zei ze. 'Ik kon niet eens bij onze straat in de buurt komen.'

Rebecca ging bijna huilen. Sarah vroeg: 'Wat doen we nu, oma?'

'Als Ana Luisa het goed vindt, blijven we hier nog een paar dagen. Misschien zakt het water dan weer en kunnen we naar huis.'

* * *

Iedereen in de kerk wilde oma, Rebecca en Sarah helpen. Ana Luisa kookte voor ze, de zendelingzusters brachten kleren die de familie van zuster Lewis had gestuurd. Bisschop Espinosa kwam oma zelfs zalven omdat ze zich niet goed voelde. Maar het was moeilijk om niet in hun eigen huis te zijn. En het was nog moeilijker om niet te weten of hun huis er nog wel was.

Na acht dagen waren de straten in hun buurt eindelijk weer bereikbaar. Onder de veiligheidsgordel op de achterbank van oma's auto waren Sarah en Rebecca opgewonden en een beetje bang tegelijk. Tijdens de rit zagen ze huizen die waren omgewaaid. Kapotte tafels, doorweekte matrassen en met modder bedekte koelkasten lagen verlaten langs de kant van de weg.

'Als ons huis er nu eens niet meer is?' vroeg Rebecca.

'Dan helpt onze hemelse Vader ons wel om een ander huis te vinden', antwoordde oma.

De straten in hun buurt waren nog bedekt met een dikke laag modder, dus ze moesten erg langzaam rijden. Eindelijk draaide oma de bocht om, hun straat in.

'Ik zie het!' riep Rebecca uit. 'Ons huis staat er nog!'

'Er zit een gat in het dak', wees Sarah.

Binnen rook alles muf. De meisjes zetten de matrassen tegen de muur om ze te laten luchten en ze hielpen oma met opdweilen van het water dat door het gat in het dak gekomen was. 'Kunnen we hier vannacht slapen, oma?' vroeg Rebecca.

'Ik denk het niet. We zullen een paar nachtjes moeten wachten tot het dak gerepareerd is.'

Rebecca slaakte een zucht en liet zich op de vochtige bank zakken. 'Ik was graag gebleven.'

'Ik ben al blij dat ons huis er nog is', zei Sarah.

'Onze hemelse Vader luistert echt naar onze gebeden', zei oma. Toen keek ze naar buiten en wees naar de straat. 'Ik denk dat Hij nog steeds luistert.'

Buiten hield een grote vrachtwagen met een kraan stil. Bisschop Espinosa en broeder Soto sprongen eruit, en enkele andere mannen uit de wijk.

'Hebt u hulp nodig?' riep de bisschop. 'Misschien wat mensen om uw dak te repareren?'

Sarah en Rebecca pakten elkaar bij de hand en riepen het uit van vreugde. 'Betekent dit dat we hier kunnen blijven, oma? Kunnen we hier vannacht slapen?'

Oma glimlachte en knikte. 'Welkom thuis, meisjes.' ●

Melody Warnick is lid van de wijk Ames in de ring Ames (Iowa).

Schriften), 607 (Een meisje houdt een toespraak in de kerk), 216 (Christus en de kinderen), de poster van 'Mijn evangelienormen' enzovoort. Zing de eerste helft van het eerste couplet en laat de kinderen bepalen welke platen bij de woorden horen. Zeg dat er geen verkeerde keuzen zijn, omdat verschillende platen bij meerdere zinsneden passen. Haal de platen die ze kiezen weg en hang ze in volgorde. Zing het lied verschillende malen met de kinderen tot dat punt. Zeg dat als ze het lied leren, de platen op het bord verwijderd worden en op de juiste volgorde gehangen totdat u de 'verrassing' daaronder kunt onthullen. Blijf ieder deel van het lied leren. Keer de plaat van Christus om en gebruik die als visueel hulpmiddel om het tweede slot van het lied te leren. ■

Eigentijds advies

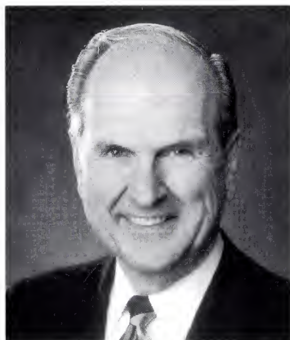
Ouderling Nelson spoort jongvolwassenen aan om eeuwig perspectief te behouden

Ouderling Russell M. Nelson van het Quorum der Twaalf Apostelen herinnerde de jongvolwassenen er tijdens een uitzending van de kerkelijke onderwijsinstellingen aan dat ze het eeuwig perspectief moeten behouden. Hij vroeg ze hoe ze zouden willen dat hun leven er over vijftig jaar zou uitzien.

Minder dan een week voor het overlijden van zijn vrouw, Dantzel, op 12 februari 2005, beklemtoonde ouderling Nelson dat hoewel sommige mensen naar roem en rijkdom verlangen, voor zijn vrouw en hem hun lidmaatschap in de kerk en hun gezin het belangrijkste waren.

'Wij zijn erachter gekomen dat onwrikbaar geloof in de Heer het huwelijksleven en de liefde tussen man en vrouw ten goede komt', zei ouderling Nelson.

Ouderling Nelson vertelde hoe belangrijk zijn kinderen in zijn leven zijn. 'We zijn zeer dankbaar dat we gehoor hebben gegeven aan de raad van de kerkleiders om in de tempel te trouwen, een gezin te stichten en de Heer te dienen. Als we onze opleiding belangrijker hadden gevonden dan ons gezin, waren we nu niet zo gezegend.'

Ouderling Russell M. Nelson

Ouderling Nelson maakte een grapje over het feit dat de eerste negen van zijn tien kinderen meisjes waren. 'Ons huis had veel weg van een studentenflat voor meisjes totdat onze enige zoon geboren werd. Arme knul – de eerste twee jaar van zijn leven wist hij niet wie nu eigenlijk zijn moeder was.'

Ouderling Nelson sprak ook lovend over vrouwen die kinderen krijgen. Hij zei dat zij de rol aan het vervullen zijn die onze hemelse Vader hun heeft gegeven. 'Als een moeder een kind baart en verzorgt, helpt ze niet alleen de aarde aan haar schepping voldoen, maar verheerlijkt zij God!'

Hij sprak over het feit dat sommige mensen niet trouwen en dat anderen niet in staat zijn om kinderen te krijgen, hoe graag ze dat ook willen. 'De Heer is zich bewust van die situaties. Hij zal alle zegeningen die Hij in petto heeft voor zijn kinderen aan zijn getrouwe kinderen geven – op zijn eigen manier en op zijn eigen tijd.'

Ouderling Nelson zei tegen de jongvolwassenen dat Satan zijn aanvallen in deze tijd richt tegen de essentie van het plan van onze hemelse Vader door het gezin frontaal aan te vallen. Als bewijs van deze aanvallen noemde hij de daling van het aantal gehuwde volwassenen, de vermindering van het aantal geboorten en het toegenomen aantal ongehuwd samenwonenden.

'Dergelijke geestelijke kwalen om ons heen vereisen groot geloof in de Heer en zijn evangelie om de

aanvallen van de tegenstander te kunnen pareren', zei hij.

Ouderling Nelson moedigde de aanwezigen aan om hun geloof te versterken door zich alle goddeloosheid te ontzeggen.

Ouderling Nelson zei dat hoewel het gezin wordt aangevallen, de mensen veel problemen in hun leven kunnen overwinnen als ze gehoor geven aan de raadgevingen in 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld'.

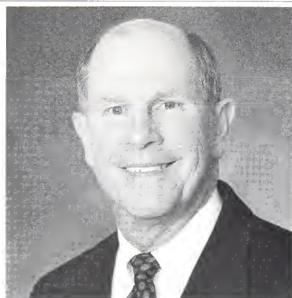
Het is belangrijk om het doel van het tempelhuwelijk te begrijpen en dat ons gedrag hier onze eeuwige bestemming beïnvloedt: 'Deze samensmelting van generaties is zo belangrijk dat de doeleinden van de aarde en de doeleinden van de kerk verijdeld worden als gezinnen niet in de heilige tempel worden verzegeld', zei hij.

Ouderling Cook leert studenten dat lijden zegeningen voortbrengt

Ouderling Gene R. Cook van de Zeventig betoogde in februari tijdens een devotional op de Brigham Young University dat beproevingen en lijden zegeningen van onze hemelse Vader zijn en een bewijs dat Hij zijn kinderen liefheeft.

'Ik getuig dat pijn, beproevingen, ellende en ontmoediging ons er juist toe kunnen aanzetten om meer liefde en vertrouwen in God te ontwikkelen', zei ouderling Cook. 'Daarom zijn die beproevingen een grote zegen.'

Hoewel ouderling Cook verschillende situaties noemde van lijden op grote schaal was het grootste deel van zijn toespraak gericht op het individuele leed van mensen.

Ouderling Gene R. Cook

Hij noemde vijf redenen waarom de Heer het toestaat dat iemand lijdt. Ouderling Cook zei dat de persoon zich erdoor kan bewijzen; dat het een getuigenis tegen zonde is; dat het gehoorzaamheid bevordert; dat het tot geduld en geloof aanzet; en dat het de persoon helpt om zich te bekeren en vergeving te ontvangen.

'Broeders en zusters, het is duidelijk dat de Heer ellende en verdriet gebruikt om zijn volk nederig te maken en het ertoe aan te zetten om zich te bekeren en verlost te worden.'

Hoewel er volgens ouderling Cook redenen zijn waarom God zijn kinderen laat lijden, kan geen enkel mens het doel van zijn lijden ten volle begrijpen.

Hij vertelde over een persoonlijke ervaring toen hij en zijn vrouw de eerste vijf jaar van hun huwelijk geen kinderen konden krijgen. Nadat ze hun eerste kind hadden geadopteerd, kregen ouderling en zuster Cook zelf zeven kinderen.

'Vervult de Heer zijn beloften?' vroeg ouderling Cook. 'Dat doet Hij. Wees geduldig. Wacht op de Heer. Hij heeft ons lief.'

Volgens ouderling Cook zijn er zes dingen die we kunnen doen om onze beproevingen goed te doorstaan. Ten eerste, de geboden van de Heer nauwgezet onderhouden. Ten tweede, ernaar streven meer de hand van de Heer in ons leven te erkennen. Ten derde, ons best doen om ons geloof te vergroten als we geconfronteerd worden met tegenspoed, beproevingen of leed. Ten vierde, geduldig zijn. Wacht op de Heer. Ten vijfde, onderweg niet ontmoedigd raken. Ten zesde, nederig zijn en ons van onze zonden bekeren.

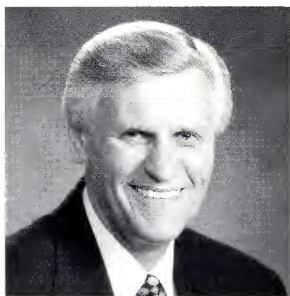
Ouderling Cook zei dat beproevingen wel moeilijk kunnen zijn, maar dat ze ook grote zegeningen voortbrengen als we ze in de naam van de Verlosser ondergaan.

'Ik bid dat de Heer ons de unieke gaven van lijden zal helpen herkennen', zei hij. 'Bedank Hem voor al uw beproevingen en gaven.'

Ouderling Pace spreekt over verscheidenheid en de goddelijke doelen van het leven

Aan de hand van ervaringen uit zijn eigen leven vertelde ouderling Glenn L. Pace van de Zeventig studenten op de Brigham Young University dat zij met een goddelijk doel in deze tijd op aarde zijn gekomen.

Ouderling Pace vertelde op 11 januari in het Marriott Center tijdens een devotional over een

Ouderling Glenn L. Pace

bijnadoodervaring die hij vorig jaar gehad heeft, die hem leerde hoe belangrijk het is om onze goddelijke rol in het evangelieplan in dit leven te begrijpen.

Na een hartaanval werd ouderling Pace geopereerd en kreeg hij zes bypasses. Een uur later kreeg hij weer een hartaanval. Zijn hart stond drie minuten stil en hij ging in shock. Een groot deel van zijn hartspier functioneerde niet meer en hij werd aan apparatuur gelegd die hem in leven hield. Ondanks de ongerustheid van de artsen begon het hart van ouderling Pace na vijf dagen weer te kloppen en begon zijn lichaam zich te herstellen.

Als gevolg van dit alles is er een enkele zin die de gedachten en daden van ouderling Pace bijzonder beïnvloedt. 'Tot op de dag van vandaag staan de volgende woorden in mijn ziel gegrift: Je werk is nog niet volbracht! Niet weten waarom je bent teruggestuurd of hoeveel tijd je nog hebt zijn allebei een uitdaging en een zegen.'

Ouderling Pace vertelde de studenten dat hun tijd er nog lang niet opzit. Hij legde uit dat onze hemelse Vader ons met een bepaald doel op aarde heeft gezet en dat het onze taak is om dat doel te verwezenlijken.

Ouderling Pace zei dat onze hemelse Vader al zijn kinderen unieke eigenschappen heeft gegeven waardoor zij bijzondere dingen op aarde kunnen doen en dat Hij ons in onze verscheidenheid liefheeft.

'We weten dat we niet per ongeluk of bij toeval op aarde zijn gekomen. Als we dat begrijpen en daarvan overtuigd zijn, kunnen we het geloof krijgen om vooruitgang te maken en alle belemmeringen te overwinnen die ons tegenhouden om datgene te bereiken waartoe we in het voorsterfelijk leven zijn geordend. We kunnen en zullen iets betekenen.'

Ouderling Pace sprak ook over het belang van zonden te vermijden en een goede band met de Geest te hebben zodat we de rol begrijpen die we in de verschillende fases van ons leven moeten spelen: 'Bij het nemen van dergelijke beslissingen kunnen we het ons gewoonweg niet veroorloven om de communicatielijn van noodzakelijke inspiratie te laten verstoren door ons op verboden terrein te begeven.'

Bisschop Burton moedigt de jongeren aan om de profeten te volgen

Tijdens een devotional voor jongeren in november 2004, slechts enkele maanden voordat de Tabernakel op Temple Square gesloten werd voor renovatiewerkzaamheden, legde de presiderende bisschop van de kerk aan duizenden jongeren uit hoe belangrijk dat gebouw en zijn

Bisschop H. David Burton

geschiedenis wel zijn.

Hij vertelde eerst hoeveel hij van het gebouw hield, waarin veertien van de vijftien profeten uit deze bedeling hebben gesproken. Tijdens zijn toespraak liet hij op een groot scherm videobeelden zien. De eerste was de aankondiging van de renovatiewerken aan de Tabernakel door president Hinckley tijdens de algemene conferentie van oktober 2004: 'Dat prachtige gebouw wordt al 137 jaar gebruikt. Het wordt tijd dat we het hier en daar renoveren om het in goede staat te houden. Het is een architecturaal meesterwerk van grote historische waarde.'

Bisschop Burton beschreef hoe het unieke gebouw was gebouwd: dakspanten werden met stoom bewerkt om ze te krommen, in koud water gelegd, aan elkaar gepind en in ongelooide huid gewikkeld wat zorgde voor een muurvaste binding zodra de huid was gedroogd. 'Geen enkel gebouw in de wereld is ermee te vergelijken', zei hij.

Vervolgens liet hij oude videobeelden zien van hedendaagse profeten die tijdens algemene conferenties in de Tabernakel een toespraak hielden. In een zwart-witfragment

uit 1949 zei president George Albert Smith (1870–1951): 'Leven we niet in een prachtige tijd? Ik vraag me af of we waarderen [wat we hebben].' Dat was de eerste keer dat een algemene conferentie met beeld en geluid werd opgenomen.

In een ander fragment introduceerde president David O. McKay (1873–1970) een spreker, en toen de spreker opstond om te spreken, verscheen er snel een lichtblauw gordijn achter hem om eventuele afleidingen te beletten.

In een fragment uit 1967 sprak president Marion G. Romney. Hij en de andere algemene autoriteiten hadden allemaal een zonnebril op omdat de lampen voor de televisiecamera's zo fel waren. Hij grapte dat zijn lievelingsverhaal uit het Oude Testament het verhaal van Daniël was, maar dat zijn hart nu uitging naar de drie jongemannen die in de brandende oven werden geworpen.

In het laatste fragment brak ouderling LeGrand Richards zijn zin af om te vragen of het knipperende rode lampje op het spreekgestoelte betekende dat hij moest stoppen. Bisschop Burton verzekerde de aanwezigen ervan dat hij nog zeker tien tot vijftien minuten doorsprak.

Het maakt niet uit hoe de woorden van de Heer aan de wereld worden verkondigd, maar het is wel belangrijk dat wij de woorden van onze profeten in ontvangst nemen. Bisschop Burton moedigde alle aanwezigen aan om de woorden van het Eerste Presidium in de brochure *Voor de kracht van de jeugd* te lezen.

'Ik ben dankbaar voor hedendaagse profeten die ons in dit gebouw vele jaren hebben onderricht. (…) Moge de Heer ons zegenen dat we in staat zullen zijn om ons de rest van ons leven op de woorden van de profeten te concentreren', zei hij. ■

FOTO WELDEN C. ANDERSEN

Ouderling Russell M. Nelson opent de tentoonstelling over het leven van Joseph Smith.

Museum begint herdenkingsjaar met tentoonstelling over Joseph Smith

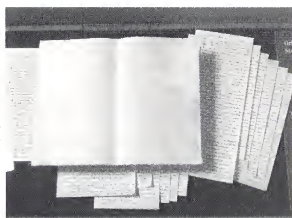
De ouderlingen Russell M. Nelson en Joseph B. Wirthlin van het Quorum der Twaalf Apostelen openden op 4 februari een nieuwe tentoonstelling over het leven van Joseph Smith in het Museum voor kerkgeschiedenis en kunst.

De tentoonstelling 'Joseph Smith: profeet van de herstelling', wordt gehouden in het kader van de tweehonderdste verjaardag van de profeet en omvat verscheidene zeldzame en historische voorwerpen uit zijn leven.

Op de tentoonstelling is onder andere te zien: een originele bladzijde van het manuscript van het Boek van Mormon in het handschrift van Joseph Smith, originele exemplaren van afdeling 10 van de Leer en Verbonden, een manuscript van het boek Mozes, stukken muur van de gevangenis te Liberty, chirurgische instrumenten zoals die gebruikt werden toen de profeet op zevenjarige leeftijd aan zijn been werd geopereerd, en een gipsmodel van het dodenmasker van Joseph.

Een dagboek van Joseph Smith, een brief die hij vanuit de gevangenis

FOTO WELDEN C. ANDERSEN

Originele bladzijden uit het manuscript van de vertaling van het Boek van Mormon (boven) en de mantel die de profeet droeg als generaal van het Nauvoo Legion (rechts) maken deel uit van de tentoonstelling.

te Liberty schreef, en het eerste afschrift van de openbaring over het woord van wijsheid maken ook deel uit van de tentoonstelling.

Volgens ouderling Marlin K. Jensen, algemeen bestuurder van de afdeling kerk- en familiegeschiedenis, zullen de bezoekers van de tentoonstelling de profeet beter leren kennen.

'Het belangrijkste is volgens mij het gevoel dat de bezoekers op deze tentoonstelling krijgen', zegt ouderling Jensen. 'De tentoonstelling brengt Joseph Smith voor hen tot leven.'

De voorwerpen zijn afkomstig uit de Joseph Smith-collectie in de Church History Library and Archives, de Harold B. Lee Library Special Collections op de BYU, en de Community of Christ Special Collections Library.

Videofragmenten en uitleggingen in het Spaans en het Engels moeten de tentoonstelling voor meer mensen toegankelijk maken.

De tentoonstelling maakt deel uit van de viering van de tweehonderdste verjaardag van de geboorte van de profeet. Later in het jaar wordt er een nieuwe film over het leven van Joseph Smith in het Joseph Smith Memorial Building getoond. Ook zal de kerk het hele jaar door als sponsor fungeren van internationale en nationale evenementen om de geboorte van de profeet te vieren.

Op 6 en 7 mei zullen de Congresbibliotheek en de Brigham Young University gezamenlijk een wetenschappelijk symposium in Washington D.C. houden met als thema 'De werelden van Joseph Smith'.

De Brigham Young University werkt momenteel aan een uitgebreide

FOTO WELDEN C. ANDERSEN

FOTO WELDEN C. ANDERSEN

Chirurgische instrumenten die lijken op de instrumenten gebruikt voor de beenoperatie van de jonge Joseph Smith.

collectie van alle documenten die met de profeet te maken hebben. Ongeveer twaalf delen van die collectie worden eind 2005 uitgegeven.

De kerkelijke tijdschriften zullen het hele jaar door artikelen publiceren over de profeet en de herstelling.

Hoewel de tentoonstelling en andere evenementen om de geboorte van de profeet te vieren veel planning en organisatie vergen, is Joseph Smith die erkenning volgens ouderling Jensen zeker waard.

'John Taylor heeft gezegd dat Joseph, "Jezus alleen uitgezonderd, meer gedaan [heeft] voor het heil van de mensen in deze wereld dan enig ander mens die hier ooit heeft geleefd" [LV 135:3]. Het erfgoed van Joseph is in zijn werk terug te vinden. Uit zijn werk blijkt dat hij een waar profeet is.'

De tentoonstelling duurt tot 15 januari 2006. ■

Leiders in Sierra Leone blij met plannen kerkgebouw

De eerstespadesteking voor het eerste kerkgebouw in het Afrikaanse Sierra Leone werd bijgewoond door president Mohamed Turay van het district Bo; J. Wander, regionaal voorzitter van de volkspartij van Sierra Leone; Francis Mses Tawer, hoofd van de plaatselijke politie; Dr. Wsu Sannoh, burgemeester van Bo; en andere leiders en leden van de kerk.

De kerk wordt gebouwd op een stuk grond in het centrum van Bo, in een gebied waar veel leden van de kerk wonen. Overheidsvertegenwoordigers en stamleiders noemden het gebouw een aanwinst voor de omgeving en een symbool van de goede samenwerking tussen de gemeenschap en de kerk.

'De stad Bo steunt de kerk, begrijpt de normen van de kerk en ziet de voordelen voor de stad als uw leden hun geloofsovertuiging in praktijk brengen', zei burgemeester Sannoh.

President Turay gaf de slottoespraak en sprak aan de hand van de geloofsartikelen over de leerstellingen en overtuigingen van de kerk.

De eerste officiële kerkdienst in Bo werd met vijf kerkleden op 27 juli 1990 gehouden in het huis van Sam Rogers, de schoonvader van president Turay. Het district Bo bestaat nu uit vijf gemeenten in de stad Bo en een gemeente in Kenama. Er zijn momenteel 2.177 leden. Rond de tijd van de eerste kerkdienst in 1990 werden er vier zendelingen naar Bo gestuurd. In september 2004 werden er ook twee zendelingen naar Kenama gestuurd. ■

Aangepast overgenomen uit Church News, *6 november 2004.*

President Hinckley wijdt renovatieproject in

Op 12 december 2004, na een renovatie van veertien maanden, heeft president Gordon B. Hinckley de Hale Laa Boulevard ingewijd, de straat die vanaf het strand, langs de Brigham Young University-Hawaï, naar de Laietempel (Hawaï) leidt.

Tijdens de renovatie werden de pijnbomen verwijderd, de leidingen onder de grond gelegd, is er nieuwe straatverlichting aangebracht en zijn er nieuwe trottoirs aangelegd. Ook zijn er langs de boulevard stenen muurtjes in het blauw opgetrokken.

Aan beide kanten van de straat bij de ingang van de tempel zijn prachtige palmbomen geplant en er is een rotonde aangelegd. Bij het strand, aan de andere kant van de boulevard, is een meditatieve tuin aangelegd. De tuininrichting bij de ingang van de universiteit is landschappelijk aan de nieuwe boulevard aangepast. ■

De samenleving sterken

Honderden waterputten in Ghana aangelegd of opgeknapt

Dankzij de humanitaire hulpverlening van de kerk hebben plaatselijke bewoners in het gebied Volta in Ghana meer en gezonder water. De kerk heeft in de afgelopen anderhalf jaar bijna vijfhonderd waterputten aangelegd of opgeknapt.

Eind vorig jaar kwam ouderling H. Ross Workman, eerste raadgever in het presidium van het gebied Afrika-West, met de Asogli landraad en vijftien plaatselijke hoofdmannen bijeen om 150 opgeknapte waterputten op te leveren en 288 dozen medische hulpgoederen te overhandigen.

Tijdens zijn uitleg van de humanitaire hulpverlening van de kerk zei ouderling Workman: 'Het is ons doel om van Jezus Christus te getuigen.'

Hoofdman Torgbe Asede XIV bedankte de kerk namens alle aanwezige hoofdmannen. 'Wij zijn in deze regio verenigd om vooruitgang en ontwikkeling door te maken op het gebied van zaken, landbouw, onderwijs, water en gezondheid', zei Asede. 'We willen zoveel mogelijk zelf doen, en zonder een goede gezondheid kunnen we alle andere doelen niet bereiken.'

Ouderling Verl Walker en zijn vrouw, Erna, die vorig jaar hun zending in Ghana hebben voltooid, speelden een belangrijke rol om het land van waterputten te voorzien. Voordat ze vertrokken, hebben de Walkers nog ruim tweehonderd putten gevonden die opgeknapt gaan worden.

Church News *heeft bijgedragen aan dit artikel.*

Interkerkelijk hulpbetoon in Californië sterkt relaties

Wat begon als een plan voor een ZHV-avond in de wijk Redlands 2, in de ring Redlands (Californië), liep uit in een interkerkelijk humanitair project waardoor de relaties

FOTO MICHAEL KIRKPATRICK/WELWILLEND TER BESCHIKKING GESTELD DOOR *CHURCH NEWS*

Ouderling Verl Walker en zijn vrouw, Erna, zendelingen belast met humanitaire diensten in het gebied Afrika-West, werkten samen met Ghanezen om bijna vijfhonderd waterputten in Ghana aan te leggen of op te knappen.

tussen de leden van andere godsdiensten en de heiligen der laatste dagen in het gebied Redlands werden versterkt en duizenden artikelen naar behoeftige mensen in Afghanistan werden gestuurd.

Jean Arnott, de initiatiefneemster, was aanvankelijk van plan om het project een dag te laten duren. Maar toen kwam ze erachter dat als de groep werd uitgebreid met mensen van andere geloofsrichtingen ze veel meer konden bereiken.

'Het is geweldig om met vrouwen van andere kerken aan een gezamenlijk project te werken', zei zuster Arnott.

Hoewel ze aanvankelijk van plan waren om honderd hygiënepakketten, honderd pakketten voor pasgeboren baby's en honderd houten speelgoedauto's te versturen, was de groep, die bekend stond als de gelovige vrouwen uit Redlands, in staat om veel meer te doen.

Honderden vrouwen van verschillende geloofsrichtingen kwamen van mei tot september 2004 iedere donderdag in het ringcentrum van de ring Redlands bijeen om te monteren, te schilderen, te verzamelen en te naaien.

Toen het project was afgerond hadden de vrouwen 437 pakketten voor pasgeboren baby's gemaakt, 375 hygiënepakketten, 64 schoolpakketten, 244 dekens, 809 stuks kleding voor baby's en peuters, 738 setjes mutsen, sjaals en handschoenen, en meer dan 3.200 stukken speelgoed.

'Het aanvankelijke doel was om vrouwen van verschillende godsdiensten bij elkaar te krijgen om wat humanitaire hulp te verlenen', zegt zuster Arnott. 'Maar wat deze gelovige vrouwen tot stand hebben gebracht, is meer dan we hadden durven denken.'

Zusters in Alaska richten zich op plaatselijke behoeften

In de afgelopen drie jaar hebben de ZHV-zusters in de ring Soldotna (Alaska) meer genaaid, gebreid, gehaakt en verzameld dan de meeste mensen in hun hele leven doen.

Zusters in de wijken Sterling, Soldotna, Homer en Kenai zijn met incidentele hulp van het jeugdwerk en de jongevrouwen de afgelopen drie jaar geregeld bij elkaar gekomen om behoeftigen te helpen.

Hoewel verscheidene dingen die de groep heeft gedaan naar het buitenland of naar de afdeling humanitaire hulp in Salt Lake City werden gestuurd, richt de groep zich nu voornamelijk op plaatselijke hulp.

'We doen het niet om gezien te worden', zegt Diane Henwood uit de wijk Sterling. 'We willen ook graag in Alaska hulp verlenen. Daar richten we ons nu op.'

Onlangs hebben de wijken Sterling en Soldotna draagbare veldbedden en beddengoed geschonken aan de Kenai Interfaith Shelter Services (interkerkelijke daklozenhulp). En de zusters zijn onlangs begonnen om dekens te maken voor kinderen die in pleeggezinnen terechtkomen.

Zuster Henwood, die voor haar beroep gewatteerde dekens maakt, zegt dat de zusters die bij het project betrokken zijn, graag hulp verlenen. 'Als er zich ergens een behoefte voordoet, proberen we daarin te voorzien', zegt zuster Henwood. ■

Wijziging datums openluchtvoorstellingen

De datums voor de nieuwe openluchtvoorstelling in Nauvoo zijn gewijzigd. De voorstellingen worden van 8 juli tot 5 augustus gehouden.

Ook de volgende datums zijn gewijzigd:

Openluchtvoorstelling heuvel Cumorah: Amerika's getuigenis van Christus
Palmyra (New York)
8–9, 12–16 juli

En het geschiedde
Oakland (California)
19–23, 26–30 juli

Martin Harris: de man die het wist
Clarkston (Utah)
5–6, 9–13, 16–19 augustus ■

25786 120 EUROPE WEST AREA (DUTCH)

Verheug u in de herstelling van de tempelverordeningen en -verbonden

Zoek met een gebed in uw hart uit deze boodschap de teksten en leringen uit die tegemoetkomen aan de behoeften van de zusters die u bezoekt. Vertel over eigen ervaringen die ermee verband houden en geef uw getuigenis. Nodig de zusters die u bezoekt uit om dat ook te doen.

LV 124:40, 42: 'Laat dit huis worden gebouwd voor mijn naam, opdat Ik mijn verordeningen daarin zal kunnen openbaren (...). Ik zal mijn dienstknecht Joseph alle dingen tonen die met dit huis te maken hebben.'

Waarom verheugen we ons in dienstdoen in de tempel?

President George Q. Cannon (1827–1901), eerste raadgever in het Eerste Presidium: 'Elke tempel (…) vermindert de macht van Satan op aarde en vergroot de macht van God en van rechtschapenheid, brengt de hemelen in grote macht in beweging ten behoeve van ons en laat de zegeningen van de eeuwige Goden (…) op ons neerdalen' (*Millennial Star,* 12 november 1877, p. 743).

President Gordon B. Hinckley: 'Net zoals de Verlosser zijn leven gaf als plaatsvervangend offer voor alle mensen, waarmee Hij onze Heiland werd, worden ook wij, in bescheiden mate, als we in de tempel plaatsvervangend werd doen, heilanden voor hen die aan de andere zijde zijn en geen mogelijkheid hebben om vooruitgang te maken tenzij iemand hier op aarde iets namens hen doet. (...) Ik nodig u uit om meer gebruik te maken van dit gezegende voorrecht. Het zal uw karakter verfijnen. Het zal de zelfzuchtige schil afpellen waarin de meesten van ons leven. Het zal letterlijk een heiligende uitwerking hebben op ons leven' ('Slotwoord', *Liahona*, november 2004, p. 104).

Hoe kan begrip van de verordeningen en verbonden u vreugde schenken?

Ouderling Russell M. Nelson van het Quorum der Twaalf Apostelen: 'We dienen te bedenken dat een verbond een belofte is. Een verbond met God moeten we niet zien als een beperking, maar als bescherming. Verbonden met Hem beschermen ons tegen gevaar (...). Wanneer we ervoor kiezen onszelf alle goddeloosheid te ontzeggen, verliezen we niets van waarde, maar bemachtigen juist de heerlijkheid die alleen bekend is aan hen die het eeuwige leven beërven. Nakoming van een tempelverbond werkt niet beperkend maar verruimend. Het tilt ons perspectief en vermogen op een hoger plan' ('Prepare for Blessings of the Temple', *Ensign,* maart 2002, p. 21).

Anne C. Pingree, tweede raadgeefster in het algemeen ZHV-presidium: 'Mijn man en ik waren naar een van de meest afgelegen plaatsen van ons zendingsgebied gereisd zodat hij tempelaanbevelingsgesprekken kon voeren (…). Vele uren later, toen alle gesprekken achter de rug waren en mijn man en ik terugreden over dat zanderige junglepad, waren we stomverbaasd toen we die twee zusters nog zagen lopen. We beseften dat ze vanaf hun dorp gelopen hadden —dertig kilometer — alleen maar voor een tempelaanbeveling waarvan ze *wisten* dat ze die nooit zouden gebruiken. Deze Nigeriaanse heiligen geloofden in de raad van president Howard W. Hunter: "Het zou de Heer behagen als elk volwassen lid een geldige tempelaanbeveling waardig zou zijn — en bij zich zou dragen — zelfs als de tempel niet dichtbij is en geregeld bezoek niet tot de mogelijkheden behoort."' ('Vanuit de verte de belofte zien', *Liahona*, november 2003, p. 13.) ■

ILLUSTRATIE PAUL MANN; INZET: FOTO ANNE C. PINGREE

OP HET MIDDEN VAN DE AARDE

Jongeren in Ecuador bevinden zich graag in het midden — bijvoorbeeld van de planeet aarde. Het evangelie helpt jongeren om de Heiland in het midden van hun leven te plaatsen.

MARVIN K. GARDNER
Kerkelijke tijdschriften

Tegenoverliggende pagina: een bezoek aan het monument Mitad del Mundo (Midden van de wereld) in Quito. V.l.n.r.: Jhon Tobar, Christian Lizano, Diana Flores, Saríah Moya, Luis Miguel Meza, Alejandro Flores, María Alejandra Cabeza de Vaca, en Ivanessa Romero.

Hoe is het om op het midden van de aarde te wonen, waar de afstand tot de Noordpool gelijk is aan de afstand tot de Zuidpool, en waar je met de ene voet op het noordelijke halfrond en met de andere op het zuidelijk halfrond staat? Dan kun je al gauw het gevoel krijgen dat jij het middelpunt van alles bent.

Maar de tieners van de kerk die dichtbij de evenaar in het Zuid-Amerikaanse land Ecuador wonen, weten dat Jezus Christus het echte middelpunt is van alles. En ze houden beide voeten aan de kant van de Heer.

De kracht van de jongeren in Quito

De hoofdstad Quito heeft een klein beetje van alles — van traditionele koloniale architectuur tot moderne hoogbouw. Je weg vinden door de drukke straten is niet eenvoudig, zo ook jezelf door de verleidingen van het leven loodsen. Voor veel tieners is het boekje *Voor de kracht van de jeugd* een wegenkaart geworden.

'Ik waardeer de paragraaf in *Voor de kracht van de jeugd* waar staat dat we ons fatsoenlijk moeten kleden', zegt de twaalfjarige María Alejandra Cabeza de Vaca. 'Onlangs mochten we op school een dag gekleed gaan zoals wij dat wilden. Het was een beetje een domper, want een paar vriendinnen hadden zich heel gewaagd gekleed. Ik heb tegen een vriendin gezegd: "Morgen breng ik iets voor je mee waaraan je veel zult hebben." Ik heb haar een exemplaar van *Voor de kracht van de jeugd* gegeven. Ze heeft het gelezen en ze zei dat ze het gevoel had dat het waar was en ze wilde niet meer onfatsoenlijk gekleed gaan. Het is goed om mensen te laten weten wat we hebben, zodat de wereld afweet van het goede dat we hebben.'

Alejandro Flores (13), ontdekte dat het niet alleen belangrijk is om te weten maar ook om te doen. 'Afgelopen zondag', zegt hij, 'vroeg mijn oma of ik een gezinsavondles over kledingnormen uit *Voor de kracht van*

FOTO'S MARVIN K. GARDNER

De jongeren in Quito, een drukke stad op de evenaar, vinden dat zij grotendeels door het evangelie door het leven geloodst worden.

NIET MEER ALLEEN

'Lange tijd', zo zegt Jhon Tobar (17) uit Quito, 'liet ik mijn vrienden mijn leven voor mij bepalen en had ik geen goede relatie met mijn ouders. Maar ik ben er achtergekomen dat je er eigenlijk alleen voor staat als je het vertrouwen van je ouders en broers en zussen verliest. Ik had vanochtend net een gesprek met mijn bisschop — dat is mijn vader. Ik kan nu zeggen dat ik geen betere vriend heb dan mijn eigen vader. Ik hou veel van hem. Hij is mijn beste voorbeeld.'

de jeugd wilde geven. Een paar van mijn neven en ik hadden de gewoonte om ons naar de wereldse norm te kleden, en ik voelde me toch niet prettig toen ik de les gaf. Maar mijn neven en ik kleden ons nu heel wat netter.' Zijn les en voorbeeld bereidden zijn neven voor op een belangrijke gebeurtenis. 'Ze laten zich volgende week dopen!', zegt hij.

Voor Christian Lizano (14) is naastenzorg een van de belangrijkste onderwerpen in *Voor de kracht van de jeugd*. 'Dienen behoort onze norm te zijn', zegt hij, 'zelfs zoiets eenvoudigs als opstaan in de bus. Eenvoudige zaken zeggen genoeg over de leden van de kerk.'

Toen Ivanessa Romero (15) in de gaten kreeg dat ze net zoals haar vriendinnen bedenkelijke taal begon uit te slaan, wist ze dat ze zich moest veranderen. Op een goede dag zei ze tegen hen: 'Vanaf nu moeten jullie mij een cent geven voor elke vloek die jullie laten.' Na een paar dagen had ze vier dollar opgehaald! Haar vriendinnen zeiden: 'Nog even en dan is Iva miljonair!' Met *Voor de kracht van de jeugd* in de hand moedigde Ivanessa haar vriendinnen aan hun taal te kuisen. 'Ze gaan vooruit', zegt ze. En zij begrijpt ondertussen iets meer van een voorbeeldfunctie. 'Ik besef nu dat mijn vriendinnen een goed voorbeeld waarderen. Alles wat we doen of zeggen, hoe klein ook, beïnvloedt anderen.'

Saríah Moya (15) raakte bevriend met een jonge vrouw die zei dat zij en haar familie atheïst waren. Maar ze had bewondering voor Saríahs normen en de manier waarop ze die trouw bleef. Ze hebben vaak over het evangelie gepraat, Saríah gaf haar een boek-van-mormon, ze baden samen en haar vriendin ging met Saríah mee naar de kerk. 'Gisteren is ze op een JV-activiteit geweest, en we hebben een lofzang gezongen', zegt Saríah. 'Naderhand zei ze tegen me: "Ik geloof in God." Ik realiseerde me dat mijn voorbeeld ertoe heeft geleid dat iemand onze hemelse Vader heeft gevonden.'

De laatste paar jaar is Luis Miguel Meza (17) vervreemd geraakt van zijn vrienden die hij al kent sinds de eerste klas lagere school. 'Ze begonnen te roken en drinken en wilden dat ik dat ook ging doen', zegt hij. 'Ik kreeg een heleboel kritiek te verduren.' Hij bestudeerde met een gebed in zijn hart de paragraaf in *Voor de kracht van de jeugd* die gaat over goede vrienden kiezen. 'Na verloop van tijd kreeg ik vrienden die niet drinken of roken en die respect hebben voor mijn normen. Ik zie mijn oude vrienden nog wel eens, en we staan op goede voet. Maar omdat ik bereid was een offer te brengen, was mijn hemelse Vader daar om mij de hand te reiken.'

'Ik deed de juiste dingen uit gewoonte', zegt Raquel Alonzo (17). 'Ik ben in de kerk

In de kerk in Otavalo. Voor (v.l.n.r.): Laura Córdova, Jéniffer Santacruz, Tamía Moreta. Achter: Zasha Maldonado, David Tabi, Jesús Ruiz, Armando Arellano en Yolanda Santillán. Rechts: Jéniffer draagt trots haar jongevrouwenbroche.

opgegroeid, en omdat mij geleerd was het juiste te kiezen, deed ik dat. Maar het kwam niet echt uit mijn hart. Op een dag toen ik met mijn moeder sprak, voelde ik de Geest van de Heer heel sterk.' Haar moeder vertelde haar over de offers die zij gebracht had om getrouw aan het evangelie te blijven en een zending te vervullen, hoewel ze daarmee inging tegen de wens van haar vader. 'Ze zei dat de enige reden dat ze nu gelukkig is, komt omdat ze slim genoeg was om zich haar hele leven aan de Heiland vast te houden. Op dat ogenblik voelde ik mijn getuigenis

Al is het leven hier dan niet zo gejaagd, ook hier heeft men zo zijn problemen.

groeien. Ik ben een kind van God en mijn hemelse Vader houdt van mij. Zelfs als de wereld om mij heen instort, zal Hij mij te hulp komen.'

De macht van het gebed in Otavalo

Het leven in de bergvallei van Otavalo is niet zo hectisch als in Quito. Veel heiligen der laatste dagen in Otavalo weven en borduren prachtige kleding die overal ter wereld aftrek vind. Velen doen dat met de hand. De meeste mensen hier spreken thuis Quichua en Spaans op straat. Velen lopen een uur of meer naar de kerk. De jeugd in Ecuador is verplicht op school een tenue te dragen, maar naar de kerk kleden ze zich trots in de traditionele klederdracht.

Het leven mag hier dan niet zo gejaagd zijn, ook hier heeft men zo zijn problemen. De jongemannen en jongevrouwen vinden dat ze er veel moeite voor moeten doen om dicht bij de Heer te blijven. Dat heeft de kracht van het gebed, hun wel duidelijk gemaakt.

'Toen mijn moeder geen werk had', zegt Jéniffer Santacruz (12), 'bad ik dat ze snel een baan zou vinden. De Heer heeft mijn gebed gehoord, want binnen een dag of twee vond ze een goede baan.'

Misschien het vurigste gebed dat Tamía Moreta (13) ooit heeft opgezonden was toen haar moeder moeilijkheden kreeg bij de bevalling van een nieuw broertje. 'Ik heb gebeden', zegt ze, 'en Vader in de hemel heeft mijn gebed verhoord. Mijn moeder kreeg een keizersnede. Mijn kleine broertje is nu één jaar. Hij en mijn moeder zijn kerngezond.'

Vóór haar tiende verjaardag bad de nu vijftienjarige Laura Córdova om een getuigenis. 'Ik hoorde anderen zeggen dat het Boek van Mormon en de kerk waar waren', zegt ze. 'Dus bad ik om het zelf te weten. En de Heer heeft mij een getuigenis gegeven.'

Zasha Maldonado (15) herinnert zich nog goed dat ze bang was toen hun huis door zware regenval onderliep. Toen het gezin met man en macht probeerde de schamele bezittingen te redden, opperde een van de kinderen een gebed uit te spreken. 'We knielden allemaal neer in het water en smeekten onze hemelse Vader om ons te helpen. Na een paar minuten hield de regen geleidelijk op. Vader in de hemel verhoorde ons gebed. Bij Hem is niets onmogelijk.'

Gebed helpt ook op minder dramatische manieren. Jesús Ruiz (14) zegt dat hij zich vaak tot de Heer wendt als hij aan het weven is. 'Soms herinner ik me de patronen niet', zegt hij, 'en dan vraag ik de Heer om mij te helpen. Dat doet Hij altijd.'

Datzelfde geldt voor schoolwerk. 'Als ik een repetitie heb', zegt Armando Arellano (16), 'dan vraag ik mijn hemelse Vader of Hij mij wil helpen herinneren wat ik

geleerd heb. Hij opent mijn verstand en brengt mij in herinnering wat ik geleerd heb.'

Yolanda Santillán (17), zegt dat ze heel oprecht gebeden had 'dat we op een goede dag als gezin naar de tempel zouden gaan om aan elkaar verzegeld te worden. Vader in de hemel verhoorde die gebeden. We zijn naar de tempel gegaan! Nu kunnen we voor eeuwig samen zijn.'

Het valt niet altijd mee om je aan de normen te houden die voor de tempel nodig zijn. Maar uit het gebed heeft David Tabi (17) kracht geput. 'Mijn klasgenoten roken, drinken en doen nog wel wat meer ook', zegt hij. 'Ze vragen me altijd of ik mee wil doen. Ik doe gewoon of ik het niet hoor. Ik probeer andere vrienden te vinden. Er zit een jongen in mijn klas die ook lid is van de kerk. We steunen elkaar.'

Op zoek naar vrienden in Guayaquil

Guayaquil is een drukke havenstad. De schitterende nieuwe tempel, die 's avonds heel mooi verlicht is, kijkt uit over een deel van de stad. Een ander stralend licht is de warme vriendschap die de tieners je hier bewijzen als je hier komt — dezelfde oprechte vriendschap die ze aan iedereen bewijzen die een opsteker kan gebruiken.

Toen Gabriela Aguirre (17) in Guayaquil kwam wonen, voelde ze zich alleen. 'Ik kende hier niemand en ik was verdrietig omdat de mensen op school mij links lieten liggen. Maar ik vond vrienden in de kerk! Maar liefst veertien jongevrouwen, en we hebben een nauwe band met elkaar. En we kunnen ook goed overweg met de jongemannen. Mijn beste vrienden zijn mijn kerkvrienden.'

'Als de jongemannen en jongevrouwen uit onze wijk samenkomen', zegt Tatiana Alarcón (16), 'dan is dat een goede ervaring, omdat we echt één zijn. We zijn meer dan vrienden — we zijn meer broeders en zusters. We zorgen voor elkaar.'

En dan steken ze anderen de hand van vriendschap toe. Ze zijn onlangs naar een bejaardentehuis toegegaan. 'Ik kon echt de reine liefde van Christus voelen', zegt Tatiana. 'We toonden hun onze genegenheid en hebben voor ze gezongen. Ze waren er zo blij mee. Ze vroegen of we nog eens wilden langskomen.'

Op het tempelterrein in Guayaquil. Bovenaan (v.l.n.r.): Katherine España, Tatiana Alarcón, Estefanía Gómez, Grimaneza Roldán en Gabriela Aguirre. Daaronder: Olmedo Roldán, Jared Rivera (staand), Alex Arancibia en José Olivares.

Een prachtige tempel helpt de jongeren in de drukke havenstad Guayaquil op koers te blijven.

Op een feestje dat deze jongeren organiseerden voor kansarme kinderen 'waren de kinderen blij met de spelletjes die we met ze deden en de cadeautjes die we ze gaven', zegt Katherine España (14).

'We komen graag bij elkaar voor feestjes, activiteiten en dansavonden', zegt Estefanía Gómez (17). 'En we steken ook de koppen bij elkaar om het werk van de Heer te doen. De bisschop heeft veel van ons als wijkzendeling geroepen. Mijn zus is mijn collega en we begeleiden nieuwe bekeerlingen en minderactieve leden. Als de zendelingen een gezin met kinderen in de tienerleeftijd lesgeven, vragen ze ons of we willen helpen. Dan gaan we op bezoek, sluiten vriendschap en nodigen ze uit voor de activiteiten. Op die manier hebben de jonge bekeerlingen al vrienden als ze naar de kerk komen.'

In wijken met minder jongeren, zetten de jongemannen en jongevrouwen toch hun beste beentje voor. 'Ik ben de enige actieve jongeman in mijn wijk', zegt José Olivares (14). 'Daarom ga ik met een broeder uit het ouderlingenquorum naar de jongens die niet naar de kerk komen.'

'Ik ben quorumpresident diakenen', zegt Jared Rivera (13), 'en ik moedig de diakenen aan om anderen mee naar de kerk te brengen, omdat we allemaal de hulp van de Heer kunnen gebruiken in de strijd tegen verleiding. We komen iets eerder naar de kerk, voordat de avondmaalsdienst begint en hebben dan een gebed dat de bediening van het avondmaal goed zal verlopen. En we bezoeken quorumleden die niet naar de kerk komen. We willen graag weten hoe het met ze gaat.'

De avondmaalsbediening is een belangrijke manier om de leden van zijn wijk van dienst te zijn, zegt Alex Arancibia (17). 'Elke keer als ik neerkniel om het avondmaalsgebed uit te spreken, heb ik een goed gevoel dat ik anderen help verbonden hernieuwen. Dat gevoel geeft voor mij aan dat de Heer goedkeurt wat ik aan het doen ben. Door aan mijn zondagse taken te denken weet ik doordeweeks de juiste keuzes te maken.'

Olmedo Roldán (18) ziet zendingswerk als het natuurlijke gevolg van vriendschap. 'Een paar dagen na mijn doop', zegt hij, 'las ik in de *Liahona* over een jongeman die de voltijdzendelingen hielp, ook al had hij zich pas laten dopen. Toen ben ik de volgende dag ook met de zendelingen meegegaan! Ik vond het geweldig. Nu heeft de bisschop mij als wijkzendeling geroepen en ben ik mij aan het voorbereiden op een voltijdzending. Dankzij zendingswerk hebben we de kerk gevonden. Heel veel mensen hebben de kerk nodig en zijn ernaar op zoek. Wij kunnen ze daar een handje bij helpen.'

'Ik heb geen roeping', zegt Olmedo's jongere zus, Grimaneza (14), 'maar ik probeer nieuwe leden te begeleiden. Ik was ruim een jaar terug helemaal nieuw in de kerk en ik weet uit ervaring hoe belangrijk het is dat je gesteund wordt door je vrienden. Als er een nieuw meisje naar de kerk komt, ga ik naast haar zitten, leer haar beter kennen en moedig haar aan om meer te weten te komen over het evangelie. En ik vraag haar of ze met mij naar de jongevrouwen wil gaan.'

Voorbereid op alles wat onze kant op komt

'Als jongeren willen we soms de wereld veranderen', zegt Diana Flores (17) uit Quito. 'Maar ik denk dat we dichter bij huis moeten blijven en moeten beginnen bij onszelf.' Diana en de andere jongeren in Ecuador zijn dankbaar dat het evangelie hun leert om Jezus Christus en zijn kerk in het middelpunt van hun leven te plaatsen. 'Onze hemelse Vader houdt heel veel van ons', zegt ze, 'en Hij heeft ons alle middelen gegeven die we nodig hebben, zoals de Schriften, het evangelie, de tempel, onze familie. We weten dat we zijn kinderen zijn en dat we hier zijn om vooruitgang te maken. We kunnen vrede ervaren, omdat we weten dat we worden voorbereid op alles wat onze kant op komt.' ■

MAAR EEN FEESTJE?

'Op een keer moest ik beslissen of ik naar een feestje van de kerk wilde of naar een ander feestje waar niemand lid van de kerk was', zegt Estefanía Gómez (17) uit Guayaquil. 'Ik besloot niet naar het kerkfeestje te gaan. Toen ik bij het andere feestje aankwam, stond het er blauw van de rook en iedereen dronk een biertje. Ik voelde me rot — en ik voelde me alleen. Die Ene die ik bij me probeer te houden, de Heilige Geest, bleef buiten omdat Hij niet op onreine plaatsen komt. Na tien minuten heb ik mijn broer gebeld of hij me naar het andere feestje wilde brengen.

'We moeten ons voordeel doen met de feestjes en vrienden die we in de kerk hebben. Veel van onze vrienden en vriendinnen zijn misschien op andere feestjes en zeggen misschien dat het maar een feestje is. Maar het is niet alleen maar een feestje. Meestal draait het op iets anders uit — en daar wordt niemand beter van!'

Gezegend door het woord van wijsheid

Ik besloot om mij aan het woord van wijsheid te houden als teken van mijn gehoorzaamheid aan God, ondanks de sociale druk die ik te verduren kon krijgen.

OUDERLING MASAYUKI NAKANO
Gebiedszeventiger
Gebied Azië-Noord

Toen ik voorafgaand aan mijn doop op vijftienjarige leeftijd het evangelie onderzocht, vernam ik van het woord van wijsheid dat in 1833 aan de profeet Joseph Smith is geopenbaard (zie LV 89). Ik besloot om mij aan dit gebod te houden als teken van mijn gehoorzaamheid aan God, ondanks de sociale druk die ik te verduren kon krijgen.

In de Japanse zakenwereld is het gebruikelijk dat vertegenwoordigers potentiële klanten meenemen naar nachtclubs en bars. Alcohol maakt dus een belangrijk deel uit van het beroepsleven van veel mensen. Maar ik heb ook gezien dat alcoholconsumptie een struikelblok werd. In enkele gevallen leidde het tot ernstige ziekten. En veel zakenmensen steken na werktijd zo veel tijd in deze bezigheden dat zij hun gezin verwaarlozen. Bovendien heeft overmatig alcoholgebruik uiteindelijk tot gevolg dat men op zijn werk zijn status kwijtraakt en de carrière ernstig beschadigd wordt.

Toen ik 28 was, werd er tijdens een gesprek dat ik had met de verkoopmanager van een groot bedrijf koffie geserveerd. Ik weigerde beleefd en legde uit dat ik lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen ben en dat ik geen alcohol, koffie, thee of tabak neem. De verkoopmanager accepteerde dat zonder meer en prees mij zelfs om mijn geloof.

Sindsdien neem ik klanten voor overleg altijd mee naar een restaurant. Ik ben nooit gevraagd om ze mee te nemen naar een bar. In de kersttijd neem ik mijn klanten mee naar kerstdinershows waar de geboorte van Jezus Christus gevierd wordt. Ik heb daarbij al vaak de kans gehad om over het evangelie te vertellen.

Het is in het bedrijf waarvoor ik werk en binnen onze branche algemeen bekend dat ik lid van de kerk ben, en ik geloof dat deze wetenschap mede heeft geleid tot het succes in mijn werk. Ik heb groot geloof in de belofte die de Heer geeft aan hen die zijn wet gehoorzamen:

'En alle heiligen die eraan denken deze woorden te bewaren en na te komen, wandelend in gehoorzaamheid aan de geboden, zullen gezondheid in hun navel ontvangen en merg voor hun beenderen;

'en zullen wijsheid vinden en grote schatten aan kennis, ja, verborgen schatten;

LINKS: ACHTERGROND © PHOTOSPIN; RECHTS: ILLUSTRATIE GREGG THORKELSON; ACHTERGROND © PHOTODISC

'en zullen snellen en niet moede worden, lopen en niet mat worden' (LV 89:18–20).

Ik heb een sterk getuigenis van het woord van wijsheid. Ik ben dankbaar voor de zegeningen die ik heb ontvangen door mij aan dit beginsel te houden. Ik ben ervan overtuigd dat wij, door ons aan het woord van wijsheid te houden — ook al zetten mensen om ons heen ons onder druk — de zegeningen kunnen verdienen die de Heer aan het eind van deze fijne openbaring heeft beloofd: 'En Ik, de Heer, geef hun een belofte, dat de engel der verwoesting aan hen zal voorbijgaan, zoals aan de kinderen van Israël, en hen niet zal doden' (LV 89:21). ■

De gezinsavond

als zendingsmiddel

Een avond met uw gezin kan een eenvoudige manier zijn om anderen over het evangelie te vertellen.

Veel heiligen der laatste dagen zoeken naar manieren om beter zendingswerk te kunnen doen onder familieleden of vrienden. In dit artikel beschrijven enkele leden wat zij gedaan hebben met de raad van de profeet om gezinsavond te houden, waarbij ze gemerkt hebben dat het niet alleen een manier is om de gezinsbanden te sterken, maar ook een manier om anderen een glimp van het evangelie op te laten vangen.

Het enige lid

Het is niet makkelijk om in mijn familie het enige lid van de kerk te zijn. Ik wilde graag een manier vinden om mijn familieleden te vertellen wat ik allemaal over de kerk te weten was gekomen, maar was bang dat ze me ervan zouden beschuldigen dat ik probeerde ze te bekeren. Ik worstelde met sterke gevoelens van twijfel. Ik wist dat de Heer wilde dat ik mijn familie over het evangelie vertelde, maar meer dan een jaar lang was ik te bang om voor te stellen samen gezinsavond te houden.

Uiteindelijk vroeg ik de Heer met kloppend hart om moed en kracht zodat ik mijn familie kon uitnodigen om samen gezinsavond te houden. Tot mijn verbazing zeiden ze enthousiast 'Ja!' op het voorstel, en sindsdien is onze band aanzienlijk verbeterd.

Door de gezinsavond ben ik in staat om iedereen, van mijn moeder tot mijn nichtje van drie, te vertellen over het evangelie en ze mijn getuigenis te geven. Wat is het een zegen om ze voor te lezen uit het Boek van Mormon en te horen dat ze geloven wat ik ze voorlees. Bovendien hebben ze de zendelingen toegelaten om ons met onze schriftstudie te helpen.

Maar de grootste zegening is wel dat mijn familie in zo'n drukke tijd met werk, school en andere activiteiten de afspraak heeft gemaakt om elke maandagavond bijeen te komen en een uur lang iets te leren over de Heer. Samen lachen, zingen en neerknielen in gezinsgebed hebben onze familie een sterk gevoel van vrede en liefde gegeven.

Arlene Pryce, wijk Don Valley, ring Toronto (Ontario)

Een manier om leden te behouden

Ik kan me nog herinneren wat een vreugde ik voelde op de dag dat ik me had laten dopen. Maar niet lang daarna was ik teleurgesteld toen de zendelingen voorstelden dat ik niet meer zou omgaan met enkele van mijn toenmalige kennissen, en dat ik een geschiktere vriendenkring moest opbouwen. Hun woorden kwamen hard op mij over. Ik was nog maar achttien en zat op school in het eindexamenjaar. Maar ik vertrouwde ze, en volgde hun raad op.

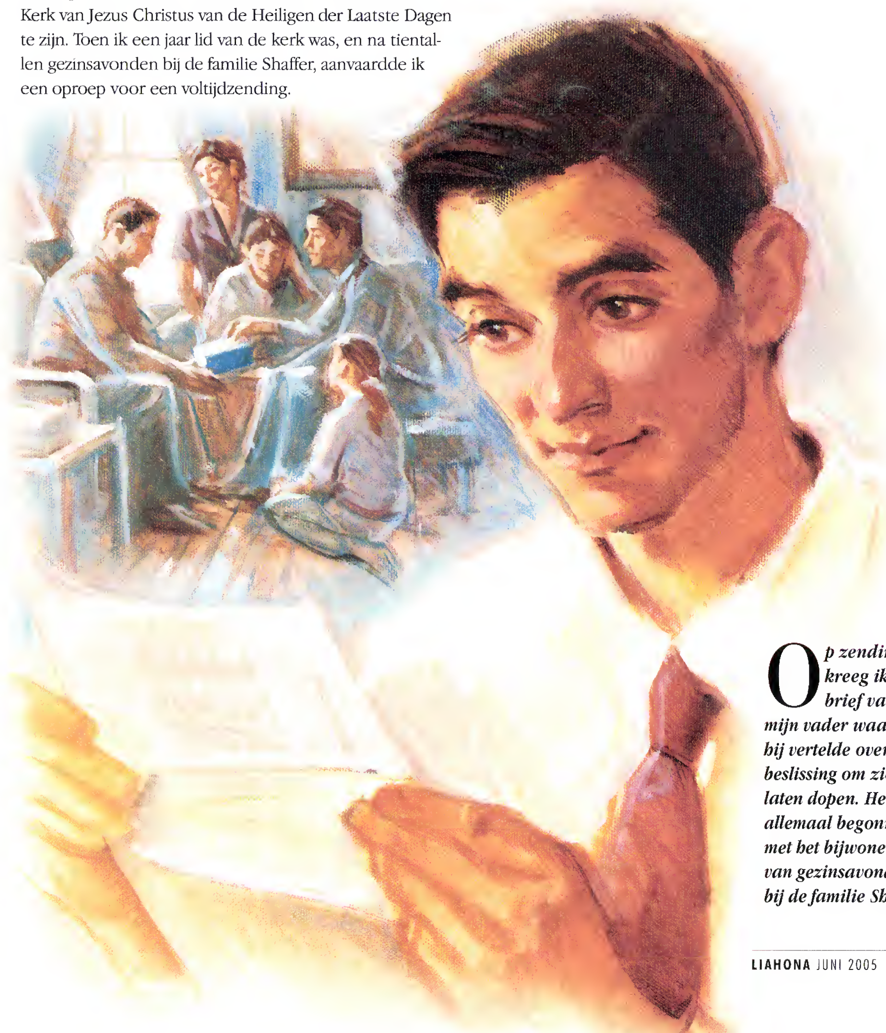
Omdat ze wel begrepen dat ik vrienden in de kerk nodig had, nodigden de zendelingen me al gauw uit om

ILLUSTRATIE KEITH LARSEN

bij enkele leden thuis een gezinsavond bij te wonen. Ik wilde graag meer leren over mijn nieuwe geloof, dus ik was dankbaar voor de uitnodiging en ging naar het huis van de familie Shaffer.

Hun woning werd een veilige haven waar ik in de sfeer van eenvoudige gezinsavonden, een sfeer die ik niet bedreigend vond, leerde wat het inhoudt om lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen te zijn. Toen ik een jaar lid van de kerk was, en na tientallen gezinsavonden bij de familie Shaffer, aanvaardde ik een oproep voor een voltijdzending.

Mijn vader stond negatief tegenover de kerk en wilde niet dat ik ging. Ik ging toch, en liet hem aan de familie Shaffer over. Het was niets minder dan een wonder toen ik na nog maar vier maanden op zending te zijn geweest bericht van mijn vader kreeg dat hij had besloten om zich te laten dopen. De familie Shaffer had hem net zo welkom

Op zending kreeg ik een brief van mijn vader waarin hij vertelde over zijn beslissing om zich te laten dopen. Het was allemaal begonnen met het bijwonen van gezinsavonden bij de familie Shaffer.

De Geest was erg sterk tijdens onze gezinsavondles over de Heilige Geest. Voor mijn man was dat het keerpunt.

geheten op hun gezinsavonden als mij. Door hen werd het makkelijker voor hem om het evangelie te begrijpen, en om zich ertoe te bekeren.

Ruben Perez, wijk Cordova, ring Memphis-Noord (Tennessee)

De Geest voelen

Er zijn tien jaar voorbijgegaan sinds ik me heb laten dopen, maar ik ben ongeveer negen jaar lang minderactief geweest. In die periode ben ik getrouwd en ik heb nu een dochtertje van zeven. Mijn moeder, broers en zussen woonden bij ons in toen een vriend ze heractiveerde en de zendelingen weer bij ons thuis begonnen te komen. Ik had een getuigenis van Joseph Smith en het Boek van Mormon, maar de kerkelijke kennis die ik had verworven, was weggeëbd.

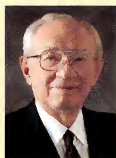
Mijn man en ik werden goede vrienden met de zendelingen en bijna ongemerkt begonnen we de zendelingenlessen te volgen. Elke les duurde ongeveer een week; mijn man vond het moeilijk om de goddelijkheid van Jezus Christus te aanvaarden. Negen maanden na de eerste les had mijn man het gevoel dat hij maar geen antwoord kreeg op zijn gebeden.

Op een ochtend kwamen de zendelingen met mij bidden voor mijn man. Ik had het gevoel dat ik hem moest helpen om de Heilige Geest te voelen. De zendelingen hadden ons een gezinsavondboek gegeven en de volgende maandag hielden mijn man, onze dochter en ik onze eerste gezinsavond. Ik gaf een les over de Heilige Geest. Mijn man luisterde zwijgend en overpeinsde het onderwerp. De inwerking van de Geest was die avond erg sterk, en ik kon de bevestiging van de waarheid van de kerk voelen die de Heilige Geest ons gaf, iets wat ik lang niet had gevoeld. De volgende dag gaf mijn man

mij zijn getuigenis en zei dat de Geest tot hem had getuigd, en dat hij dat had herkend. Die avond staken we in ons hart een eeuwig, onuitblusbaar vuur aan.

Een week later liet mijn man zich dopen en een jaar later lieten we ons in de São Paulotempel (Brazilië) aan elkaar verzegelen. Wij vinden de avondmaalsdienst de belangrijkste bijeenkomst die we bezoeken, en op de tweede plaats komt de gezinsavond.

Elizabeth Duce de Mernies, wijk Lezica, ring Montevideo-Noord (Uruguay)

GEZINSAVOND-BELOFTE

'In de hele kerk houden we eens per week [op maandagavond] gezinsavond. Dan zijn ouders en kinderen bij elkaar. Ze bestuderen de Schriften. Ze bespreken problemen in het gezin. Ze maken plannen voor gezinsactiviteiten en dat soort zaken. Ik aarzel niet om te zeggen dat er, als elk gezin ter wereld dat maar deed, onder de gezinnen van de wereld veel meer saamhorigheid zou zijn.'

Gordon B. Hinckley, 'Gezinsavond', *Liahona*, maart 2003, p. 3.

Niet bekeren

Mijn man en ik waren pasgetrouwd. Ik wist hoe belangrijk het was om gezinsavond te houden en de gezinsleden te helpen van elkaar te gaan houden en dichter tot elkaar te komen, maar onze kinderen waren al volwassen en woonden op zichzelf. We vonden het moeilijk om gezinsavond te houden, totdat we besloten om mijn schoonmoeder uit te nodigen. Zij was toen 74 jaar en was lid van een andere kerk. Ze werkte in een bloemenwinkel en week zelden af van haar woon-werkroutine.

Eerst aarzelde ze of ze wel zou komen, want ze wist niets van ons geloof af, maar nu kijkt ze uit naar de maandagavond. We eten en lachen samen, luisteren naar muziek en zijn dichter tot elkaar gekomen. We weten dat ze niet wil dat we haar bekeren, maar ze hoort wel onze verhalen over ons geloof aan. Op een avond las ik een toespraak van een van de kerkleiders voor. We voelden allemaal de Geest. We hebben haar de *Ensign* laten zien, en ze kijkt die van voor tot achter door. We hebben haar verteld waar tempels toe dienen, en ze heeft video's van de kerk gezien. We doen dat echter niet elke keer, maar alleen als de Geest ons dat ingeeft.

Op een keer vroeg ik haar om op een van onze gezinsavonden de les te geven. Ze nam jeugdfoto's van zichzelf en mijn man mee. Ze vertelde over haar tantes, ooms, oma's en opa's. Mijn hart liep over van vreugde toen ik in haar ogen zag hoe gelukkig ze was toen ze daarover vertelde. Ik besefte toen dat het gebod om gezinsavond te houden een aanwijzing is die onze Vader in de hemel ons gegeven heeft.

We hebben veel kansen gekregen om mijn schoonmoeder het een en ander over het evangelie te leren. Ik weet niet of ze nog tijdens haar leven op aarde lid van de kerk wordt, maar ik weet wel dat onze familie gesterkt is en dat onze wederzijdse liefde is toegenomen.

Dani Jeanne Stevens, wijk Logan, ring Huntington-West (Virginia)

Een zendeling van zeven jaar

Mijn man en ik waren op een maandagavond nog laat met huishoudelijke karweitjes bezig, toen Sergio, onze zoon van zeven, kwam kijken. 'Niemand heeft aan de gezinsavond gedacht', zei hij. 'Jullie hebben er zeker geen zin in.'

Mijn man was laat thuisgekomen en hij legde vermoeid uit dat we het te druk hadden gehad, en dat we nog veel te doen hadden voordat we naar bed konden gaan. En we gingen door met ons werk.

Even later zagen we Sergio helemaal alleen lezen in zijn geïllustreerde *Verhalen uit het Boek van Mormon*. Mijn man en ik keken elkaar aan en kwamen stilzwijgend overeen dat we onszelf ondanks het late tijdstip niet de kans zouden ontzeggen om gezinsavond te houden.

Toen we de woonkamer binnenkwamen, vertelde Sergio in alle ernst dat we ons niet druk hoefden te maken over het begin van de gezinsavond, want hij had helemaal alleen al een lofzang gezongen en een gebed uitgesproken, en hij was nu de les aan het geven. We gingen zitten luisteren naar onze zoon, die over het eerste visioen sprak.

Die avond deed onze zoon zendingswerk onder ons. Hij getuigde tot ons van het belang van de gezinsavond. Mijn man en ik beseften dat we vaak proberen onze kinderen beginselen bij te brengen die we zelf niet willen gehoorzamen. Wat zouden we een fijne ervaring hebben gemist als we niet hadden deelgenomen aan die eenpersoonsgezinsavond. ■

Cecila Lozada, wijk Maranga, ring Lima-Maranga (Peru)

HET GEZIN VERSTERKEN

HET HEILIGE VOORTPLANTINGSVERMOGEN

Een serie artikelen ter ondersteuning van uw studie en gebruik van 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld.'

'God [heeft] geboden dat het heilige voortplantingsvermogen alleen gebruikt mag worden tussen een man en een vrouw die wettig met elkaar gehuwd zijn.'[1]

Het vermogen en het plan

'In het plan dat we geaccepteerd hebben, gingen Adam en Eva als onze stamouders naar de aarde', legt president Boyd K. Packer, waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen, uit. Zij konden voor een stoffelijk lichaam zorgen voor de eerste geesten die aan het leven hier begonnen.

'In ons lichaam is voorzien in een heilig scheppingsvermogen, zogezegd een licht dat andere lichten kan ontsteken. Die gave mocht alleen binnen de heilige huwelijksband gebruikt worden. Als dit scheppingsvermogen wordt gebruikt, kan er een sterfelijk lichaam ontvangen worden, kan daar een geest in komen en een nieuwe ziel in dit leven geboren worden.

'Dit scheppingsvermogen is goed. Het kan een gezin stichten en in stand houden, en in dat gezinsleven ligt de bron van het geluk. Vrijwel iedereen die in het sterfelijk leven geboren wordt, krijgt dit vermogen. Het is een heilig en krachtig vermogen. (...)

'Het scheppingsvermogen — of laten we het voortplantingsvermogen noemen — is niet zomaar een los onderdeel van het plan, maar is er een onmisbaar onderdeel van. Zonder dat vermogen kon het plan geen doorgang vinden. En misbruik van dat vermogen kan het plan ontwrichten.'[2]

Morele keuzevrijheid en kuisheid

Ontwrichting van het plan is, uiteraard, het voornaamste doel van Satan, en aanmoediging om het voortplantingsvermogen te misbruiken is een van zijn meest verbreide en succesrijkste tactieken. Terrance D. Olson heeft geschreven: 'De seksualiteit van de mens wordt in onze cultuur gepresenteerd alsof het de drijvende kracht — zo niet de ultieme behoefte — van alle menselijke inspanningen is. Als de publieke opinie het bij het juiste eind heeft, wordt men tot seks aangezet door zo'n onweerstaanbare kracht dat de samenleving manieren moet bedenken waarop de mens zich geregeld en frequent seksueel kan uiten. (...) Ja, (...) over het algemeen ziet men de mens als een slachtoffer van seksuele behoeften en gevoelens.'[3]

Maar in de Schriften staat iets heel anders: 'De mensenkinderen [...] zijn [...] voor eeuwig vrij geworden, het onderscheid kennende tussen goed en kwaad; om zelfstandig te handelen en niet om met zich te laten handelen, behalve door de straf der wet op de grote en laatste dag (...). Daarom zijn de mensen vrij naar het vlees; en worden hun alle dingen gegeven die voor de mens noodzakelijk zijn', aldus Lehi tegen zijn zoon Jakob. 'En zij zijn vrij om vrijheid en eeuwig leven te kiezen door de grote Middelaar van alle mensen, of om gevangenschap en dood te kiezen, naar de gevangenschap en macht van de duivel; want hij streeft ernaar dat alle mensen ongelukkig zullen zijn, net als hijzelf' (2 Ne. 2:26–27).

Wat kuisheid betreft, zijn wij niet overgeleverd aan de genade van ons stoffelijk lichaam. Wij hebben morele keuzevrijheid, en zogenaamde 'behoeften' verschillen niet van alle andere keuzen die we in het sterfelijk leven doen. Wij kunnen gehoorzaamheid en een geestelijk leven kiezen, of we kunnen gevangenschap, ellende en geestelijke dood kiezen.

Drie redenen om te gehoorzamen

Ouderling Jeffrey R. Holland van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft, als toenmalig president van de Brigham Young University, drie redenen gegeven om voor kuisheid te kiezen: Ten eerste bestaat de ziel volgens de Schriften uit zowel lichaam als geest (zie LV 88:15). 'Als we iemands ziel (en betrek hierin alstublieft ook het woord *lichaam*) als onbelangrijk voorstellen, dan stellen we de verzoening als onbelangrijk voor. (...) Wij *kunnen* dan *niet* in onwetendheid of minachting zeggen: "Het is *mijn* leven", of — nog erger "Het is *mijn* lichaam". Dat is het *niet*. "Gij [zijt] niet van uzelf", heeft Paulus gezegd. "Want gij zijt gekocht en betaald" (1 Korintiërs 6:19–20).'[4]

'In ons lichaam is voorzien (...) in een heilig scheppingsvermogen, zogezegd een licht dat andere lichten kan ontsteken.'

'Ten tweede wil ik stellen dat de intimiteit (...) tussen man en vrouw een (...) symbool is van hun totale eenheid: een eenheid van hart, hoop, leven, liefde, gezin, toekomst, alles. (...) Maar een dergelijke eenheid gaat alleen gepaard met de permanente aard van een huwelijksverbond, met het delen van *alles* wat zij bezitten — hun hart en verstand, al hun dagen en dromen. (...) Ziet u in wat een morele schizofrenie het dan is als we voorgeven een eenheid te zijn, terwijl we de *fysieke* symbolen en *fysieke* intimiteit van onze eenheid delen, maar alle andere aspecten ontvluchten van wat een volledige verplichting had moeten zijn?'[5]

Ten derde is 'seksuele intimiteit niet slechts een symbolische vereniging van man en vrouw — de vereniging van hun ziel — maar het is ook een symbool van de eenheid tussen de sterfelijke mens en de Godheid, (...) waarbij men een zeldzaam en bijzonder moment lang verenigd wordt met God zelf en met alle krachten waardoor Hij leven schenkt in dit grote heelal waarin wij leven. (...) Gods vertrouwen in ons om respect te hebben voor deze toekomstscheppende gave, is onthutsend ontzagwekkend. (...) Wij hebben dit voortplantingsvermogen waarmee wij in ten minste één groots en majestueus opzicht erg op God lijken.'[6]

De geïnspireerde profeten van de kerk van de Heer hebben met reden gezegd dat 'de manier waarop het sterfelijk leven tot stand komt door God is voorgeschreven.'[7] ■

NOTEN

1. 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld', *Liahona*, oktober 2004, p. 49.
2. 'Why Stay Morally Clean', *Ensign*, juli 1972, p. 111.
3. 'Chastity and Fidelity in Marriage and Family Relationships', onder redactie van David C. Dollahite, *Strengthening Our Families: An In-Depth Look at the Proclamation on the Family* (2000), p. 51.
4. 'Of Souls, Symbols, and Sacraments', *Brigham Young University 1987–1988 Devotional and Fireside Speeches* (1988), pp. 78–79.
5. 'Of Souls, Symbols, and Sacraments', pp. 79–80.
6. 'Of Souls, Symbols, and Sacraments', pp. 82, 84.
7. *Liahona,* oktober 2004, p. 49.

FOTO'S (BEHALVE WAAR ANDERS AANGEGEVEN) CRAIG DIMOND, GEËNSCENEERD; LINKS: FOTO VAN HANDEN © EYEWIRE

HET HOGEPRIESTERSQUORUM

Tijdens zijn aardse bediening was Jezus Christus de presiderende hogepriester op aarde. Het is de plicht van een hogepriester om zijn leven te vormen naar zijn voorbeeld.

Dit is het vijfde in een reeks artikelen over priesterschapsquorums en hun doelen.

OUDERLING DAVID E. SORENSEN
van het Presidium der Zeventig

Als hogepriester in het Melchizedeks priesterschap geordend worden, is een grote eer en verantwoordelijkheid, want het voorbeeld van hen die dit ambt dragen, is de Heiland zelf. De apostel Paulus heeft aan de Hebreeën geschreven: 'Want elke hogepriester, die uit de mensen genomen wordt, treedt voor de mensen op bij God (...). En niemand matigt zichzelf die waardigheid aan, doch men wordt ertoe geroepen door God, zoals immers ook Ääron. Zo heeft ook Christus Zichzelf niet de eer toegekend hogepriester te worden maar Hij, die tot Hem sprak: Mijn Zoon zijt Gij; Ik heb U heden verwekt; (...) Gij zijt priester in eeuwigheid naar de ordening van Melchizédek' (Hebreeën 5:1, 4–6). Net zoals de Heiland zichzelf die waardigheid niet aanmatigde, maar door God geroepen werd, worden alle hogepriesters in de kerk van de Heer door God geroepen. Het is hun verantwoordelijkheid om hun leven te vormen naar het voorbeeld van de Heiland, in woord en daad te getuigen van zijn genadige verzoening en de waarheid van zijn evangelie.

Geschiedenis in het kort

Gedurende de hele geschiedenis van de mens heeft de Heer hogepriesters geroepen om zijn werk te presideren in periodes waarin het evangelie in zijn volheid op aarde is geweest.

• Adam, Henoch, Noach, Melchizedek,

Abraham, Mozes en andere rechtschapen mannen worden tot hogepriester geordend (zie Alma 13; LV 84:6–17; 107:41–53).

• Na de tijd van Mozes onttrekt de Heer het Melchizedeks priesterschap aan de aarde, met uitzondering van enkele getrouwe mannen.

• De presiderende geestelijk leiders van de volken in het Boek van Mormon zijn hogepriester (zie Alma 8:23; 30:20–23).

• Tijdens zijn bediening in het sterfelijk leven is Jezus Christus de presiderende hogepriester op aarde (zie Hebreeën 3:1). En als de grote hogepriester brengt de Heiland een eeuwig offer, waarmee Hij 'eeuwige verlossing' voor ons verwerft (zie Hebreeën 9:11–12). Hij presideert nog steeds zijn kerk.

• In de bedeling van de volheid der tijden vindt tijdens een conferentie van de kerk in Kirtland (Ohio) in juni 1831 de eerste ordening tot het ambt van hogepriester plaats. Bij die gelegenheid worden 23 mannen tot hogepriester geordend.

• Een tijd lang is er in elke wijk een hogepriestersquorum, elk met een eigen presidium. Maar in 1877 geeft president Brigham Young kort voor zijn dood aan dat de ringpresident verantwoordelijk dient te zijn voor die quorums.

• In 1956 gaat de ringpresident fungeren als president van het hogepriestersquorum in zijn eigen ring.

• In december 1975 legt het Eerste Presidium uit dat de hogepriestersgroep in de wijk fungeert als onderdeel van het hogepriestersquorum van de ring, met de ringpresident als president van dat quorum, en zijn raadgevers in het ringpresidium als raadgevers in het quorum. De ringpresident houdt toezicht op de hogepriestersgroepsleiders in de wijken.

Taken van het hogepriestersquorum

President Joseph F. Smith (1838–1918) heeft gezegd dat 'het de taak van het hogepriestersquorum is om in de beginselen van het bestuur, de eenheid, de vooruitgang en de groei in het koninkrijk Gods te onderwijzen. Zij zijn waarlijk de vaders van de leden in het algemeen. Tot onze hogepriestersquorums behoren de ringpresidenten en hun raadgevers, bisschoppen en hun raadgevers, patriarchen en allen die tot het ambt van hogepriester in het Melchizedeks priesterschap zijn geordend. (...) Zij behoren zo één te zijn met het quorum dat zij het alle kracht geven die ze ten goede kunnen leveren.'[1]

Een van de belangrijkste taken van een hogepriester is huisonderwijs. Als huisonderwijzer 'vertegenwoordigt hij de Heer, de bisschop en (...) de groepsleiding.'

Taken van hogepriesters

'De rechten en taken van hogepriesters zijn te presideren en al het gezag van ouderlingen te dragen (zie LV 107:10). Broeders worden tot hogepriester geordend als ze tot een functie in een ringpresidium, hoge raad of bisschap geroepen worden, of als de ringpresident dat om andere redenen raadzaam acht.'[2]

Hogepriesters moeten een groot vertrouwen verdienen. Zij die tot dit priesterschapsambt geordend worden, moeten gelovige, eerlijke en integere mannen zijn. Zij moeten betrouwbaar en toegewijd aan de kerk zijn, zodat men erop kan vertrouwen dat ze onder alle omstandigheden pal staan voor het evangelie.

Een van de belangrijkste taken van een hogepriester is huisonderwijs. Als huisonderwijzer 'vertegenwoordigt hij de Heer, de bisschop en (...) de groepsleider. Hij steunt en dient alle leden van de gezinnen die hij bezoekt. Hij versterkt de vriendschapsband met deze leden, verdient hun respect, betoont hun oprechte zorg en liefde. (...) De

LINKS: HARRY ANDERSON, *CHRISTUS ORDENT DE TWAALF APOSTELEN*; RECHTS: FOTO JOHN LUKE, GEËNSCENEERD

huisonderwijzer is de primaire hulpbron die de kerk de leden te bieden heeft. De huisonderwijzers spreken met het gezinshoofd over de behoeften van het gezin en hoe zij het gezin het beste van dienst kunnen zijn. Zij bieden hun hulp aan als leden werkloos, ziek of eenzaam zijn, gaan verhuizen of andere hulp nodig hebben.'[3]

President Joseph F. Smith heeft gezegd dat elke hogepriester 'een goed voorbeeld moet zijn voor jong en oud (…) en een positie moet innemen waarin hij een leraar van gerechtigheid is, niet alleen in voorschrift, maar vooral in voorbeeld — waarbij hij de jongeren tot nut is met zijn ervaring en leeftijd, en waardoor hij een bron van kracht wordt voor de gemeenschap waarin hij leeft. (…) Zij die dit ambt dragen, zijn over het algemeen rijpere mannen met een gevarieerde ervaring. (...) Hun ervaring bestaat uit de gerijpte vruchten van jaren inzet in de kerk, en zij moeten die wijsheid inzetten tot nut van allen met wie zij in aanraking komen.'[4]

De rol van hogepriesters in tempelwerk en familiegeschiedenis

Groepsleiders en quorumleden geven het goede voorbeeld in tempelwerk en familiegeschiedenis, inclusief geregeld tempelbezoek indien de omstandigheden dat toelaten. Zij zijn de leden behulpzaam bij het ontvangen van hun eigen tempelverordeningen. Ook moedigen zij de leden aan om vast te stellen wie hun overleden bloedverwanten zijn en voor hen de tempelverordeningen te ondergaan. Ouderlingenquorumpresidenten en hogepriestersgroepsleiders 'zien er ook op toe dat de leerstellingen, beginselen en zegeningen in verband met de verlossing van de doden geregeld in de priesterschapsvergadering en tijdens het huisonderwijs ter sprake komen. Bovendien moedigen zij de leden aan om hun kinderen te onderrichten in het belang van de tempel. (...) Onder toezicht van de bisschap coördineert de hogepriestersgroepsleider het tempelwerk en familiehistorische werk in de wijk.'[5]

Hogepriesters zijn mannen die gerijpt zijn in het evangelie en die kunnen presideren. Zij zijn een voorbeeld voor minder ervaren broeders, met name leden van de Äronische priesterschap. Samen met andere priesterschapsdragers behoren zij te 'onderwijzen, uit te leggen, aan te sporen, te dopen en over de kerk te waken' (LV 20:42). Hogepriesters zijn een belangrijke stabiliserende kracht in elke wijk, elke gemeente, elk district en elke ring. Zij bevorderen het uitvoeren van de zending van de kerk, namelijk het verkondigen van het evangelie, vervolmaken van de heiligen en verlossen van de doden. Maar boven alles zijn zij een patriarch in hun gezin en familie en geven zij een voorbeeld, waarmee zij een patroon van rechtschapenheid creëren voor de generaties na hen. ■

NOTEN

1. Conference Report, april 1907, p. 5.
2. *Handboek kerkbestuur, boek 2: leidinggevenden in priesterschap en hulporganisaties* (1998), p. 162.
3. Zie *Handboek kerkbestuur, boek 2*, p. 169.
4. Conference Report, april 1908, pp. 5–6.
5. Zie *Handboek kerkbestuur, boek 2*, pp. 165, 265.

FOTO JOHN LUKE, GEËNSCENEERD

HET VUUR VAN DE BROEDERSCHAP

LARENE PORTER GAUNT
Kerkelijke tijdschriften

Mitch Dunford is het grootste deel van de elf jaar dat hij in de wijk Santee 1, in de ring Santee (Californië), woont lid van de hogepriestersgroep in zijn wijk. 'Onze hogepriestersgroep heeft samen de Schriften bestudeerd en zendingswerk gedaan', zegt hij. 'We hebben elkaar en gezinsleden van anderen zegens gegeven. Onze kameraadschap is een natuurlijk gevolg van de hulp die we elkaar geven bij het vervullen van roepingen in de priesterschap.'

Op zondagavond 26 oktober 2003 werden de hogepriesters in de ring Santee en de meeste andere inwoners van San Diego County bedreigd door de grootste bosbrand in de geschiedenis van Californië. Bijna 24 uur lang hadden winden met snelheden van tachtig tot honderdentien kilometer per uur vlammen opgejaagd tot dertig meter hoogte, waardoor honderden woningen in vlammen opgingen en dertien mensen de dood vonden.

Mitch Dunford stond helemaal alleen in de heuvels achter zijn huis met een tuinslang in de ene hand en een schop in de andere. Eerder had hij al zijn vrouw, Cathy, en hun vijf kinderen naar een hotel gebracht. Toen het evacuatiebevel werd ingetrokken, ging hij terug naar huis om te kijken wat hij kon doen.

'Het vuur was ruim een meter hoog en negen meter breed', zegt broeder Dunford. 'Het kwam van twee kanten. Het was zo stil. Ik vroeg me af of ik dit vuur echt zelf kon tegenhouden.'

Intussen stond president Chris Allred met een verrekijker op het dak van het ringcentrum. Toen de vlammen in de richting van het huis van de familie Dunford gingen, pleegde hij een aantal telefoontjes.

'Eerst was ik alleen,' zegt broeder Dunford aangedaan, 'en toen kwamen ze één voor één — de "jongens" van het quorum, met hun zoons, ieder met een schop. Ik was volkomen overweldigd, maar het leek er wel op dat het zo hoorde.'

Een kwartier later kwam de eerste golf van de brand eraan.

'We sloegen het vuur neer en gooiden er aarde over', zegt Steven Schimpf (15), die zijn vader, bisschop Randall Schimpf, kwam helpen.

Toen de eerste golf voorbij was, kwam de tweede. Die kreeg dezelfde behandeling.

Een cameraman van een nieuwszender klom omhoog naar de groep en was verbaasd toen hij ontdekte dat het gewoon wat mannen en jongens van een kerk waren die een van hun medeleden hielpen.

'Het was ontroerend dat mijn broeders van de priesterschap ons huis redden', zegt broeder Dunford. 'Het is zo typerend voor ze. Mijn buren konden maar niet geloven dat al die mannen en jongens zomaar kwamen helpen. Maar wij weten dat je dat doet als je lid van een priesterschapsquorum bent.' ■

FOTO LARENE PORTER GAUNT

Mijn tiendeband

Sarah Westbrook

Mijn man en ik hadden het financieel moeilijk omdat hij net van baan veranderd was. Hij was bij het Amerikaanse leger gegaan vanwege de studiekansen, maar hij had daarvoor wel een veel lager salaris moeten accepteren. We konden nauwelijks de touwtjes aan elkaar knopen en zaten tot over onze oren in de schulden. We hadden onze creditcards kapot geknipt om te voorkomen dat we nog meer schulden zouden aangaan. We hadden al ons spaargeld opgemaakt en leefden van onze voedselvoorraad.

Ik heb altijd een getuigenis van het evangelie gehad, maar ik leefde toen letterlijk op geloof. Na een bijzonder moeilijke maand was ik ontmoedigd door onze stapel rekeningen, en ik wist zeker dat we het gewoon niet zouden redden. Voor het eerst sinds ik volwassen was geworden, was ik in de verleiding om geen tiende te betalen. Ik dacht: 'Ik heb het geld harder nodig dan de Heer. Het bedrag dat ik betaal is niet eens genoeg voor de elektriciteitsrekening van het ringcentrum, maar voor mij maakt het heel veel uit.'

Toen ik zelfzuchtig bedacht had waar ik het geld allemaal voor kon gebruiken, moest ik aan een schrifttekst denken: 'Mag een mens God beroven? Toch berooft gij Mij. En dan zegt gij: Waarin beroven wij U? In de tienden en de heffing' (Maleachi 3:8). Ik wist dat ik tiende moest betalen. Op de een of andere manier kwam het wel in orde. Ik schreef de cheque voor de tiende uit, deed een postzegel op de envelop en postte hem.

De volgende ochtend moest ik wat boodschappen doen. Ik liep naar de auto en werd wanhopig toen ik zag dat een van de banden bijna helemaal leeg was. Gefrustreerd reed ik naar een bandenservice in de buurt.

Een platte band zou een paar dollar kosten om te repareren. Ik zat in de wachtkamer en bad dat mijn hemelse Vader ons zou helpen. Enkele minuten later riep de bediende me bij zich. Hij vertelde dat er een spijker in de band zat, op een plek die reparatie onmogelijk maakte. Hij zou vervangen moeten worden, wat nog meer kostte dan waar ik op gerekend had. Ik zei dat ik het graag wilde zien. De bediende liet me de spijker zien en legde uit waarom het onmogelijk was om de band te repareren. Met tranen in mijn ogen vroeg ik hem om mijn band alsjeblieft zo goedkoop mogelijk te vervangen.

De bediende liet me de spijker zien en legde uit waarom het onmogelijk was om de band te repareren.

Ik ging terug naar de wachtkamer en bad mijn hemelse Vader in stilte om hulp. We konden ons geen nieuwe band veroorloven en hadden de auto hard nodig.

Enkele minuten later riep de bediende me weer bij zich. Hij legde uit dat de wielen van mijn auto moeren met een slot hadden en dat hij de

ILLUSTRATIE DAN LEWIS

band niet kon vervangen zonder de sleutel. Ik zei dat ik de sleutel niet had. Hij verontschuldigde zich en legde uit dat zijn werkplaats niet de juiste gereedschappen had om mijn band te vervangen. Hij beval een andere werkplaats aan. Daarna pompte hij gratis mijn band op en stuurde me op pad.

Ik ging weer in de auto zitten en brak in tranen uit. Waarom gebeurde dit? We hadden alles goed gedaan. We betaalden onze tiende, we hadden een voedselvoorraad, we probeerden onze schulden kwijt te raken, en we gingen elke week naar de kerk. Waarom liet de Heer toe dat dit gebeurde?

Ik reed naar de andere werkplaats en legde de situatie kort uit aan de bediende. We kozen de goedkoopste band en ik ging naar de wachtkamer. Na wat een eeuwigheid leek, hoorde ik mijn naam. Ik liep langzaam naar de kassa, bang voor wat ik te horen zou krijgen.

'We hebben uw band wel vijf keer door het water gehaald', zei de bediende. 'We hebben met z'n drieën naar de spijker gezocht. Er zit niets. U hebt nog meer dan genoeg profiel op uw banden. Er is geen enkele reden om er een te vervangen.' Ik staarde de bediende ongelovig aan. Ik had de spijker met eigen ogen gezien. Ik wist zeker dat hij er was geweest. Ik bedankte hem, en ook hij liet me gaan zonder iets in rekening te brengen.

Sindsdien zijn we naar een andere locatie overgeplaatst en hebben we meer dan dertienduizend kilometer gereden met die band. Ik weet dat de Heer ons zegent en dat gehoorzaamheid bescherming biedt. ■

Sarah Westbrook is lid van de wijk El Paso 1 in de ring El Paso-Mount Franklin (Texas).

Afstemmen op de Geest

Mark Paredes

Ik was eens alleen op reis om tijdens feestdagen het weekend bij vrienden door te brengen, toen ik besloot om een binnenweg te nemen in plaats van om te rijden naar een snelweg. Het schemerde al en ik wilde voor middernacht het huis van mijn vrienden bereiken.

Ik zag maar zelden andere auto's, en om de verveling te verdrijven zette ik de radio aan. Terwijl ik met een lievelingsliedje mee zat te zingen, kreeg ik duidelijk een ingeving dat ik de radio moest uitzetten en luisteren. Aanvankelijk negeerde ik de ingeving, denkend dat het belachelijk was om helemaal alleen in stilte over een verlaten weg te rijden. Maar de ingeving werd sterker. Ik deed met tegenzin de radio uit, ging er goed voor zitten en zei in gedachten tegen de Heer dat ik nu luisterde.

Ik kreeg kort na elkaar nog drie ingevingen, dit keer om onmiddellijk vaart te minderen. Die ingevingen leken veel sterker, en ik stond er inmiddels meer voor open en concentreerde me beter. Gehoorzaam trapte ik drie keer op de rem, waardoor de auto aanzienlijk langzamer ging rijden.

Kort daarna kwam ik bij een scherpe, ongemarkeerde bocht. In het donker had ik geen tijd om te reageren en dus ging ik de bocht in, en stopte aan de kant van de weg, waar ik uitkeek op een diepe greppel. Geschrokken stapte ik uit om de schade op te nemen. Ik zag dat mijn auto helemaal intact was, maar dat hij met de voorbumper uitstak over de rand. Als ik harder had gereden, was ik beslist de greppel in gereden en was ik gewond geraakt of gedood. Ik sprak een dankgebed uit.

De rest van de reis legde ik in stilte af, nadenkend over de noodzaak om de 'radio's' uit mijn leven te bannen. Ik vroeg me af hoe vaak ik de lichtzinnige dingen van de wereld prioriteit over geestelijke zaken had gegeven. Hoewel ik het luisteren naar de radio thuis en onderweg niet heb opgegeven, neem ik wel geregeld de tijd om de muziek uit te zetten — en te luisteren. ■

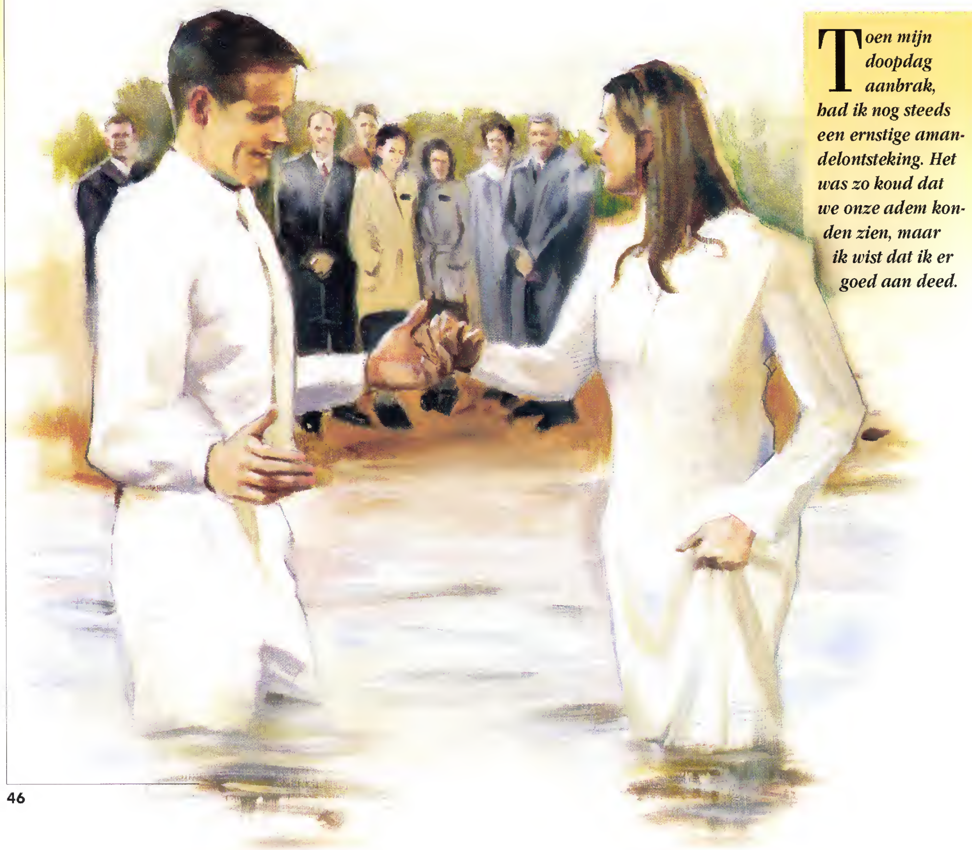
Mark Paredes is lid van de wijk Santa Monica 2 in de ring Los Angeles-Santa Monica (Californië).

Ik voelde me thuis

Marina Petrova

Ik ben in Rusland opgegroeid, in een hecht en liefhebbend gezin. Mijn ouders werkten hard, en ik woonde bij mijn oma, Anastasia Vasiljevna Oestavsjtsjikova. Ze was altijd druk in de keuken, maakte prachtige bloemen om op hoedjes te zetten, en las veel. Ze las allerlei boeken, maar ik herinner me vooral dat ze de Bijbel las. Ze vertelde me dan over God en de liefde die zij voor Hem had, en hoe ze ernaar uitzag om Hem te ontmoeten. Ze zei dat we, als we Gods geboden naleefden, zouden terugkeren naar Hem en een van zijn koninkrijken zouden beërven. Dat is de rest van mijn leven een prettige herinnering gebleven.

Mijn leven voordat ik lid van de kerk werd, is een verhaal vol beproevingen en ervaringen. Maar ik vond het altijd fijn om mijn oma's eenvoudige, oprechte gebeden te horen. Ze begon altijd met de

Toen mijn doopdag aanbrak, had ik nog steeds een ernstige amandelontsteking. Het was zo koud dat we onze adem konden zien, maar ik wist dat ik er goed aan deed.

woorden 'Hemelse Vader', en daar kreeg ik kippenvel van.

In juni 1993 ging ik naar het huis van mijn moeder in St.-Petersburg. Daar vroeg een vriendin me of ik samen met haar Engels wilde leren. We belden een nummer dat we in de krant vonden, en een jonge vrouw nam op. Ze zei dat we de volgende dag om twaalf uur 's middags konden komen. Ze heette Tatjana. Na de les nodigden we haar uit om samen thee of koffie te gaan drinken. Het verbaasde ons toen ze zei 'Ik drink geen koffie'.

'Waarom?'

'Ik ben mormoon.'

'Wat is dat?' vroeg ik.

'Ik ben lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Als het je interesseert, kom dan zondagochtend om elf uur naar ons toe.'

Ze schreef het adres op. Ik was erg nieuwsgierig wat voor kerk dit was.

De week ging slechts langzaam voorbij, maar uiteindelijk was het zondag. De bijeenkomsten werden in een muziekschool gehouden. Er stonden jonge mannen bij de ingang. Ze glimlachten. Toen ze hoorden dat ik voor het eerst kwam, namen ze me mee naar de kapel. Er waren veel mensen, en ik voelde me er niet thuis. Ik vond het openingslied wel mooi, maar toen gebeurde er een wonder. Er liep een man naar voren, en de eerste woorden van zijn gebed luidden 'Hemelse Vader'. Daar had ik naar gezocht. Plotseling voelde ik me er thuis. Ik had rust gevonden.

Na de bijeenkomst kwamen er twee jonge dames op me af.

'Volg je al lessen van de zendelingen?', vroegen ze.

'Nee.'

'Mogen we je wat over het evangelie vertellen?'

'Natuurlijk', zei ik. 'Graag.'

Tijdens een van onze gesprekken begonnen ze me over drie koninkrijken te vertellen. Ik onderbrak ze en zei: 'Mag ik even vertellen wat mijn oma mij vertelde toen ik klein was?' Nu was het hun beurt om verbaasd te zijn. Hoe meer ze me vertelden, hoe meer ik wilde leren. Op 15 augustus vroegen de zendelingen of ik gedoopt wilde worden.

'Ja.' Dat wilde ik al.

Mijn doop zou de daaropvolgende zondag, 22 augustus, plaatsvinden in een meer. Het weer was tot dan toe warm en droog. Maar op maandag 16 augustus begon er gestaag regen te vallen en de temperatuur ging ver omlaag. Op vrijdagochtend werd ik wakker met een flinke amandelontsteking. Mijn keel zat dicht en ik had koorts. Ik dacht dat het voor zondag wel zou overgaan.

Op zaterdag kwamen de zendelingen een doopgesprek met me voeren. Ouderling Parker, een jonge en erg lange zendeling, stelde me de vragen. Hij stemde er ook mee in om me te dopen. Ik zei niets over mijn ziekte.

De dag van mijn doop brak aan. Toen ik wakker werd, was mijn keel er nog even erg aan toe. Toen besefte ik voor het eerst in mijn leven wat de Heer van me verlangde. Ik zei tegen mezelf: 'Ik zal voor Hem doen wat ik moet doen, wat dat ook is. Ik laat me dopen. Het komt allemaal in orde. Het water zal warm zijn en mijn ziekte zal verdwijnen zodra ik gedoopt ben.'

Onderweg naar het meer vertelde ik de zusters wat er met me aan de hand was. Ze keken allebei in mijn mond en zeiden, diep in hun regenjas gedoken: 'Dat is niet best. Zullen we maar naar een zwembad gaan?'

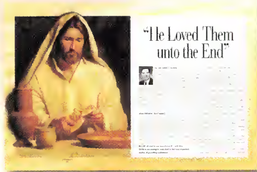
'Nee, nee.' Ik was vastbesloten om door te gaan met onze plannen.

Het was prachtig weer toen we arriveerden. Het meer was zo glad als een spiegel, het wateroppervlak was volkomen rimpelloos. Van de kleedruimte naar het water was ongeveer honderd meter. Het had de hele week geregend en het was erg modderig. Toen ik uit de kleedruimte kwam, zag ik ouderling Parker vol vertrouwen in zijn witte kleding naar het meer lopen. Dat was een prachtig gezicht.

We gingen in een kring staan en zongen een lofzang. We konden onze adem zien, maar we sloegen geen acht meer op het weer. Toen ik mijn eerste stap in het water zette, wist ik dat er goed aan deed. Het voelde warm aan. En toen ik uit het water omhoog kwam, was ik gelukkig en gezond. Iedereen lachte en huilde. Ik had mijn eerste stap op de weg naar huis gezet. Onze hemelse Vader houdt van ons en Hij geeft ons beproevingen, maar Hij verwacht van ons dat wij de juiste beslissingen nemen en niet twijfelen aan het goede.

Ik zal me die wonderbaarlijke dag de rest van mijn leven herinneren. Hij zal in mijn hart voortleven, samen met de herinneringen aan mijn oma, die het zaad zaaide dat zoveel jaren na haar dood opkwam. ■

Marina Petrova is lid van de gemeente Kortrijk in de ring Antwerpen (België).

Getuigenis en geloof nemen toe

Sinds mijn doop heb ik me verwonderd over de liefde die Christus voor mij heeft. Hij laat me nooit in de steek. Zijn liefde geeft mij hoop, licht en bemoediging in de moeilijke tijden die ik in mijn leven doormaak. 'Hij had hen tot aan het einde lief' van ouderling Jeffrey R. Holland (zie *Liahona*, september 2002, p. 11) heeft ertoe bijgedragen dat mijn getuigenis van Jezus Christus en mijn geloof in Hem zijn toegenomen. Het heeft me de vastberadenheid gegeven om door te gaan in geloof, wat voor hindernissen en ontberingen ik ook krijg.

Maricar Caro,
gemeente Mangapsang,
district La Carlota (Filipijnen)

Onmisbaar in deze tijden

Dankuwel voor 'Het Boek van Mormon zal uw leven veranderen' van ouderling Henry B. Eyring in het februarinummer van 2004. We zouden allemaal zoals Ammon moeten zijn. Hij gaf een voorbeeld van christelijk leiderschap door de mensen te dienen die hij moest onderwijzen. De *Liahona* is onmisbaar in deze tijden. De wereld zou er beter aan toe zijn als we allemaal de raad daaruit in praktijk brachten.

Ekpo E. Akiba,
wijk Okokomaiko,
ring Lagos (Nigeria)

Bekering geeft gemoedsrust

Ik las 'Een kroon van heerlijkheid ontvangen', een boodschap van het Eerste Presidium door president James E. Faust (zie *Liahona*, april 2004, p. 2), eerst voor mezelf, toen bestudeerden we het tijdens de gezinsavond, en vervolgens nog eens tijdens een vergadering van het ouderlingenquorum. Ik was bezig met voorbereidingen om naar de tempel te gaan en me aan mijn vrouw te laten verzegelen. Toen ik bestudeerde wat president Faust schreef over zonde en bekering, besefte ik dat ik een oude zonde aan mijn bisschop moest belijden. Daarna kreeg ik de gemoedsrust die ons beloofd wordt als we ons oprecht bekeren. Ik ben de Heer dankbaar voor zijn kerk en voor zijn leiders die ons in deze tijd leiden.

Naam bekend bij de redactie

Antwoorden op mijn vragen

Negen jaar geleden liet ik me dopen in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Sinds vijf jaar woon ik in een dorpje dat zeventig kilometer van mijn gemeente verwijderd is, waardoor ik niet veel kansen krijg om met de leden om te gaan. Maar door de *Liahona* heb ik omgang met mijn broeders en zusters over de hele wereld. Ik lees de verhalen en getuigenissen met groot plezier. Daardoor begrijp ik mijn hemelse Vader beter en kan ik beter verleiding weerstaan. In het oktobernummer van 2003 maakte vooral 'Timing' van ouderling Dallin H. Oaks indruk op me. In dat artikel vond ik antwoorden op mijn vragen. Ik lees dit tijdschrift met plezier van voor tot achter.

Svetlana Totsjilkina,
gemeente Saratovski Zavodskoj,
district Saratov (Rusland)

OPROEP ARTIKELEN VOOR KINDEREN

Wij zijn op zoek naar artikelen voor kinderen — ware verhalen die het geloof van kinderen over de hele wereld versterken. Stuur artikelen naar: Children's Stories, *Liahona*, Room 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA; of stuur e-mail naar **cur-liahona-imag@ldschurch.org.** Vermeld alsjeblieft uw volledige naam, adres, wijk en ring (of gemeente en district). Voeg zo mogelijk een foto van de hoofdpersonen uit uw artikel bij.

Mark Buehner, *Naar de eilanden der zee*

'Zend de ouderlingen van mijn kerk uit naar de volken die ver weg zijn; naar de eilanden der zee; zend uit naar vreemde landen; roep tot alle volken, eerst tot de andere volken en dan tot de Joden' (LV 133:8).

'Als onze jongevrouwen zijn liefde voelen, als zij de waarheden van het evangelie in hun hart krijgen gegrift, zullen ze geen angst kennen. Met een sterk getuigenis van het evangelie en goed onderbouwde kennis van de eeuwige leerstellingen zullen onze jongevrouwen de moed hebben om een wereld aan te kunnen waarin het gezin wordt onteerd.' Zie Susan W. Tanner, 'Moeders in spe voorbereiden', p. 16.

DUTCH
4 02259 86120 1